C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asimov_Isaac-Lucky_Starr_3-Lucky_Starr_a_oceany_Venuse.pdb

PDB Name: Asimov-LS3-Oceany Venuse
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 4.11.2007
Modification Date: 4.11.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ISAAC ASIMOV
LUCKY STARR & oceány Venuše

Přeložil Hana Volejníková
Ivo Železný Praha

Copyright © 1993 by Bantam Books
Published by arrangement with Doubleday, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
Translation © Hana Volejníková, 1999
ISBN 80-240-0632-4

Předmluva
V padesátých letech jsem napsal šest dobrodružných románů o Davidovi Starrovi, známém pod přezdívkou Lucky, a o jeho zápase se zločinci ze Sluneční soustavy. Každý román se odehrává na jiném místě, ale ve všech jsem využil stávající vědecké poznatky.
Román Lucky Starr a oceány Venuše vznikl v roce 1953, tedy v době, kdy existovala poměrně vysoká pravděpodobnost, že se na planetě vyskytuje voda.
27. srpna 1962 zamířila k Venuši sonda Mariner II, která kolem ní proletěla 14. prosince téhož roku ve vzdálenosti více než 30 000 kilometrů. Měření rádiových vln provedené sondou prokázalo, že teplota na povrchu planety vysoko přesahuje bod varu vody. Všechny následující průzkumy tento závěr potvrdily, včetně zpráv vyslaných přístroji, které na planetě přistály. Jinými slovy, na Venuši neexistuje žádný obrovský oceán, o němž se píše v této knize. Není tam vůbec žádný oceán. Povrch planety je absolutně bez vody a téměř rozpálený do ruda. Atmosféra planety je v porovnání se Zemí 95-krát hustší a vzduch se skládá v převážné míře z oxidu uhličitého. Těžko si představit nehostinnější svět.
V roce 1964 bylo provedeno měření za použití radaru, které odhalilo, že se Venuše otočí kolem své osy za 243 dní a směr jejího otáčení je opačný v porovnání s jinými planetami. Kdybych psal svůj román dnes, musel bych uvedená fakta vzít v úvahu.
Dovoluji si doufat, že ctěnému čtenáři tato kniha přinese stejně dobrou zábavu jako jakýkoli jiný dobrodružný román, přestože můj popis - ve své době velmi svědomitý - ve světle vědeckého pokroku již zastaral.
Isaac Asimov

1. Hradbou oblaků k Venuši
Lucky Starr a John Jones zvaný Čára opustili beztížný prostor vesmírné stanice číslo dvě a zamířili k přepravní lodi, která je očekávala s otevřenou přechodovou komorou. Jejich pohyb se vyznačoval ladností, která svědčila o dlouhodobé zkušenosti s beztížným prostorem. Nic na tom nemohl změnit ani fakt, že ve skafandrech vypadala jejich těla směšně nafouklá.
Čára během stoupání prohnul tělo do oblouku a vytáhl co nejvíce krk, aby mu z pohledu na Venuši nic neušlo. Pak Lucky uslyšel ve sluchátkách jeho hlasité zvolání. "U všech hromů! Vidíš tu bílou čepici?" Každý kousek Čárová těla, dlouhého sto padesát pět centimetrů, byl napjatý vzrušující podívanou.
Čára strávil většinu života na Marsu a ještě nikdy neměl možnost vidět Venuši z takové blízkosti. Byl zvyklý na červenohnědou barvu planet a na kamenité asteroidy. Sice navštívil modrozelenou Zemi, ale kombinace šedivé s bílou mu vyrazila dech.
Venuše zabírala víc než polovinu oblohy. Od stanice, kterou právě opustili, byla vzdálená jen tři tisíce kilometrů. Druhá vesmírná stanice byla umístěna na opačné straně planety. Tyto dvě stanice fungovaly jako přestupní body pro lodě, které mířily na Venuši. Obě stanice oběhly planetu jednou za tři hodiny, takže připomínaly štěňata honící se za svým ocasem.
I když byly vesmírné stanice tak blízko u planety, nedalo se na jejím povrchu nic rozpoznat. Žádné kontinenty ani oceány, pouště, pohoří nebo zelená údolí. Celou planetu zahaloval zářivě bílý příkrov, který v některých místech přecházel v proměnlivý šedivý pruh.
Měla ho na svědomí vrstva vířících mraků, které neustále obklopovaly Venuši. Šedivé čáry pak označovaly místa, kde

masy oblaků do sebe narážely. Následkem toho se pára pohybovala dolů, takže v tom místě na planetě pršelo.
"Venuše ještě chvíli počká, Čáro. Ještě ji uvidíš dost a pěkně zblízka," ozval se Lucky. "Místo toho se raději rozluč se sluncem."
Čára si pohrdavě odfrkl. Jeho očím zvyklým na podmínky Marsu už Slunce při pohledu ze Země připadalo jako oteklá, přehnaně jasná koule. Z oběžné dráhy Venuše pak Slunce vypadalo jako nafouklý balón. Jeho záře byla dvakrát intenzivnější než na Zemi a v porovnání s podmínkami na Marsu čtyřnásobná. Čáru proto nijak nemrzelo, že slunce zmizí za mraky. Stejně tak neprotestoval proti tomu, že všechny vesmírné stanice nastavují okenní štíty tak, aby se sluneční světlo od nich odrazilo.
"Tak co, ty bláznivý Marťane, půjdeš vůbec někdy dovnitř?" zeptal se Lucky.
Čára zůstal stát na kraji otevřené komory a jen lehce se přidržoval rukou. Nepřestával se dívat na Venuši. Byla ozářená sluncem, ale od východu se sunul noční stín, nejdříve pomalu a potom stále rychleji, jak se stanice řítila vpřed.
Lucky se odrazil, jednou rukou se také zachytil okraje přechodové komory a druhou rukou pak strčil do Čáry. V beztížném stavu se Čárovo drobné tělo pomalu překotilo dozadu, zatímco Lucky sám poskočil vzhůru.
Svaly na jeho paži se napjaly a Lucky lehce vplul do komory. Nebylo mu příliš do smíchu, přesto se ale neubránil úsměvu při pohledu na Čáru, který visel v prostoru roztažený jako žába a jen konečkem prstu v rukavici se držel za vnitřní dveře komory. Pokud jde o vnější vchod, ten se zavřel, jakmile ho Lucky minul.
Čára mu pohrozil. "Poslyš, ty lotře, jednou ti to pěkně spočítám i s úrokama."
Ozvalo se syčení, malá místnost se plnila vzduchem. Po chvíli se vnitřní dveře komory otevřely a dovnitř vpluli dva muži, uhýbající před Čárovýma nataženýma nohama. První z příchozích byl podsaditý, měl tmavé vlasy a překvapivě velký knír. "Není snad něco v pořádku, pánové?" zeptal se.
Jeho společník byl vyšší, štíhlejší, měl světlejší vlasy, ale stejně velký knír. "Můžeme vám nějak pomoct?" zajímal se.
"Stačí, když se nám tu nebudete plést, než si sundáme skafandry," prohlásil Čára zvysoka. Ještě než domluvil, sedl si na podlahu a začal se svlékat. Lucky byl už hotový.
Muži zmizeli. Vnitřní dveře komory se za nimi znovu zavřely. Skafandry byly po pobytu ve vesmíru navrchu studené a díky teplému vzduchu uvnitř se začaly pokrývat jinovatkou. Čára je vzal a položil na vyhřívané dlaždice, aby led na nich mohl pomalu roztát.
"Teď se už můžeme seznámit," řekl tmavovlasý muž. "Jeden z vás se jmenuje William Williams a druhý John Jones. Mám pravdu?"
"Já jsem Williams," odpověděl Lucky. Používal to příjmení téměř automaticky. Členové Akademické rady se obecně vyhýbali publicitě. A za stávající zmatené situace na Venuši to bylo dvojnásobně nutné.
"Doklady máme v naprostém pořádku, alespoň doufám," pokračoval Lucky. "A co naše zavazadla? Už jsou tady?"
"Samozřejmě," odpověděl tmavovlasý muž. "Jsem George Reval, hlavní pilot. A tohle je můj druhý pilot Tor Johnson. Startujeme za několik minut. Pokud máte nějaké přání, sdělte nám ho hned teď."
Piloti je zavedli do malé kabiny. Lucky si tiše povzdychl. Nikdy se při cestách vesmírem necítil pohodlně, jedinou výjimku představovala jeho vlastní loď Meteor, která nyní odpočívala v depu přestupní stanice.
"Musím vás upozornit," řekl Tor Johnson hlubokým hlasem, "že jakmile opustíme stanici, začne se zvyšovat gravitace. Pokud budete mít nějaké problémy -"
"Co ty nás máš co poučovat o gravitaci," zaječel Čára. "Zapiš si laskavě za uši, zabedněnče, že už jako dítě jsem vydržel gravitační změnu, na jakou by sis ty netroufnul ani teď." Špičkou prstu se dotkl stěny, otočil se v pomalém saltu, znovu se odrazil od stěny a zůstal viset nepatrný kousek nad podlahou. "Zkus tohle, až se zas budeš chtít předvést."
"Poslyš," zašklebil se druhý pilot, "tolik drzosti jsem v malým pivě ještě neviděl."
Čára okamžitě zrudl. "Kdo je u tebe malý pivo! Co si to dovoluješ, ty vejtřasko, já -" vykřikl, zbytek věty ale spolkl, protože mu Lucky položil ruku na rameno. "Ještě se uvidíme na Venuši," mumlal si střízlík výhružně pro sebe.
Tor se nepřestával zubit. Pak se otočil a šel za prvním pilotem do řídicí místnosti v přední části lodi.
Čára okamžitě zapomněl na svůj vztek. "Poslyš, Lucky," zeptal se zvědavě, "co říkáš těm jejich obrovským knírům? Něco takovýho jsem v životě neviděl."
"Místní zvyk, Čáro. Hádám, že podobný knír si pěstují všichni muži na Venuši."
"Co říkáš," Čára si přejel po holém horním rtu a prsty naznačil dlouhý knír. "Jak by mi slušel?"
"Přímo tak dlouhý?" usmál se Lucky. "Vždyť se za ním celý schováš."
Vyhnul se Čárově ráně pěstí právě v okamžiku, kdy se podlaha pod jejich nohama lehce rozechvěla. Přepravní loď jménem Venušin zázrak odstartovala. Vzápětí začala špičkou lodi opisovat zužující se spirálu, po níž přistanou na Venuši.

Jak loď nabírala rychlost, Lucky Starr cítil, jak se ho zmocňuje dlouho očekávaná úleva. Hnědé oči měl zamyšlené a z dychtivé, jemně řezané tváře mu vyzařoval klid. Měl vysokou, velmi štíhlou postavu, ale za její zdánlivou křehkostí se ukrývaly svaly jak provazy.
Za svůj život Lucky už stačil poznat jeho dobré i špatné stránky. Jako dítě ztratil rodiče, když jejich loď přepadli piráti. Stalo se to blízko Venuše, k níž právě teď směřoval. Vychovali ho otcovi nejlepší přátelé, Hector Conway, nynější prezident Akademické rady, a Augustus Henree, který pracoval jako ředitel odboru ve stejné organizaci.
Jeho výchova a vzdělání směřovaly k jedinému cíli: aby se jednoho dne sám stal členem Rady, která se díky svým pravomocím a pověřením proměnila v nejdůležitější, i když nejméně známý orgán v celé galaxii.
Od chvíle, kdy Lucky dokončil studia a stal se plnoprávným členem Rady, která sloužila pokroku lidstva a bojovala s nepřáteli civilizace, uplynul teprve rok. Byl nejmladším akademikem a pravděpodobně jím ještě dlouhou dobu zůstane.

Svou první bitvu už vybojoval. Pouště Marsu a ztemnělé skály asteroidů byly svědky jeho vítězného souboje se zločinem.
Jenže válka se zlem neznamená jen krátkodobý konflikt. V tomto okamžiku se objevil problém na Venuši, jehož závažnost ještě posilovala okolnost, že jeho detaily byly zahalené mlhou.
Prezident Rady Hector Conway se zatahal za horní ret a pak prohlásil: "Nevím, jestli za tím máme vidět spiknutí Siria proti Sluneční konfederaci nebo jen drobné vyděračství. Naši zástupci na Venuši to ale neberou na lehkou váhu."
Lucky se ho tehdy zeptal: "Poslali jste někoho od nás, aby dal celou záležitost do pořádku?" Vrátil se teprve nedávno z asteroidů a znepokojeně poslouchal prezidenta.
"Ano, Evanse," odpověděl Conway.
"Lou Evanse?" přeptal se Lucky, tmavé oči mu při tom zableskly radostí. "Bydleli jsme spolu na škole. Je opravdu dobrý."
"Skutečně? Náš úřad na Venuši žádá, aby byl odvolán a vyšetřován pro podezření z korupce."
"Cože?" Lucky zděšeně vyskočil. "Strýčku Hectore, tomu nevěřím."
"Chceš tedy letět na Venuši a pustit se sám do případu?"
"Že se ještě ptáš? U všech hvězd na obloze! Vyletíme s Čárou, jakmile bude Meteor připravený k letu."
A nyní se Lucky zamyšleně díval bočním oknem ven, před sebou měli poslední část cesty. Noční stín zakryl celou planetu, hodinu už nebylo nic vidět, všude byla tma. Obrovitá planeta zastínila i všechny hvězdy.
Znovu vletěli do slunečního světla, ale za oknem mohli pozorovat jen šedivou barvu. Navíc se natolik přiblížili k Venuši, že planetu už neviděli celou. Byli dokonce tak blízko, že neviděli ani oblaka. Byli už totiž přímo v nich.
Čára dojedl velký sendvič s kuřecím salátem, otřel si pusu a řekl: "Touhle šedivou peřinou bych se nechtěl hrabat, ani kdyby mi za to platili."
Křídla Zázraku se s klapnutím vysunula víc do stran, díky svému prodloužení mohla začít využívat atmosféru. Pohyb lodi se okamžitě změnil. Ucítili nárazy větru, stejně jako prudká zhoupnutí nahoru a dolů.
Vesmírné lodě nemohou vstupovat do zrádné husté atmosféry, protože jejich konstrukce tomu není přizpůsobená. Planety jako Země nebo Venuše, které obklopuje silná vrstva vzduchu, proto musí mít přestupní stanice. Na ně přilétají lodě z hlubokého vesmíru. A odtud vás na povrch planety přepraví speciální lodě, které mají zasouvatelná křídla a mohou si tak poradit se záludnými vzdušnými proudy.
Čára, který by dokázal poslepu přeletět z Pluta na Merkur, by v tomhle okamžiku byl ztracený. Ani Lucky, který při výcviku řídil podobný typ lodi, by se neodvážil převzít řízení za situace, kdy kolem nich byly jen samé mraky.
"Než na Venuši přistáli první průzkumníci," poznamenal Lucky, "netušili jsme, co se skrývá za touhle hradbou mraků. A naše tehdejší představy o planetě byly prapodivné."
Čára na to nic neříkal. Díval se do plastové krabice, jestli v ní náhodou není ještě jeden sendvič s kuřecím salátem.
"Lidé například," pokračoval Lucky, "nemohli určit, jak rychle se Venuše otáčí, pokud se vůbec otáčí. Neznali ani přesné složení atmosféry. Věděli pouze, že obsahuje oxid uhličitý. Ještě na začátku století si astronomové mysleli, že na Venuši není voda. Teprve když tu začaly přistávat lodě, přesvědčili jsme se o opaku."
Lucky se odmlčel. V myšlenkách se znovu vrátil ke kódovanému telegramu. Dostal ho v polovině letu, od Země je v tom okamžiku už dělilo patnáct miliónů kilometrů. Lou Evans, jeho starý spolubydlící ze studií, v něm reagoval na Luckyho zprávu, že letí na Venuši.
Text telegramu byl krátký, odměřený a jednoznačný. Skládal se z jediné věty: "Do ničeho se nepleť!"
To bylo všechno. Takhle se Evans nikdy nechoval. Pro Luckyho to znamenalo jediné, Evans se dostal do potíží, do velkých potíží. V takovém případě Lucky nemohl zůstat stát stranou. Naopak zvýšil zrychlení lodi na maximum.
"Až mě, Lucky, šimrá v zádech," řekl Čára, "když si představím, že kdysi dávno seděli lidé na Zemi zavření jako v kleci. Nemohli z ní ven, ať se snažili sebevíc. Nevěděli nic o Marsu nebo Měsíci."
Sotva to dořekl, vyletěli z hradby mraků. I Lucky zapomněl na své chmurné myšlenky díky podívané, která se jim naskytla.
Bylo to tak nečekané. Ještě před chvílí je obklopovala nekonečná mléčná mlha a najednou měli kolem sebe průzračný vzduch. Prostor dole se koupal v jasném, perleťovém světle, zatímco nad hlavami měli šedivé mraky.
"Vidíš to, Lucky?" vykřikl Čára.
Venuše se pod nimi rozprostírala celé kilometry do všech stran, a byla pokrytá nepřerušovaným kobercem modrozelené vegetace. Nikde nebyly vidět žádné prohlubně, ani vyvýšeniny. Povrch byl naprosto rovný, jako kdyby ho někdo seřízl obrovitým skalpelem.
Stejně tak se na něm neobjevil jediný předmět, který by připomínal pozemskou scenerii. Chyběly tu silnice, domy, města i potoky. Místo toho se až k horizontu táhl modrozelený pás.
"Za to může oxid uhličitý ve vzduchu," řekl Lucky. "Představuje hlavní živinu pro zdejší rostliny. Jenže na rozdíl od Země, kde oxid tvoří pouhé tři setiny procenta, tady dosahuje téměř deseti procent."
Čára, který roky prožil na farmách na Marsu, věděl, o čem je řeč. "Jak to ale, že je tu takové světlo, když je úplně zamračeno?" zeptal se.
"Na něco jsi zapomněl, Čáro," usmál se Lucky. "Slunce je tady dvakrát jasnější než na Zemi." Pak se znovu podíval ven a úsměv se mu začal vytrácet z obličeje.
"To je divné," zamumlal si Lucky pro sebe.
Najednou se otočil od okna. "Čáro, jdeme do pilotní kabiny."
Dvěma skoky byl z místnosti pryč a další dva mu stačily na to, aby se dostal ke kabině. Dveře nebyly zamčené. Lucky je otevřel. Oba piloti, George Reval a Tor Johnson, seděli na svých místech a nespouštěli oči z řídicího panelu. Ani jeden z nich se neotočil, když Lucky s Čárou vstoupili dovnitř.

"Slyšíte mě?" zeptal se Lucky.
Nikdo mu neodpověděl.
Lucky položil druhému pilotovi ruku na rameno, ten sebou podrážděně trhl a pokusil se ji tak setřást.
Nejmladší člen Rady chytil Johnsona za obě ramena a křikl na Čáru: "Popadni toho druhého!"
Střízlík okamžitě zareagoval, místo dlouhého vyptávání se na pilota vrhl jako zápasník.
Lucky prudce odstrčil Johnsona od sebe. Ten nejdříve zavrávoral, pak se ale znovu napřímil a vyrazil do protiútoku.
Lucky se přikrčením vyhnul ráně naslepo a zasadil mu pravačkou přímý úder do brady. Pilot se svezl k zemi, kde zůstal nehybně ležet. Téměř současně Čára chytil zkušeným hmatem Revala za ruku a mrštil jím o zem tak prudce, až mu vyrazil dech.
Čára vytáhl oba piloty před kabinu a pak zamkl dveře. Když se otočil, viděl, jak se Lucky horečnatě chápe řízení.
"Co se stalo?" zeptal se.
"Padáme," odpověděl Lucky zachmuřeně. "Když jsem se podíval dolů, zjistil jsem, že klesáme příliš rychle. A nemůžu to pořád zastavit."
Zoufale se snažil najít ovládání křidélek na nosných plochách letadla, jimiž mohl určovat úhel letu. Modrý povrch Venuše se přibližoval stále rychleji, nezadržitelně se k němu řítili.
Lucky upíral oči na tlakoměr. Měřil tlak vzduchu nad nimi. Čím byl vyšší, tím kratší byla vzdálenost od povrchu.
Tlakoměr přestal strmě stoupat. Lucky sevřel v ruce dvojitou řídicí páku a stlačil její konce k sobě. Takhle se to dělá.
Neodvážil se ale brzdit příliš rychle, aby vichřice svištící kolem pláště lodě neutrhla křidélka. Od nulové výšky je přitom dělilo pouhých sto padesát metrů.
Lucky měl rozšířené chřípí a svaly na krku naběhlé, jak se pokoušel nastavením křidélek zbrzdit pád.
"Vyrovnáváme," zašeptal Čára. "Přestáváme padat."
Jenže měli málo času. Modrozelená barva se stále víc přibližovala, najednou neviděli nic jiného. Loď Venušin zázrak s Lucky Starrem a Čárou Jonesem na palubě se pod příliš velkým úhlem a s příliš velkou rychlostí střetla s povrchem Venuše.

2. Pod mořskou kupolí

Kdyby byl povrch Venuše takový, jak vypadal na první pohled, loď by se rozbila na kousíčky a shořela na popel. A kariéra Luckyho Starra by v tom okamžiku skončila.
Naštěstí hustou vegetaci netvořily tráva s křovinami, ale mořské řasy. Rovná planina nepředstavovala půdu a skály, ale vodní plochu oceánu, který pokrýval celý povrch Venuše.
Přesto pád lodi doprovázel ohlušující lomoz. Zázrak rval na kusy provazce chaluh a zavrtával se stále hlouběji pod hladinu. Náraz odhodil Luckyho s Čárou ke stěně kabiny.
Normální loď by takový náraz nevydržela a roztříštila by se na kusy. Venušin zázrak byl ale zkonstruován tak, že mohl přistát do vody i za velké rychlosti. Loď měla aerodynamický tvar a sváry na plášti byly pevné. Křídla, která Lucky nemohl pro nedostatek času i znalostí zatáhnout, se po dopadu na hladinu odlomila a trup lodi se prohnul, nicméně se nerozlomil.
Zázrak se nezadržitelně propadal do zelenočerné temnoty oceánu. Kvůli hustému příkrovu řas sem shora nemohlo proniknout téměř žádné světlo. Osvětlení na palubě nefungovalo, zřejmě se poškodilo při pádu lodi do vody.
"Čáro, ozvi se," zavolal Lucky, hlava se mu zběsile točila.
Nikdo mu neodpověděl, a tak začal rukama pátrat ve tmě. Konečně nahmatal Čárův obličej.
"Čáro!" vykřikl Lucky znovu. Když se ale dotkl přítelova drobného hrudníku, ucítil, jak mu pravidelně tluče srdce.
Luckyho zalila velká úleva.
Žádným způsobem nemohl zjistit, co se děje s lodí. V naprosté temnotě, která je zahalila, ji ani nemohl řídit. Mohl jedině doufat, že tření vody zastaví pád lodi dříve, než narazí na dno.
V kapse košile nahmatal kapesní svítilnu - byl to malý plastový váleček, dlouhý asi patnáct centimetrů. Když ho zmáčkl palcem, objevil se kužel světla, jehož paprsky mířily vzhůru, aniž by s přibývající délkou zřetelně slábly.
Lucky se ještě jednou dotkl Čáry a opatrně ho vyšetřil. Na spánku měl bouli, ale jinak se nezdálo, že by měl něco zlomeného.
Čárová víčka se zachvěla. Pak zasténal.
"Klid, Čáro," zašeptal Lucky. "Všechno bude v pořádku." Sám tomu ale příliš nevěřil, když vyšel na chodbu. Pokud piloti nebudou živí a ochotní spolupracovat, tahle loď se sotva kdy vrátí do domovského přístavu.
Piloti seděli na zemi. Když se objevil Lucky se svítilnou, zamrkali.
"Co se stalo?" zaúpěl Johnson. "Pamatuju se, že jsem řídil loď a pak -" V očích neměl nepřátelství, jen bolest a zmatek.

Venušin zázrak byl znovu alespoň částečně schopný provozu. Loď se sice namáhavě vlekla, ale reflektory vpředu i na zádi opět svítily. Podařilo se uvést do chodu náhradní zdroje elektřiny, čímž byly zajištěny základní funkce. Bylo slyšet vzdálené hučení otáčející se vrtule, což svědčilo o tom, že planetární loď plnila v dostatečné míře i svou třetí funkci. Byl to prostředek, který se dal použít k dopravě nejen ve vesmíru či ve vzduchu, ale i pod vodou.
George Reval se vrátil do pilotní kabiny. Byl skleslý a zřetelně v rozpacích. Na tváři měl šrám, ten mu Lucky už ale vymyl, vydezinfikoval a postříkal tekutým obvazem.
"Máme několik trhlin," řekl Reval, "ale všechny se mi je podařilo ucpat. Chybějí nám křídla a hlavní baterii můžeme rovnou odepsat. Generální oprava nás nemine, ale i tak jsme měli z pekla štěstí. To je vaše zásluha, Williamsi."
Lucky rychle přikývl. "Rád bych věděl, co se tady stalo."
Reval zrudl. "Nemám tušení. Štve mě to, ale vážně nic nevím."

"A co vy?" zeptal se Lucky druhého pilota.
Tor Johnson, který se pokoušel oživit rádio, rovněž zavrtěl hlavou.
"Naposledy se pamatuju," ozval se Reval, "že jsme letěli vrstvou mraků. Pak už nevím, co se dělo, až do doby, kdy jsem zjistil, že se dívám do vaší svítilny."
"Vzal si některý z vás nějaké drogy nebo léky?" zeptal se Lucky.
Johnson se na něho rozzlobeně podíval. "Ne," zahučel.
"Jak je tedy možné, že jste oba ztratili vědomí ve stejnou dobu?"
"To bych taky hrozně rád věděl," odpověděl Reval. "Podívejte se, Williamsi, v létání nejsme žádní nováčci. Máme nejvyšší třídu." Povzdychl si. "Přesněji řečeno, měli jsme. Za tohle nás pravděpodobně zákaz startu nemine."
"To se ještě uvidí," poznamenal Lucky.
"Poslyšte," ozval se Čára netrpělivě, "tohle pitvání, co bylo, je k ničemu. Já chci vědět, jak jsme na tom teď. A kam plujeme?"
"Odchýlili jsme se od našeho kursu," odpověděl mu Tor Johnson, "a to pořádně. Do Afrodity nedoplujeme dřív než za pět, šest hodin."
"U všech hromů!" zvolal Čára a s odporem se podíval na neprostupnou tmu na levoboku. "Pět nebo šest hodin v tyhle tmavý břečce?"

Afrodita představuje největší město na Venuši, žije v něm přes čtvrt miliónu lidí.
Venušin zázrak byl od Afrodity ještě víc než kilometr daleko, ale okolní moře už bylo zalité zeleným průsvitným světlem vycházejícím z města. V tajuplné záři byly dobře rozpoznatelné tmavé, štíhlé siluety záchranných lodí, které jim vypluly vstříc, jakmile se pilotům podařilo vyslat rádiový signál. Klouzaly teď po jejich boku jako mlčenliví společníci.
Lucky a Čára poprvé v životě uviděli podmořské město. Téměř zapomněli na incident při přistání, to všechno překryla nádherná podívaná, která se jim nabízela.
Zdálky město připomínalo smaragdově zelenou, pohádkovou bublinu, která se mihotala, třepotala ve vodě. Uvnitř koule se slabě rýsovaly jednotlivé budovy i síť vzpěr, držící kupoli města proti tlaku vody nad ním.
Bublina rostla a zářila stále jasněji, jak se k ní čím dál tím víc přibližovali. Její temně zelená barva přešla do světlejšího odstínu. Afrodita už nepůsobila tak neskutečně a pohádkově jako zdálky, ze své velkoleposti ale nic neztratila.
Konečně vpluli do velké přechodové komory, která mohla pojmout celou flotilu malých nákladních lodí nebo jeden velký bitevní křižník. Jakmile odčerpali vodu z komory, přepravili Zázrak na silovém poli do města.
Lucky s Čárou ještě počkali, než jim vynesli zavazadla, pak si potřásli rukou s oběma piloty a nechali se klouzákem odvézt do hotelu Bellevue.
Čára se během cesty díval z obloukového okna, zatímco klouzák s majestátní důstojností otáčel vrtulí a pomalu proplouval mezi nosníky a nad střechami budov.
"Tak tohle je Venuše," řekl nakonec. "Jen nevím, jestli stojí za ten karambol. Na to, jak jsme žbluňkli do oceánu, do nejdelší smrti nezapomenu!"
"Obávám se, že je to teprve začátek," odpověděl Lucky.
Čára se znepokojeně podíval na svého velkého kamaráda. "A to myslíš vážně?"
Lucky pokrčil rameny. "Uvidíme. Počkáme, co nám řekne Evans."

Zelený salónek hotelu Bellevue nezapřel své jméno. Světlo svým zbarvením i mihotáním jen podtrhovalo skutečnost, že se hosté nacházejí pod hladinou moře. Strop nad stoly měl tvar vyklenuté obrácené mísy a pod ním se pomalu otáčelo velikánské akvárium ve tvaru koule, důmyslně podepřené vzduchovými vzpěrami. Voda uvnitř akvária byla protkaná mořskými řasami a mezi nimi se otáčely barevné "mořské stuhy", považované za jedny z nejkrásnějších živočichů na planetě.
Čára přišel jako první, už se těšil na večeři. Zklamaně ale zjistil, že si nemůže objednávku vyťukat na displeji. Přítomnost živých číšníků, stejně jako informace, že výběr jídla provádí místo návštěvníků vlastní personál, ho pak přímo vyvedly z míry. Alespoň částečně se uklidnil, když se přesvědčil, že předkrm byl dobrý a polévka znamenitá.
Pak začala hrát hudba, klenutý strop se rozzářil a kulaté akvárium se zvolna roztočilo.
Čára překvapením otevřel pusu, v tom okamžiku zapomněl i na jídlo. "To jsem ještě neviděl," řekl nakonec.
Lucky se podíval vzhůru. Mořské stuhy byly různě dlouhé, od pěti centimetrů až po široké vlnité pásy, které měřily víc než metr. Všechny ale byly tenké jako list papíru. Pohybovaly se tak, že prohnuly tělo do několika záhybů a tyto vlny se pak přelévaly jejich tělem.
Každá z nich zářila, jiskřila barevnými světly. Byla to úchvatná podívaná. Po stranách se jim klikatily světelné spirály: karmínové, růžové, oranžové, dokonce i několik modrých a fialových; jedna nebo dvě spirály u větších druhů byly pak nápadně jasné. Všechny stuhy obklopoval světle zelený závoj světla vycházející z vnějšího zdroje. Barevné pruhy se při pohybu vzájemně překrývaly, střídaly. Oslněný divák měl pocit, že se dívá na duhu, která postupně slábne, vytrácí se do vody, aby se vzápětí vynořila v ještě jasnějších barvách.
Čára se jen neochotně vrátil ke svému dezertu. Číšník ho při servírování označil jako semínkový puding a Čára si ho nejdříve podezíravě prohlédl. Huspenina ve tvaru oranžového oválu byla dost konzistentní, přesto se docela dobře krájela lžičkou. První sousto nemělo žádnou výraznou chuť, bylo i dost suché, pak ale najednou začalo na jazyku tát a měnit se v hustý sirup, který chutnal přímo skvěle.
"Hrome!" řekl Čára překvapeně. "Už jsi ochutnal zákusek?"
"Cože?" zeptal se Lucky roztržitě.
"Povídám, abys ochutnal zákusek. Má chuť jako hustá ananasová šťáva, jenže miliónkrát lepší… Co se děje?"

"Máme společnost," odpověděl Lucky.
"Tak se na ni podíváme." Čára se chystal otočit.
"Klid," řekl Lucky a odradil tak Čáru od jeho úmyslu pohnout se.
Čára slyšel, jak se něčí tiché kroky blíží k jejich stolu. Snažil se příchozího zahlédnout alespoň koutkem oka. Blaster sice nechal v hotelovém pokoji, v kapse opasku měl ale speciální nůž. Vypadal jako nevinné kapesní hodinky, v případě nutnosti jste s ním však mohli člověka klidně rozříznout vejpůl. Čára nahmatal nůž prsty.
"Mohu si k vám přisednout?" ozvalo se za Čárovými zády.
Čára se otočil na židli, nůž ukrytý v dlani, připravený rychle zaútočit. Muž sotva vypadal zlověstně. Byl sice tlustý, oblek mu ale dobře padl. Měl kulatý obličej a šedivějící vlasy pečlivě přečesané přes pleš, kterou tak marně zakrýval. Z malých, modrých očí vyzařovalo něco, co by se dalo nazvat přátelským pohledem. Jeho popis by samozřejmě nebyl úplný bez obrovského prošedivělého kníru.
"Prosím," odpověděl Lucky nevzrušeně. A dál se věnoval šálku horké kávy, jejž držel v pravé ruce.
Tlouštík se posadil. Ruce si položil na stůl. Jedno zápěstí přitom natočil tak, aby mu na něj bylo vidět, zatímco druhou rukou na něj vrhal stín. Na zápěstí se mu objevila oválná skvrna a postupně tmavla. Jakmile byla úplně černá, vyskočily na tomto pozadí malé žluté tečky a mihotaly se ve tvaru souhvězdí Velkého vozu a Orionu. Pak se obrazec znovu ztratil a před nimi seděl usmívající se tlouštík s obyčejnými baculatými zápěstími.
Identifikační znak člena Akademické rady se nedal zfalšovat, ani napodobit. Způsob jeho řízeného vyvolání za pomoci vůle patřil k nejpřísněji střeženým tajemstvím Rady.
"Jmenuju se Mel Morriss," představil se muž.
"Měl jsem vás hned poznat podle popisu," odpověděl Lucky.
Čára se opřel zády o opěradlo a nůž zasunul zpátky na své místo. Mel Morriss řídil sekci Akademické rady na Venuši. Čára už o něm slyšel. Částečně se mu ulevilo, ale na druhé straně byl i trochu zklamaný. Byl připravený na rvačku - chystal se tlouštíkovi chrstnout kávu do tváře, převrhnout stůl a pak už by se vidělo.
"Vypadá to, že Venuše je neobvyklé a krásné místo," řekl Lucky.
"Už jste viděli naše akvárium?"
"Velmi efektní podívaná," odpověděl Lucky.
Morriss se usmál a dal znamení zdviženým prstem. Číšník mu přinesl šálek horké kávy. Morriss ji nechal trochu vychladnout a tiše pronesl: "Nejspíš jste zklamaný mou přítomností. Nepochybně jste čekal jinou společnost."
"Těšil jsem se na neformální rozhovor se svým přítelem," odpověděl Lucky klidně.
"Poslal jste Evansovi vzkaz, aby sem za vámi přišel," řekl Morriss.
"Vidím, že jste dobře informovaný."
"Zcela správně. Evanse už nějakou dobu bedlivě sledujeme. Veškeré jeho rozhovory odposloucháváme."
Mluvili tak tiše, že i Čára jim sotva rozuměl. Seděli proti sobě, pomalu upíjeli kávu a ze tváří se jim nedalo nic vyčíst.
"To bylo chybné rozhodnutí," řekl Lucky.
"Považujete se za jeho přítele?"
"Ano."
"Váš přítel vás varoval, abyste na Venuši neletěl."
"Zřejmě vám neušlo ani tohle."
"Správně. Při přistání na Venuši jste málem přišli o život. Mám pravdu?"
"Ano. Chcete tím naznačit, že se Evans něčeho takového obával?"
"Obával? To je směšné, Starre. Váš přítel Evans tu katastrofu zrežíroval."

3. Kvasinky

Lucky se dál tvářil nevzrušeně. Jen mrknutí očních víček prozradilo jeho zájem. "Prosil bych detaily," řekl.
Morriss se znovu usmál, horní ret mu přitom zpola zakrýval jeho obrovitý knír. "Tady to bohužel nepůjde."
"Určete tedy jiné místo."
"Okamžik." Morriss se podíval na hodinky. "Za necelou minutu začne show. Tanec při mořském světle."
"Tanec při mořském světle?"
"Koule nad námi se rozsvítí tlumeným zeleným světlem. Lidé vstanou a začnou tančit. Vstaneme s nimi a nenápadně se vytratíme."
"Vypadá to, jako kdybyste si myslel, že nám hrozí nebezpečí."
"Ano, vy jste v nebezpečí," odpověděl Morriss vážně. "Ujišťuji vás, že od okamžiku, kdy jste vstoupili do města, z vás naši lidé nespustili oči."
Najednou se rozezněl něčí bodrý hlas. Jako kdyby vycházel z křišťálového středu stolu. Podle toho, že se tím směrem dívali i ostatní hosté, bylo zřejmé, že ho také slyší.
"Dámy a pánové, rád bych vás přivítal v našem Zeleném salónu. Doufám, že jste dobře povečeřeli. K dalšímu zpříjemnění večera si vám vedení hotelu dovoluje nabídnout magnetonické skladby Tobe Tobiase a jeho -"
Zatímco muž promlouval k hostům, zhasla světla a konec jeho věty zanikl v rostoucím šumu, kterým přítomní dávali najevo své překvapení. Většinu z nich tvořili lidé, kteří teprve nedávno přiletěli ze Země. Kulaté akvárium u stropu se proměnilo ve světélkující smaragdově zelenou kouli, v níž mořské stuhy zářily jako brilianty. Samotnou kouli jako by najednou pokrývaly tisíce broušených plošek, a jak se akvárium točilo, vrhaly do místnosti měkké, téměř hypnotické stíny. Hudba se linula z nezvyklých reproduktorů různých magnetonických nástrojů a postupně sílila. Tóny vznikaly v různě tvarovaných tyčinkách, které se pohybovaly po složitých drahách magnetickým polem kolem nástrojů.
Muži i ženy vstávali, aby si zatančili. Místností zněl šelest, jak se všichni dali do pohybu, a nad ním se ozýval tlumený

sykavý smích. Morriss se nejdříve dotkl Luckyho rukávu a pak dal stejné znamení i Čárovi.
Oba se zdvihli a mlčky následovali Morrisse. K nim se postupně přidávaly postavy se zachmuřenými obličeji. Vypadalo to, jako kdyby se vynořovaly zpoza záclon. Muži se k nim příliš nepřibližovali, aby nebyli nápadní, určitě ale všichni drželi prst na spoušti blasteru, o tom Lucky nepochyboval. Mel Morriss, nejvyšší představitel Akademické rady na Venuši, bral celou situaci smrtelně vážně.

Lucky se souhlasně rozhlédl po Morrissově bytě. Nebyl zařízený s přehnanou okázalostí, zároveň ale působil pohodlným dojmem. Tady mohl člověk zapomenout na to, že sto padesát metrů nad jeho hlavou se tyčí průhledná kupole města a nad ní je pak sto padesát metrů hluboká mělčina oceánu, nasyceného oxidem uhličitým, o stovkách kilometrů nedýchatelné atmosféry ani nemluvě.
Obzvláštní radost udělala Luckymu velká filmotéka knih, která se sotva vešla do jednoho výklenku.
"Vy jste biofyzik, doktore Morrissi. Mám pravdu?" zeptal se Lucky, přičemž ho automaticky oslovil vědeckým titulem.
"Ano."
"I já jsem se při studiu zabýval biofyzikou," prohlásil Lucky.
"Vím," odpověděl Morriss. "Četl jsem vaši práci. Velmi zdařilá. Mimochodem, nemáte nic proti tomu, když vám budu říkat Davide?"
"Sice se tak jmenuju, ale všichni mi říkají Lucky."
Čára mezitím otevřel jednu kazetu, odvinul kousek filmu a prohlédl si ho proti světlu. Pak pokrčil rameny a film vrátil zpátky.
"Vůbec nevypadáte jako vědec," řekl mu Čára útočně. "Správný postřeh," souhlasil Morriss. Netvářil se ani trochu uraženě. "Beru to jako svou výhodu."
Lucky rozuměl jeho poznámce. V době, kdy věda pronikla do všech sfér lidské společnosti, se vědci už nemohli uzavírat ve svých laboratořích. Právě proto vznikla i Akademická rada. Původně měla sloužit jako poradní orgán vlády při řešení problémů celé galaxie, protože jen vědci disponují příslušnými informacemi, bez nichž nelze přijmout uvážené rozhodnutí. Postupem času se ale Rada stále víc proměňovala v orgán, zabývající se bojem se zločinem a kontrašpionáží. Do jejích rukou se sbíhalo stále více vládních nitek. Díky jejím aktivitám možná jednoho dne vznikne Říše Mléčné dráhy, v níž lidé budou žít v míru a harmonii.
V souvislosti s tím museli členové Akademické rady plnit spoustu úkolů, které byly hodně vzdálené abstraktní vědě. Z toho hlediska mohli být úspěšnější, pokud nevypadali jako typičtí vědci, ovšem za předpokladu, že pořád jako vědci mysleli.
"Co kdybyste mě nejdříve detailně informoval o vzniklém problému?" požádal ho Lucky. "Kolik vám toho řekli na Zemi?"
"Udělal jsem si hrubou představu, ale raději se spoléhám na lidi, kteří jsou přímo u zdroje."
Morriss se usmál s neskrývanou ironií. "Vy důvěřujete lidem na místě? To není obvyklý přístup ústředí. Vždycky pošlou svoje vlastní zástupce, aby dali věc do pořádku. Proto se tady objevil i Evans."
"A já," dodal Lucky.
"Vy jste trochu jiný případ. Všichni vědí o vašem úspěchu na Marsu minulý rok a o kusu dobré práce, který jste právě odvedl na asteroidech."
To nevíte vůbec nic, já bych vám mohl vyprávět," zakokrhal Čára radostně.
Lucky nepatrně zrudl. "To sem nepatří, Čáro," řekl spěšně. "Nemáme čas na tvoje historky."
Všichni tři muži seděli v měkkých a pohodlných křeslech vyrobených na Zemi. Lucky si díky svému vycvičenému sluchu všiml, že jejich hlasy mají nepatrnou ozvěnu, jinými slovy, že místnost je izolovaná a chráněná proti odposlechu.
Morriss si zapálil cigaretu a nabídl ji i oběma hostům, ti ale odmítli. "Co víte o Venuši, Lucky?"
"Jen to, co se učí ve škole," usmál se Lucky. "Venuše je druhá nejbližší planeta ke Slunci, vzdálená asi sto miliónů kilometrů. Představuje nejbližší svět ve vztahu k Zemi, od níž ji dělí asi čtyřicet miliónů kilometrů. Je o něco menší než Země a přitažlivost se rovná pěti šestinám zemské gravitace. Kolem Slunce se otočí asi za sedm a půl měsíce a jeden den trvá přibližně šestatřicet hodin. Teplota na povrchu je rovněž jen nepatrně vyšší než na Zemi, a to díky trvalé oblačnosti. Ta způsobuje i to, že se tu nedá mluvit o střídání ročních období. Celou planetu pokrývá oceán, hustě zarostlý mořskými řasami. Vzduch je složený z oxidu uhličitého a dusíku a nedá se dýchat. Tak jak byste oznámkoval mé znalosti, doktore Morrissi?"
"Výbornou," odpověděl biofyzik. "Jenže já jsem spíš měl na mysli venušskou společnost."
"To je mnohem těžší otázka. Samozřejmě vím, že lidé žijí v podmořských městech, vybudovaných na mělčinách oceánu. A sám jsem se přesvědčil o vyspělosti zdejšího života, v porovnání s městy na Marsu je mnohem rozvinutější."
"Cože?" protestoval Čára hlasitě.
Morriss se na něho podíval svýma malýma rozzářenýma očima. "Vy snad se svým přítelem nesouhlasíte?"
"Má sice pravdu," připustil Čára, "ale říkat to zrovna nemusel."
Lucky se usmál a pokračoval dál. "Důkazem vyspělosti zdejší civilizace je asi padesát měst, v nichž žije šest miliónů lidí. Váš export představují sušené mořské řasy, které se prý výborně osvědčily jako hnojivo, a pak kvasinkový substrát pro dobytek."
"I této otázky jste se zhostil na výbornou," řekl Morriss. "Mimochodem jak jste si pochutnali na večeři v Zeleném salónu?"
Lucky se na chvíli odmlčel, překvapený změnou tématu, pak ale odpověděl: "Dobře. Proč se ptáte?"
"To pochopíte za okamžik. Co jste jedli?"

"Těžko říct. Nemohli jsme si vybírat podle jídelního lístku. Mohl to ale být hovězí guláš se zvláštní omáčkou a nějakou neznámou zeleninou. Ještě předtím jsme měli ovocný salát a ostrou rajskou polévku."
"A semínkový puding," skočil mu Čára do řeči.
Morriss se houkavě rozesmál. "Kdepak. Žádné hovězí, ovoce, nebo rajčata. Žádná káva. Jedli jste kvasinky!"
"Cože?" zakřičel Čára.
Na okamžik byl i Lucky vyvedený z míry. Přimhouřil oči a zeptal se: "To myslíte vážně?"
"Naprosto. Je to specialita Zeleného salónu. Nemluví se o tom nahlas jen proto, abychom si předem neodradili hosty. Kdybyste tam ale ještě chvíli zůstali, podrobně by se vás vyptali, jak vám jídlo chutnalo a jak byste ho doporučovali vylepšit. Zelený salón je naší špičkovou laboratoří."
Čára svraštil svůj malý obličej a začal vřískat. "Tohle jim nedaruju. Poštvu na ně inspekci. Já se nenechám krmit kvasnicema jako nějakej kůň nebo kráva -"
Zbytek věty zanikl v nesrozumitelném drmolení.
"Zřejmě," ozval se Lucky, "kvasinky nějak souvisejí s kriminalitou na Venuši."
"Pokud tak jen odhadujete," poznamenal Morriss suše, "pak jste nečetl naše oficiální hlášení. Nijak mě to ani nepřekvapuje. Vy na Zemi si myslíte, že máme příliš velké oči. Ujišťuju vás ale, že ani trochu nepřeháníme. Tohle není jen otázka pár darebáků. Zřejmě vám nedošlo, že kvasinky tvoří alfu a omegu existence této planety."
Do obývacího pokoje vjel servírovací vozík s bublajícím kávovarem a třemi šálky kávy, z níž se kouřilo. Stolek se nejdříve zastavil před Luckým, pak popojel k Čárovi. Morriss si vzal poslední šálek, napil se a spokojeně si utřel bohatýrský knír.
"Můžete robota požádat i o smetanu a cukr," řekl biofyzik.
Čára se na něho podíval a vdechl nosem. "Jsou to kvasnice?" zeptal se Morrisse podezíravě.
"Je to opravdová káva. Přísahám."
Chvíli mlčky pili, potom Morriss řekl: "Udržet život na Venuši je velmi nákladná záležitost. K výrobě kyslíku z vody potřebujeme ohromná elektrolytická zařízení. Každé město musí mít mohutné silové vzpěry, bez nichž by kupole neunesly tíhu miliard tun vody. Afrodita spotřebuje za rok tolik energie jako celá Jižní Amerika, i když tu v porovnání s daným kontinentem žije jen jedna tisícina obyvatel.
Na energii si musíme nějak vydělat. Potřebujeme nakupovat elektrárny, specializované stroje, jaderné palivo a tak dále. Naším jediným vývozním artiklem jsou mořské řasy, kterých máme nevyčerpatelné zásoby. Část z nich vyvážíme jako hnojivo, to by ale nestačilo. Většinu chaluh využíváme při kultivaci kvasinek, deseti tisíců různých druhů."
Čára opovržlivě ohrnul rty. "Místo řas kvasnice. Tomu říkáte pokrok?"
"Vám snad jídlo nechutnalo?" zeptal se ho Morriss.
"Prosím vás, doktore, pokračujte," vybídl ho Lucky.
"Samozřejmě, pan Jones má -"
"Jmenuju se Čára!"
Morriss věcně zhodnotil jeho výšku a pak řekl: "Čára má samozřejmě právo na svůj kritický postoj. Naše hlavní druhy kvasinek se skutečně hodí jen jako krmivo pro dobytek.
I tak jsou ale velmi užitečné. Vepřové maso vyrobené tímto způsobem je nejen levnější, ale i chutnější. Kvasinky jsou kaloricky vydatné, s vysokým obsahem proteinů, minerálů a vitaminů.
Kromě nich jsme vypěstovali kvasinky vyšší kvality a ty využíváme v případech, kdy se potraviny musí skladovat dlouhou dobu a na malém prostoru. Jako například při dlouhých vesmírných letech.
A nakonec jsou tu naše špičkové druhy, jejichž pěstování je velmi nákladné i složité. Ty se pak objevují na jídelníčku Zeleného salónu. S jejich pomocí dokážeme nejen připravit jakékoli běžné jídlo, ale ještě ho vylepšit. Zatím se nevyrábějí ve velkém množství, ale jednoho dne dospějeme i k tomu. Nepochybně je vám, Lucky, už jasné, o co se tady hraje."
"Ano."
"Mně ale ne," ozval se Čára útočně. Morriss mu to rychle vysvětlil, "Venuše získá monopol na nejvzácnější druhy kvasinek. Jen my budeme mít odpovídající znalosti z oblasti zymologie -"
"Čeho prosím?" nechápal Čára.
"Pěstování kvasinek. Na to, aby někdo jiný vypěstoval podobné kmeny nebo si je udržel, pokud je získá, bude zapotřebí našich zkušeností. Díky tomu bychom mohli vybudovat nepředstavitelně výnosný obchod s kvasinkami jako luxusním zbožím v rámci celé galaxie. Bylo by to důležité nejen pro Venuši, ale i pro Zemi a celou Sluneční konfederaci. Jako nejstarší část galaxie se musíme potýkat s přemírou obyvatel. Kdybychom za půl kila kvasnic získali tunu obilí, přineslo by to užitek všem."
Lucky trpělivě poslouchal Morrisse. Teď mu ale vstoupil do řeči. "Proto cizí mocnost, která by chtěla poškodit Zemi, by se mohla snažit připravit Venuši o tento monopol."
"Vy to chápete," řekl Morriss. "Jenže jak mám přesvědčit ostatní členy Rady, že se jedná o reálné nebezpečí? Pokud se někdo zmocní vypěstovaných kmenů spolu s našimi teoretickými poznatky, bude to znamenat katastrofu."
"A tím se dostáváme k důležitému bodu. Zaznamenali jste případy podobných krádeží?" zeptal se Lucky.
"Zatím ne," odpověděl Morriss zachmuřeně, "ovšem posledního půlroku ve městě narůstá počet drobných krádeží, záhadných nehod a podezřelých příhod. Některé z nich člověka jen obtěžují, jiné dokonce pobaví, jako například stařec, který rozdával dětem půlkreditové mince a pak na policii tvrdil, že byl oloupen. Když přivolaní svědci potvrdili, že peníze sám rozdával, rozzuřil se do nepříčetnosti a opakoval, že to není pravda. Jenže se staly i vážné nehody, když například jeřábník chybně manipuloval s půltunovým žokem chaluh a zabil při tom dva lidi. Při vyšetřování tvrdil, že ztratil vědomí."

"Slyšíš to, Lucky!" vykřikl Čára rozrušeně. "Piloti z planetární lodi taky tvrdili, že ztratili vědomí."
"Správně. Teď, když jste vy dva nehodu přežili, jsem upřímně řečeno docela rád, že k ní došlo. Akademická rada možná ochotněji uvěří, že se jedná o vážný problém."
"Zřejmě se domníváte, že se jedná o případy hypnózy," řekl Lucky.
Morriss stáhl rty do zachmuřeného úsměvu. "S tou byste tady příliš nepořídil, Lucky. Nebo snad znáte hypnotizéra, který dokáže ovládat na dálku lidi proti jejich vůli? Ne, tady se jedná o jednu nebo více osob, které disponují schopností naprosté mentální dominance nad námi všemi. A ti lidé svou schopnost zkoušejí, rozvíjejí, stávají se stále zběhlejšími v jejím použití. Každým dnem bude boj proti nim obtížnější. Možná je dokonce už příliš pozdě!"

4. Člen Rady obviněn!
Čárový oči zajiskřily. "Nikdy, když se do věci pustí Lucky. Odkud začneme, Lucky?"
"Od Evanse," řekl Lucky tiše. "Čekal jsem, doktore Morrissi, že se o něm zmíníte."
Morriss svraštil obočí a zamračeně stáhl kulatý obličej. "Vím, že jste přátelé. Stojíte na jeho straně. Je to velmi nepříjemná situace. Jedná se nejen o Člena Akademické rady, ale navíc ještě o vašeho přítele."
"Ubezpečuju vás, doktore Morrissi, že netrpím žádnou přehnanou sentimentálností. Znám Lou Evanse jako sebe samého. Vím, že by nedokázal udělat nic, čím by poškodil Radu nebo Zemi."
"Tak tedy poslouchejte a závěr si udělejte sám. Bylo úplně k ničemu, že sem ústředí Evanse poslalo. Měl to tady jako takzvaný zachránce dát do pořádku. Zní to honosně, ale tím to taky končí."
"Nechápejte to, doktore Morrissi, špatně, vy jste ale byl proti jeho vyslání?"
"Ne, samozřejmě že ne. Jen jsem v jeho cestě neviděl žádný smysl. My tady na Venuši žijeme celé roky. Za tu dobu jsme získali zkušenosti. A teď mi řekněte, co tady může dokázat nějaký nezkušený mladíček ze Země?"
"Někdy je čerstvý pohled zvenku užitečný."
"To je nesmysl. Já vím, o co tady jde. Ústředí nás nebere vážně. Poslali sem Evanse jen tak naoko. Měl to tady zběžně omrknout, pak se vrátit na Zem a nahlásit, že se o nic podstatného nejedná."
"Tohle Rada nedělá. Sám to dobře víte."
Rozhořčený doktor se ale nedal zastavit. "Před třemi týdny chtěl Evans vidět tajné informace o pěstování jednoho kvasinkového kmene. Laboratoř mu je odmítla vydat."
"Cože?" zvolal Lucky. "Jako člen Rady má na to právo."
"To jistě, jenže v tomhle případě se jedná o krajně citlivou záležitost. Takovéhle otázky se prostě nekladou. To platí i pro Člena Akademické rady. Když se pracovníci z výzkumu zeptali Evanse, na co danou informaci potřebuje, odmítl jim to říct. A tak jeho žádost postoupili mně a já ji zamítl."
"Proč?" chtěl Lucky vědět.
"Protože svůj důvod nesdělil ani mně. Jsem nejvyšší zástupce Rady pro Venuši a nemůžu připustit, aby někdo měl přede mnou tajnosti. Jenže váš přítel Evans pak udělal něco nečekaného. Tajné údaje prostě ukradl. Využil svého postavení člena Rady a dostal se do střežené výzkumné laboratoře, odkud příslušné mikrofilmy vynesl v botách."
"Jistě pro to měl pádný důvod."
"Nepochybně," odpověděl Morris. "Na mikrofilmech byly nutriční vzorce týkající se pěstování nového a velmi složitého kmene kvasinek. Dva dny nato pracovník, který připravoval jednu složku dané směsi, do ní přidal rtuť. Kvasinky uhynuly a šestiměsíční práce byla zničena. Ten muž přísahal, že nic podobného neudělal, ale nebyla to pravda. Podrobili jsme ho speciálnímu psychiatrickému vyšetření. Pochopili jsme, co můžeme čekat v budoucnu. I tento případ souvisel se ztrátou paměti. Nepřítel sice kvasinky ještě neukradl, ale dostal se už těsně ke svému cíli. Souhlasíte se mnou?"
Luckyho hnědé oči ztratily laskavost. "Je mi jasné, kam míříte. Podle vás Lou Evans přeběhl k nepříteli, ať už je jím kdokoli."
"Určitě za tím stojí Sirius," vyhrkl Morriss.
"Není to vyloučené," připustil Lucky. Obyvatelé této planety byli už po století úhlavními nepřáteli Země. Nebylo těžké je obvinit. "Dobrá. Vy si tedy myslíte, že se Lou Evans přidal ke zločincům a souhlasil s tím, že jim obstará potřebné údaje, aby mohli začít se sabotážemi v továrně na výrobu kvasinek. Nejdříve by šlo jen o malé potíže, aby si připravili půdu pro opravdový citelný zásah."
"Ano, to je má teorie. Máte snad nějakou jinou?"
"Co když i Evansovo vědomí ovládal někdo jiný?"
"Je to velmi nepravděpodobné, Lucky. Ve všech případech, které se dosud staly, jsme u postižených provedli vyšetření vědomí. Nikdo z nich netrpěl ztrátou paměti déle než půl hodiny. Evanse by ale museli řídit dva dny, než stačil všechno provést. On sám přitom ale neprojevoval žádné známky ztráty paměti."
"Vyšetřili jste ho?"
"Jistě. Pokud je někdo přistižen s odcizenými tajnými materiály, je třeba provést všechny nezbytné kroky. A v žádném případě se nedá ohlížet na to, jestli dotyčný je nebo není členem Akademické rady. Evans byl vyšetřen a já jsem pak rozhodl o jeho podmíněném propuštění. On ale jeho podmínky porušil tím, že odeslal několik zpráv ze svého osobního komunikátoru. Z tohoto důvodu jsme ho začali odposlouchávat, abychom měli jistotu, že se nic podobného nebude opakovat, nebo že alespoň budeme mít pod kontrolou všechny jeho zprávy. Ta pro vás byla poslední. Přestali jsme s tou maškarádou. Evans je nyní v domácím vězení. Já připravuji hlášení pro ústředí, což jsem ostatně měl udělat už dávno. Budu požadovat, aby ho odvolali a postavili před soud za korupci a možná i zradu."
"Než to uděláte -" řekl Lucky.
"Ano?"

"Rád bych si s ním promluvil."
Morriss vstal, ironicky se přitom usmál. "Jak si přejete. Zavedu vás k němu. Je v této budově. Mimochodem, budu jedině rád, když si vyslechnete jeho obhajobu."
Stoupali chodbou, stráže se přitom stavěly do pozoru a mlčky jim salutovaly.
Čára si je zvědavě prohlížel. "Mám pocit, že jsem ve vězení."
"Ano, tohle patro používáme k danému účelu," odpověděl Morriss. "Na Venuši se držíme zásady, že budovy mají sloužit více potřebám."
Vešli do malé místnosti a Čára se najednou nečekaně rozchechtal.
Lucky, kterého tím nakazil, se zeptal s úsměvem: "Co se děje, Čáro?"
"Ale, nic zvláštního," střízlík lapal po dechu a oči měl celé zvlhlé. "Jen mě napadlo, že vypadáš hrozně legračně. S tím svým holým obličejem mi nějak nepasuješ do místní přehlídky knírů."
Morriss se usmál a hřbetem ruky si přejel po šedivém kníru, tvářil se zaraženě i trochu pyšně.
Lucky se ještě více usmál. "To je zvláštní, přesně totéž napadlo i mě, když jsem se podíval na tebe."
"Zůstaneme tady," řekl Morriss a zmáčkl malé tlačítko. "Za chvíli přivedou Evanse."
Lucky klouzal pohledem po místnosti. Byla menší než Morrissův pokoj a více neosobní. Její zařízení se skládalo z několika polstrovaných židlí, pohovky a nízkého stolku uprostřed. U stěny se slepými okny pak stály dva vyšší stoly. Prostor za nimi ale vypadal jako opravdová mořská krajina. Na jednom ze stolů bylo umístěné akvárium, na vedlejším ležely dva talíře, jeden s kuličkami sušeného hrachu a druhý s nějakou černou, mastnou hmotou.
Čára automaticky sledoval Luckyho pohled.
"Poslyš, Lucky, co je to?" zeptal se najednou.
Popoběhl k akváriu a naklonil se nad něj. "Viděls to někdy?"
"To je žába, kterou tady máme jako mazlíčka," odpověděl Morriss. "Je to moc milé zvířátko. Vy ho neznáte?"
"Ne," odpověděl Lucky. Stoupl si vedle Čáry k čtvercovému akváriu, širokému asi padesát centimetrů a hlubokému necelý metr. Voda uvnitř byla křížem krážem protkaná křehkými vějíři řas.
"Nekouše to, že ne?" zeptal se Čára. Ukazováčkem čeřil vodu a nahýbal se dopředu, aby lépe viděl.
Lucky k němu přistrčil hlavu. Žába se na ně vážně, upřeně dívala. Byla dost malá, neměřila víc než dvacet centimetrů, na hlavě ve tvaru trojúhelníku jí seděly dvě černé vypouklé oči. Spočívala na šesti malých nohách těsně přitažených k tělu. Každou nohu zakončovalo bříško a čtyři dlouhé prsty, tři z nich trčely dopředu a jeden dozadu. Kůži měla zbarvenou do zelena stejně jako jiné žáby. Záda jí uprostřed dělil pruh zubatých ploutví, které se rychle komíhaly. Místo úst ale měla silný zobák, zakřivený jako u papouška.
Najednou se žába začala nadzdvihovat. Chodidly se pořád opírala o dno akvária, ale nohy se jí začaly prodlužovat, jako kdyby to byly výsuvné tyče. Jakmile se hlavou dostala těsně pod hladinu, zastavila se.
Morriss, který se k nim mezitím přidal, si ji pyšně prohlížel. "Nerada vylézá z vody," pustil se do vysvětlování, "ve vzduchu je totiž příliš mnoho kyslíku. Má ráda kyslík, ale jen s mírou. Jsou to krotká, příjemná zvířátka."
Čára se tvářil nadmíru spokojeně. Na Marsu prakticky nebyla žádná původní zvířata, a tak zdejší žába pro něho představovala hotovou senzaci.
"Kde žijí?" zeptal se.
Morriss strčil ruku do vody a prstem podrbal žábu na hlavě. Nejenže mu to dovolila, ale ještě opakovaně přivírala černé oči, což se dalo vyložit jako znamení blaženosti.
"Jejich domovským místem jsou mořské řasy, kde vytvářejí poměrně velké skupiny," odpověděl mu Morris. "Žijí v nich jako v nějakém pralese. Dlouhé prsty jim slouží k přidržování se na stoncích a díky svým zobákům si poradí i s těmi nejtužšími chaluhami. Byla by pro ně hračka prokousnout člověku prst, nikdy jsem ale o ničem podobném neslyšel. Překvapuje mě, že jste se s nimi ještě neseznámili. V hotelu předvádějí celou skutečnou rodinku. Neviděli jste ji?"
"Neměli jsme čas," odpověděl Lucky upjatě.
Čára přeběhl ke druhému stolu, vzal zrnko hrášku a namočil ho do té mazlavé hmoty. Pak se s ním vrátil zpátky k akváriu. Lákavě ho přidržel mezi palcem a ukazováčkem. Žába vystrčila zobák nad hladinu a neobyčejně opatrně si vzala sousto z Čárových prstů. Ten zahýkal radostí.
"Viděli jste to?"
Morriss se shovívavě usmál, jako kdyby byl svědkem dětské zábavy. "Jsou to hotoví otesánci. Mohli byste je krmit celý den. Podívejte se, jak si s ním poradila."
Žába schroupla hrášek raz dva. Zůstala po něm jen malá černá kapička po straně zobáku. Pak žába začala znovu skládat nohy pod sebe a sestupovala ke dnu akvária. Ještě jednou otevřela zobák a chytila malou černou kapku.
"Co to vlastně snědla?" zajímal se Čára.
"Hrášek namočený v kolomazi," odpověděl Morriss. "Představuje pro ně stejnou lahůdku jako cukr pro nás. V přírodních podmínkách totiž málokdy narazí na látku složenou jen z uhlovodíků. Pro ni by se klidně i nechaly chytit."
"A jak je normálně chytáte?"
"Vlastně nijak. Rybáři je vyloví zároveň s chaluhami a spoustou dalších živočichů."
Čára se nadšeně obrátil k Luckymu. "Co bys říkal tomu, kdybych -"
Nestačil větu už dokončit, protože do místnosti škrobeně vstoupili dva strážní. Mezi nimi šel vytáhlý, světlovlasý mladík.

Lucky rychle vstal. "Lou, kamaráde!" řekl a s úsměvem mu podával ruku.
Na okamžik se zdálo, že Evans na pozdrav zareaguje. V očích se mu objevil radostný záblesk.
Pak se ale znovu rychle vytratil. Evans stál na místě, ruce ztuhle připažené k tělu. "Nazdar, Starre," řekl rezervovaně.

Lucky nechal zdráhavě klesnout napřaženou ruku. "Neviděli jsme se od konce studií," řekl a odmlčel se. Co jiného mohl říct starému kamarádovi?
Blonďatý člen Rady si musel uvědomovat absurdnost situace, protože stroze kývl na stráž stojící po jeho boku a se smyslem pro černý humor prohlásil: "Od té doby ovšem došlo k jistým změnám." Pak křečovitě napjal tenké rty a mluvil dál. "Proč jsi přijel? Neříkal jsem ti, aby ses do ničeho neplet?"
"Nemám ve zvyku vykašlat se na kamaráda, když má potíže."
"Nikdo se tě o pomoc neprosil."
"Jen ztrácíte čas, Lucky," ozval se Morriss. "Chováte se k němu jako ke kolegovi, zatímco je to zrádce."
Obtloustlý doktor procedil poslední slovo skrz zaťaté zuby, znělo jako prásknutí bičem. Evans pomalu zrudl, neřekl ale ani slovo.
"Nejdřív musím mít stoprocentní důkaz, abych uvěřil, že by něčeho takového byl schopen člen Rady," prohlásil Lucky a důraz položil na poslední dvě slova.
Lucky se posadil. Dlouze se zadíval na kamaráda, ten před ním uhnul pohledem.
"Doktore Morrissi, pošlete stráž pryč. Beru odpovědnost na sebe."
Morriss tázavě zdvihl obočí a podíval se na Luckyho, pak se ale bleskurychle rozhodl a dal strážím pokyn rukou.
"Čáro, buď tak hodný a počkej ve vedlejší místnosti," požádal ho Lucky.
Čára přikývl a vyšel ven.
"Lou, jsme tady jen my tři," promluvil Lucky tiše. "Ty, já a doktor Morriss. Všichni tři pracujeme pro stejnou organizaci. Proberme to tedy od začátku. Vzal jsi tajné materiály týkající se výroby kvasinek?"
"Ano."
"Jistě jsi pro to měl pádný důvod. Jaký?"
"Ty papíry jsem ukradl, rozumíš. Přiznal jsem se k tomu. Tak co po mně ještě chceš? Neměl jsem k tomu žádný důvod. Prostě jsem to udělal. A přestaň se laskavě o mě starat." Evansovy rty se chvěly.
"Chtěl jste slyšet jeho verzi, Lucky. Tady ji máte. Sám jste se přesvědčil, že se nemá čím obhájit," ozval se Morriss.
"Předpokládám, že víš o havárii v provozu, ke které došlo brzy potom, co jsi odnesl materiály o příslušných kvasinkách," obrátil se Lucky na Evanse.
"Ano."
"Jak to můžeš vysvětlit?"
"Nijak."
Lucky bedlivě sledoval Evanse, pátral po sebemenším náznaku po srdečném mladíkovi s ocelovými nervy a zábavném společníkovi, jak ho poznal za studií. Když si odmyslí velký knír, který si Evans nechal narůst podle místního zvyku, fyzicky je to stále tentýž muž, se kterým se Lucky kamarádil. Pořád má dlouhé ruce a nohy, světlé vlasy ostříhané nakrátko, hranatou, zašpičatělou bradu a štíhlé tělo atleta. Ale jinak? Evansovy oči těkaly z místa na místo; rty se mu chvěly a nehty na rukou měl celé okousané.
Lucky se musel vnitřně přinutit, aby položil následující otázku. Měl přece před sebou kamaráda, člověka, kterého dobře znal, o jeho loajálnosti nikdy nepochyboval a za jeho věrnost by se bez váhání zaručil vlastním životem.
"Lou, zradil jsi?"
Evans odpověděl prázdným, bezbarvým hlasem. "Bez komentáře."
"Lou, zeptám se tě znovu. Chci ale, abys věděl, že stojím na tvé straně, ať už jsi udělal cokoli. Pokud ses provinil proti Radě, musel jsi k tomu mít důvod. Řekni nám o něm. Mohli tě omámit drogami, přinutit fyzickým nebo duševním nátlakem, možná tě vydírali nebo vyhrožovali někomu z tvých blízkých. A proto tě prosím, nic neskrývej a řekni nám to. I kdyby ses nechal nalákat penězi nebo vidinou moci, najdi v sobě odvahu a řekni nám to. Žádná chyba, které ses možná dopustil, není taková, aby se nedala alespoň částečně odčinit upřímností. Jak mi tedy odpovíš?"
Na okamžik se zdálo, že jeho slova Evanse dojala. Jeho modré oči byly plné bolesti, když se podívaly do přítelovy tváře. "Lucky, já -"
Potom jako by ho popadl nějaký běs a Evans se rozkřičel. "Neřeknu ani slovo, Starre, ani slovo."
"Tady to sám vidíte," prohlásil Morriss se založenýma rukama. "Odmítá nám sdělit informace, které zná jedině on, já ale přísahám, že je z něho za každou cenu dostaneme."
"Počkejte -" řekl Lucky.
"Nemůžeme už čekat. Kdy to konečně pochopíte? Nemáme čas. Vůbec žádný. Jak se nepřítel přibližuje ke svému cíli, takzvané náhodné případy jsou stále vážnější. Musíme ho okamžitě zarazit." Při posledním slovu bouchl baculatou pěstí do opěradla židle. Vzápětí se ozvalo pronikavé zazvonění.
Morriss se zamračil. "To je poplach. U všech hromů, co to -"
Zvedl sluchátko a přiložil si ho k uchu.
"Morriss. Co se děje? …Cože? …COŽE?"
Ruka s přístrojem mu klesla. Když se obrátil k Luckymu, měl tvář bílou jako stěna.
"V komoře číslo dvacet tři je zhypnotizovaný muž," dostal nakonec ze sebe.
Luckyho mrštné tělo se napjalo jako ocelová pružina. "V jaké komoře? Má to nějakou souvislost s kupolí?"
Morriss přikývl. "Říkal jsem, že nehody jsou čím dál tím horší. Tentokrát se jedná o kupoli. Ten člověk může každým okamžikem zaplavit celé město!"

5. Voda!

Z rychle jedoucího vznášedla Lucky viděl jen zběžně ohromnou kupoli nad jejich hlavami. Postavit podmořské město, napadlo ho v duchu, znamená opravdový technický zázrak.

Na mnoha místech sluneční soustavy existovala města ukrytá pod kupolemi. Nejstarší a nejslavnější se nacházela na Marsu. Přitažlivost na Marsu však dosahuje pouze dvou pětin pozemské hodnoty a kupole musí odolávat pouze tlaku řídké, lehké atmosféry.
Na Venuši se ale přitažlivost rovnala pěti šestinám hodnoty na Zemi a kupole byly navíc zatížené vodou. Města byla sice vystavěná na mělčině, takže při odlivu vrcholky kupolí téměř vyčnívaly z moře, to ale nic neměnilo na faktu, že musely nést tíhu miliónů tun vody.
Lucky jako většina pozemšťanů (totéž ale platilo i o obyvatelích Venuše) měl sklon považovat podobné úspěchy lidstva za samozřejmost. Teď ale na chvíli zapomněl na Evanse ve vězení, protože jeho bystrá mysl se dožadovala informací o novém podnětu.
"Jak může kupole vydržet takový tlak, doktore Morrissi?" zeptal se.
Obtloustlý biofyzik se mezitím trochu uklidnil. S maximální rychlostí se blížil k ohroženému sektoru. Z jeho hlasu se ale ještě pořád ozývala podrážděná úsečnost.
"Do ocelové konstrukce jsou zabudována diamagnetická silová pole. Na první pohled se zdá, že kupoli nesou obyčejné ocelové vzpěry, jenže to není pravda. Bez využití silových polí by se samotná ocel zlomila."
Lucky se podíval na městské ulice pod nimi, byly plné lidí a života. "Došlo už někdy předtím k podobné nehodě?" zeptal se.
"Takovou hrůzu jsme ještě nezažili," zasténal Morriss. "Asi za pět minut budeme na místě."
"Je systém nějak chráněný proti haváriím?" zajímal se Lucky.
"Samozřejmě. Existuje celá síť poplašných zařízení a automatických silových regulátorů, jejichž spolehlivost je na maximální úrovni. Navíc je celé město rozdělené na segmenty. Pokud by v některém místě došlo k porušení kupole, vysunuly by se dělicí přepážky z transitu, posilované přídavnými poli."
"V tom případě městu nehrozí zkáza, ani kdyby se moře dostalo dovnitř. Mám pravdu? A co lidé, ví o tom?"
"Jistě. Ale tak jako tak, část města by byla zničená. Nevyhnuli bychom se ztrátám na životech a katastrofálním škodám na majetku. A to nemluvím o faktu, že přinutíte-li někoho, aby něco takového udělal, můžete svůj rozkaz kdykoli zopakovat."
Čárá, který byl třetím pasažérem, se znepokojeně podíval na Luckyho. Vysoký pozemšťan byl duchem nepřítomný, obočí měl přísně stažené.
"Jsme na místě!" zamručel Morriss najednou. Vznášedlo začalo prudce brzdit a pak se zastavilo se skřípavým trhnutím.
Čárový hodinky ukazovaly dvě hodiny patnáct minut, ale to nic neznamenalo. Noc na Venuši trvala osmnáct hodin a pod kupolí se navíc nedalo poznat střídání dne a noci.
Umělé osvětlení svítilo stejně jako vždycky. Ani na jasných konturách budov se nic nezměnilo. Pokud město najednou vypadalo jinak, způsobilo to chování jeho obyvatel. Lidé se sbíhali ze všech stran. Zpráva o hrozící katastrofě se rozšířila rychlostí blesku a všichni to chtěli vidět. Stahovali se na místo s morbidní zvědavostí, jako kdyby šli na představení nebo do cirkusu, či na koncert.
Policie se snažila vzdouvající se dav zatlačit zpátky a prorazit jím cestu pro Morrisse a jeho dva společníky. Silná přepážka z transitu byla už spuštěná a oddělovala část města, které hrozilo zato-pení.
Morriss provedl Luckyho s Čárou velkým vchodem. Jakmile se dveře za nimi zavřely, hučení davu se ztlumilo a ustoupilo do pozadí. Nějaký muž spěšně zamířil k Morrissovi.
"Doktore Morrissi," oslovil ho.
Ten se na něho podíval a vyštěkl: "Lyman Turner, hlavní inženýr. David Starr z Rady. Čára Jones."
V jiné části místnosti se rozezněl signál, Morriss tam okamžitě zamířil, přes svou tloušťku se pohyboval překvapivě rychle. Ještě než vykročil, křikl na ně přes rameno: "Turner se o vás postará."
"Doktore Morrissi, počkejte!" zavolal Turner. Na jeho volání už ale nikdo nereagoval.
Lucky dal znamení Čárovi a ten se rozeběhl za Morrissem.
"Přivede doktora zpátky?" zeptal se Turner znepokojeně, přitom si sáhl na obdélníkové pouzdro, které měl zavěšené na rameni. Hlavní inženýr měl vyzáblý, pihovatý obličej, červenohnědé vlasy, nápadně zahnutý nos a široká ústa. Tvářil se ustaraně.
"Ne," odpověděl Lucky. "Morriss by se ale mohl dostat do problémů, proto jsem poslal svého přítele, aby se ho pevně držel."
"Jak tohle dopadne," mumlal si inženýr, "raději to nechci vidět." Strčil si cigaretu do pusy a roztržitě nabídl i Luckymu. Vůbec si nevšiml, že ho Lucky odmítl. Stál tam s napřaženou rukou, v níž držel plastový zásobník na cigarety, a jeho myšlenky se toulaly úplně někde jinde.
"Mluvíte o evakuaci ohroženého sektoru?" zeptal se Lucky.
Turner sebou trhl, schoval pouzdro a zhluboka do sebe vtáhl kouř. Pak cigaretu hodil na zem a zašlápl ji botou.
"Ano. Jde o to, že…" řekl Turner a větu nedokončil.
"Je přepážka bezpečná?" zajímal se Lucky.
"To ano," zamumlal inženýr.
Lucky se na chvíli odmlčel, než položil další otázku. "Tak proč nejste spokojený? Co jste se snažil říct doktorovi Morrissovi?"
Inženýr se na něho spěšně podíval, škubnutím si posunul černé pouzdro na rameni a řekl: "Ale nic. Zapomeňte na to."
Stáli stranou v rohu. V místnosti se objevili muži ve skafandrech, helmy měli sundané a otírali si zpocená čela. Z toho směru se k nim nesly útržky vět.
"…zůstaly tam necelé tři tisícovky lidí. Rychleji to nejde…"
"…nedá se k němu dostat. Žádným způsobem. Jeho manželka s ním mluví vysílačkou, snaží se ho uprosit…"

"Krucinál. Má ruku na páce. Stačí, když za ni zatáhne a jsme…"
"Stálo by za pokus se k němu dostat blíž a odbouchnout ho! Jenže kdo zaručí, že nás neuvidí jako první…"
Turner tohle všechno jako by fascinovaně poslouchal, nehýbal se ale z místa. Zapálil si novou cigaretu a vzápětí ji znovu odhodil na zem.
Najednou divoce vybuchl. "Nedokážu se dívat na ty hyeny venku. Větří zábavu. Vzrušení! A já nevím, co mám dělat."
Narovnal černé pouzdro a přitiskl ho pevně k tělu.
"Co to držíte?" zeptal se Lucky rázně.
Turner sklonil hlavu, podíval se na černý předmět, jako kdyby ho viděl poprvé v životě, a potom řekl: "To je můj přenosný počítač. Sám jsem si ho zkonstruoval." Na okamžik hrdost překryla obavy v jeho hlase. "Druhý takový nenajdete v celé galaxii. Nosím ho neustále s sebou. Proto vím -" znovu se zarazil.
Lucky se na něho obořil. "Přestaňte chodit kolem horké kaše, Turnere. Co víte? Okamžitě mi to řekněte!"
Mladý člen Rady položil inženýrovi ruku na rameno a zmáčkl ho.
Turner se na něho překvapeně podíval, Lucky z něho ale nespouštěl své klidné, hnědé oči. "Jakže se to jmenujete?" zeptal se.
"David Starr."
Turnérův pohled se rozjasnil. "Vy jste ten slavný Lucky?"
"Ano."
"V tom případě vám můžu všechno říct, nesmím ale mluvit nahlas. Je to nebezpečné."
Turner začal šeptat a Lucky k němu sklonil hlavu. Nikdo z mužů, kteří se spěšně střídali v místnosti, si jich nevšímal.
Turner mluvil jako o závod, jako kdyby byl rád, že se konečně zbaví tajemství. "Kupole nad městem je dvojitá. Je vyrobená z transitu, což je nejtvrdší, nejodolnější silikonový plast, jaký dosud věda dokázala objevit. Kromě toho kupoli podpírají silové vzpěry. Díky tomu může odolávat obrovským tlakům. Transit se nedá rozpustit, ani rozleptat. Neuchytí se na něm žádná forma života. Nepodléhá žádné chemické změně pod vlivem látek v oceánu. Prostor mezi oběma částmi kupole vyplňuje stlačený oxid uhličitý. Ten je tam proto, aby v případě rozbití vnějšího pláště eliminoval nárazovou vlnu. O tom, že vnitřní stěna je sama o sobě schopná zadržet vodu, není třeba ani mluvit. Kromě toho je tu systém přepážek, vypadá to jako včelí plást, takže při prolomení stěny dojde k zatopení jen malé plochy."
"To je velmi důmyslné," řekl Lucky.
"Až příliš," odpověděl Turner hořce. "Kupoli by snad dokázalo rozlomit jedině zemětřesení. Jeho výskyt tady je ale velmi nepravděpodobný." Odmlčel se, aby si zapálil novou cigaretu. Ruce se mu chvěly. "Každý čtvereční metr stěny je spojen s přístrojem, který sleduje vlhkost ve výplni. Při sebemenší prasklince se ručička přístroje okamžitě pohne. Reagují i na mikroskopické, zcela neviditelné trhliny. Hned vzápětí se rozeznějí zvonky a sirény. Každý ví, že se tak vyhlašuje nebezpečí zátopy."
Tvář se mu zkřivila do úšklebku. "Pozor, voda! To je směšné. Dělám tuhle práci deset let a za tu dobu měřicí přístroje zaznamenaly pět případů. Žádná z oprav netrvala víc než hodinu. Postup je následující: na poškozené místo se nasadí potápěčský zvon, voda se odčerpá, pak se transit roztaví, přidá se trochu stejné látky a hmota se nechá znovu ztuhnout. V konečném důsledku je kupole pevnější než kdy předtím. Jakápak zátopa! Tímhle pláštěm v životě nepronikla ani kapka vody."
"Rozumím. A teď, v čem je problém," řekl Lucky.
"V naší přehnané sebedůvěře. Ohrožený sektor je sice oddělený přepážkou, ale neznáme její skutečnou odolnost. Vycházeli jsme vždycky z předpokladu, že porušení vnější stěny bude pozvolné, že se voda sice může dostat dovnitř, ale že budeme mít dost času ji odstranit. Nikdo nepočítal s možností úplného otevření komory. V tom okamžiku by se voda proměnila v řítící se ocelovou tyč. Její náraz do bariéry z transitu by se dal přirovnat k nárazu kosmické lodi letící maximální rychlostí."
"Jinými slovy to znamená, že se stěna prolomí?"
"Myslím to tak, že nikdo neuvažoval o podobné variantě. Nikdo se nezabýval příslušnými propočty. První pokus byl učiněn teprve před půlhodinou. Pustil jsem se do toho sám, abych tady jen tak nečinně nestál. Měl jsem s sebou počítač. Vždycky ho nosím. Dal jsem si dohromady pár premis a pustil se do výpočtů."
"A co vám vyšlo? Vydrží stěna, nebo ne?"
"Úplnou jistotou nemám, protože nevím, jak přesné byly moje odhady, z kterých jsem vyšel. Přesto si ale myslím, že bariéra ten tlak nevydrží. To ale znamená katastrofu pro celou Afroditu. Pro mě, pro vás i dalších dvě stě padesát tisíc lidí. Nikdo před tím neuteče. Davy venku, co se tak ohromně baví, to smete okamžitě, jakmile ten chlap pohne pákou, kterou svírá v ruce."
Lucky se na něho zděšeně podíval. "Jak dlouho už to víte?"
"Třicet minut," vyhrkl hlavní inženýr v sebeobraně. "Co ale můžu dělat? Nemáme skafandry pro čtvrt miliónu lidí! Napadlo mě, že to řeknu Morrissovi, aby zachránil alespoň nejdůležitější lidi ve městě, nebo část žen a dětí. Nemám tušení, podle jakého klíče bychom je vybírali, ale za pokus by to snad stálo. Co si myslíte?"
"Nevím."
Hlavní inženýr usouzené mluvil dál. "Taky mě napadlo, že bych si mohl vzít skafandr a zmizet odsud. Teď určitě východy z města nikdo nehlídá."
Lucky couvl před chvějícím se inženýrem, oči měl zúžené do štěrbin. "U všech komet! Mělo mě to hned napadnout!" Otočil se a vyrazil z místnosti jako blesk, v hlavě mu bušila zoufalá myšlenka.

6. Příliš pozdě!

Čárovi se ze zmatku kolem něho točila hlava a připadal si tak úplně bezmocný. Držel se co nejtěsněji Morrisse, který ani

chvíli nepostál. Přebíhal za ním od jedné skupiny lidí ke druhé, poslouchal rozhovory mužů, kteří nemohli popadnout dech. Kvůli neznalosti místních poměrů jim ale často nerozuměl.
Morriss si ani na okamžik neoddechl. Každá minuta znamenala novou informaci a nutnost se rozhodnout. Od okamžiku, kdy Čára vyrazil za Morrissem, uplynulo teprve dvacet minut, ale za tu dobu se vynořil tucet návrhů, jak řešit situaci, ale všechny byly zamítnuty.
Muž, který se právě vrátil z ohroženého sektoru, udýchaně hlásil: "Lokalizovali jsme ho. Sedí u páky a drží ji v ruce. Zkusili jsme mu pustit manželčin hlas, nejdříve přes vysílač, pak přes místní okruh a nakonec přímo přes amplión. Zřejmě ji nevnímal. Vůbec se nepohnul."
Čára si skousl spodní ret. Co by Lucky asi udělal, kdyby tady byl? První nápad byl dostat se za toho muže - jmenoval se Poppnoe - a odstřelit ho. Nebyl jediný, koho napadlo tohle řešení, jenže se nedalo provést. Nemohli se k němu dostat, protože jednotlivé sekce byly důkladně jištěné proti neoprávněnému vniknutí. Všude bylo namontováno poplašné zařízení. Tahle opatrnost se jim teď vymstila - místo aby město bylo chráněné, ocitlo se v nebezpečí.
Čára si snadno dovedl představit, co by se stalo, jakmile by se ozvalo první cinknutí zvonku a rozsvítila se první kontrolka. Poppnoe by zatáhl za páku a do města by vtrhla voda. Něco podobného nemohli riskovat, protože evakuace lidí ještě probíhala.
Někdo navrhl použít paralyzující plyn, ale Morriss jen mlčky zavrtěl hlavou. Čára rozuměl jeho důvodům. Ten muž tam nahoře nebyl nemocný, ani šílený, ale jeho vědomí kontroloval někdo cizí. Jinými slovy, i kdyby ho natolik omámili plynem, že by fyzicky nemohl pohnout pákou, než by tato zpráva dorazila do jeho mozku, manipulátoři by mu stačili dát opačný příkaz.
"Na co ti šílenci ještě čekají?" zabručel Morriss, po tvářích mu stékaly pramínky potu. "Moct tak použít atomové dělo."
I v tomhle případě bylo Čárovi jasné, proč to nejde. Při tak malé vzdálenosti by se uvolnilo příliš mnoho energie. Ta by poškodila kupoli a způsobila katastrofu, které se naopak snažili vyhnout.
Čára v duchu přemítal, kam se ztratil Lucky. Pak řekl nahlas: "Když to nejde od chlapíka, proč to nezkusit opačně?"
"Jak to myslíte?" zeptal se Morriss.
"Můžete přece vyřadit páku z provozu. Stačí zastavit proud."
"To je sice chytrý nápad, jenže každá komora má svůj autonomní generátor."
"A ten se nedá odpojit?"
"Těžko. Je umístěný přímo v komoře a všude kolem jsou poplachová čidla."
Čára se podíval vzhůru do kupole a jakoby dál do oceánu, který je obklopoval ze všech stran. "Krytá města na Marsu se neobejdou bez vzduchových čerpadel. A co tady?"
Morriss si pomalu otřel kapesníkem čelo. Díval se přitom upřeně na malého chlapíka před sebou. "Myslíte ventilační šachty?"
"Ano. Musí přece vést ke komoře, je to tak?"
"Samozřejmě."
"A nenajde se v tom kanále místo, kde by se dráty daly uvolnit, přestřihnout nebo tak podobně?"
"Moment. Když dostaneme do šachty minibombu, tak -"
"To nemusí vyjít," řekl Čára netrpělivě. "Musíte do ní poslat muže. Určitě je dost velká, aby se do ní vešel člověk. Nebo ne?"
"Je spíš menší než větší," odpověděl Morriss.
Čára namáhavě polkl. Následující věta ho stála mnoho sil. "Já jsem dost malý. Měl bych se tou šachtou protáhnout."
Morriss vyvalil oči na prťavého Čáru a pak zvolal: "U všech Venuší! To by mohlo vyjít. Určitě! Pojďte se mnou!"

Podle toho, jak to vypadalo na ulicích, by se těžko našel jediný člověk, který by v té době spal. Přímo u bariéry z transitu a před budovou, která se proměnila v improvizovaný záchranný štáb, se tísnily davy lidí a diváci mezi sebou diskutovali. Všude byly natažené provazy a za nimi neklidně přecházeli policisté s paralyzéry v rukách.
Lucky vyrazil z budovy a musel se prudce zastavit před provazy, které ho oddělovaly od davu. Kaleidoskop obrazů se na něho svalil jako lavina. Vysoko ve vzduchu se volně vznášel zářící nápis a zvolna se otáčel. Ozdobným písmem na něm bylo napsáno: AFRODITA, PERLA VENUŠE, VÁS VÍTÁ.
Kousek od něho se přesouvala skupinka mužů. Šli v řadě za sebou a nesli věci jako nadité aktovky, šperkovnice, či hromady šatů v náručí. Jeden za druhým nastupovali do kluzáků. Na první pohled bylo zřejmé, odkud přicházejí. Byli to evakuovaní z ohrožené zóny, procházeli uzávěrou s tím, co unesli a co považovali za cenné. Zřejmě se jejich přesun už chýlil ke konci, protože mezi nimi chyběly ženy a děti.
"Našel by se tu pro mě kluzák?" zakřičel Lucky na procházejícího policistu.
"Lituju, pane, všechny jsou obsazené."
"Je to pro účely Rady," řekl Lucky netrpělivě.
"Rád bych vám pomohl, ale všechny prostředky potřebujeme pro evakuaci těch lidí." Palcem přitom ukázal směrem k přesouvající se řadě mužů.
"Je to hrozně důležité. Musím odsud."
"Nic vám nebrání jít pěšky," odpověděl policista.
Lucky rozčileně zaskřípal zuby. Pěšky ani autem se přes tenhle dav nedostane. Zbývá jedině cesta vzduchem, jinak to nestihne.
"Copak se tady vážně nenajde nic, co by se dalo použít?" Spíš než policisty se ptal sám sebe. Nechtěl se nechat tak snadno doběhnout.
Policista se ušklíbl. "Jedině skákadlo."

"Skákadlo? Kde je?" Luckymu se rozzářily oči.
"Jen jsem žertoval," odpověděl policista.
"Já ne. Kde je?"
Několik jich bylo ve sklepě budovy, kterou právě opustil. Všechny stroje ale byly rozebrané. Lucky si vybral ten, který vypadal nejzachovaleji, a přemluvil čtyři chlapy, aby mu ho pomohli sestavit venku. Okolostojící lidé je zvědavě pozorovali, dokonce se ozvalo i pár žertovných výkřiků "Ke skoku připravit se, teď!"
Byl to starý pokřik. Před pěti roky se bláznivá móda závodit se skákadly rozšířila jako blesk po celé Sluneční soustavě: všichni se vrhli do závodění na nerovných drahách posetých překážkami. Během téhle skákací mánie patřili obyvatelé Venuše k jejím nejhorlivějším zastáncům. Pravděpodobně polovina domácností Afrodity měla ve sklepě skákadlo.
Lucky zkontroloval mikroreaktor. Běžel. Nastartoval motor a roztočil gyroskop. Stroj se okamžitě vysunul a zůstal vzpřímeně stát na své jedné noze.
Skákadla nepochybně patří k nejlegračnějším dopravním prostředkům, jaké kdy lidé vymysleli. Skládají se z vlastního těla ve tvaru kulatého míče, na kterém může sedět právě tak řidič. Nad hlavou má pak rotor se čtyřmi lopatkami a pod sebou kovovou nohu s gumovým chráničem na konci. Vypadají jako nějaký velký brodivý pták, který usnul na jedné noze.
Lucky zmáčkl tlačítko a tyč pod ním se začala zkracovat. Jak tělo skákadla klesalo dolů až na necelé dva metry nad zem, jeho noha se zasouvala do duté trubice, umístěné přímo za ovládacím panelem. Jakmile tyč zmizela v otvoru, ozvalo se hlasité cvaknutí. Vzápětí stroj poskočil deset metrů do vzduchu.
Díky roztočeným lopatkám rotoru se skákadlo v té výšce udrželo dost dlouhý okamžik. Během něho si Lucky stačil prohlédnout dav přímo pod sebou. Zástup se táhl nejméně pět set metrů do šířky, což znamenalo, že se jedním skokem přes něj nepřenese. Lucky stiskl rty. Ztrácel drahocenné minuty.
Skákadlo už začalo klesat a vysouvat dlouhou nohu. Lidé pod strojem se snažili rozprchnout, namáhali se přitom zbytečně. Vítr z otáčejícího se rotoru je sám odvál dostatečně daleko. Díky tomu skákadlo dosedlo na zem, aniž by při tom byl někdo zraněn.
Jakmile se jeho noha dotkla betonu, začala se opět zasunovat. Na zlomek vteřiny Lucky zahlédl vylekané tváře kolem sebe, pak se stroj znovu vznesl do vzduchu.
Lucky nepopíral, že tohle hopsání je docela vzrušující zábava. Sám se jako mladíček zúčastnil několika závodů ve skákání. Ostřílení borci předváděli se svým prapodivným prostředkem neuvěřitelné kousky, například dokázali přistát v místech, kde se to zdálo naprosto vyloučené. Tady na Venuši to ovšem nebyli žádní sebevrazi, protože se závodilo v podmínkách podmořských měst, což se vůbec nedalo srovnat s rozlehlými, otevřenými prostory kamenité, nerovné Země.
Lucky potřeboval čtyři skoky, aby se přenesl přes dav. Vypnul motor. Skákadlo ještě několikrát poskočilo, jako když driblujete s míčem, a pak se úplně zastavilo. Lucky okamžitě seskočil na zem. Nejspíš ani teď neseženе vznášedlo, mohl by ale zabrat něčí auto.
Ztratí tím ovšem další drahocenný čas.

Čára hlasitě funěl, musel se na chvíli zastavit, aby se trochu vydýchal. Všechno se to odehrálo v jednom mžiku; měl pocit, že se ho zmocnila vlna a nekontrolovatelně s ním smýká kupředu.
Před dvaceti minutami řekl Morrissovi o svém nápadu. A teď je zavřený v úzké šachtě, kde vůbec nevidí, a pot z něho jen lije.
Čára se opřel o lokty a popolezl zas o kousek dopředu. Občas se zastavil a rozsvítil malou svítilnu, v jejím světelném kuželu před sebou uviděl mléčně zbarvené stěny, sbíhající se do nekonečna. V rukávu měl jejich spěšně načrtnutý plánek.
Než Čára napůl vlezl, napůl skočil do otvoru šachty, potřásli si rukama s Morrissem. To už do ní rotor obrovitého větráku nevháněl vzduch, protože byl zastavený.
"Doufejme, že ho to k ničemu nevyprovokuje," zamumlal Morriss a pak si podali ruce.
Čára se místo odpovědi jen zašklebil a začal se pomalu plazit tmou, byl úplně sám. Bylo zbytečné mluvit o tom, co bylo všem jasné. Čára se musí dostat za bariéru z transitu, odkud se všichni naopak stahují. Pokud by se komora v kopuli otevřela, valící se voda by tohle potrubí ve vteřině rozdrtila.
Čára se kroucením posouval dopředu a při tom přemýšlel, jestli stačí zaslechnout hukot hrnoucí se vody, než na něho dopadne. Doufal, že ne. Nechtěl zažít ani vteřinu čekání. Pokud ho má voda smést, ať je to alespoň rychle.
Cítil, že se přiblížil k ohybu potrubí. Zastavil, aby se podíval na mapu, a studený paprsek jeho svítilny při tom ozářil prostor kolem něho. Tohle byla druhá zatáčka namalovaná na jeho mapě. Odtud šachta povede už jen přímo vzhůru.
Čára se přetočil na bok a pokusil se protáhnout kolenem. Odřel se při tom a naštval se.
"Kruci písek!" mumlal si pro sebe. Svaly na stehnech ho bolely, jak se koleny opíral o stěny potrubí. Ze všech sil se snažil znovu nesklouznout dolů. Centimetr po centimetru se posouval dopředu.
Morriss ještě předtím, než Čára vlezl do potrubí, využil archív městského úřadu veřejných sítí. Příslušnou mapu vložil do skeneru a pak už mohl jen sledovat barevné čáry a zjišťovat význam jednotlivých značek a symbolů.
Čára dorazil k výztuži protínající potrubí. Přímo se zaradoval, protože se jí mohl chytit a trochu tak ulevit otlačeným loktům a kolenům. Mapu si posunul výš, zatímco levou rukou se nepřestával držet vzpěry. Svítilnu v pravé ruce natočil tak, aby se jedním koncem dotýkala tyče.
Baterie uvnitř svítilny nesloužila jen ke svícení, pouhým přepnutím mohla vytvořit i krátkodobé silové pole. Vycházelo z opačného konce, než kde byla umístěna malá žárovka. Tohle silové pole mohlo projít jakoukoli látkou, jež mu stála v cestě. Čára posunul tlačítko na svítilně a pak už jen čekal, kdy pole odřízne konec vzpěry.

Pak si prohodil ruce a opakoval stejný postup i na druhém konci výztuže. Vzápětí držel tyč v ruce. Protáhl si ji kolem těla k nohám a pustil ji. Tyč s řinčením sklouzla dolů.
Komora v kupoli ještě pořád zadržovala vodu. Čára si to matně uvědomoval, zatímco namáhavě postupoval dopředu. Překonal další dvě výztuže a jeden ohyb. Sklon potrubí se vyrovnal, Čáru ale podle mapy čekala řada přepážek. Odhadoval, že už urazil asi tři sta metrů. Jak dlouho mu to ale trvalo?
Voda se stále ještě neobjevila.
Z každé strany potrubí střídavě vyčnívaly lopatky, které usměrňovaly proud vzduchu. Pro Čáru představovaly poslední značku na mapě. Obráceným koncem svítilny rychle přejel po lopatkách, na které dosáhl, a odřízl je. Teď musel odměřit tři metry od poslední lopatky. Zase se mu hodila svítilna. Měřila přesně patnáct centimetrů, takže ji bude muset dvacetkrát posunout podél stěny.
Svítilna mu dvakrát vyklouzla z ruky, nezbylo mu nic jiného než se s ní vrátit k trochu nerovnému místu posledního řezu. Zatímco couval dozadu, tiše klel:
"Krucipísek!"
Na třetí pokus dvacátým posunutím baterky dosáhl cíle. Podržel tam prst. Morriss mu řekl, že hledané místo bude mít v tu chvíli nad hlavou. Čára zamířil svítilnou vzhůru, přetočil se na záda a prstem jel po zakřiveném povrchu potrubí. Řezacím koncem svítilny, který se v temnotě snažil udržovat půl centimetru nad povrchem potrubí (konec silového pole nesměl zasáhnout příliš daleko), opsal kruh. Spadl na něj zakřivený plech, který odsunul stranou.
Posvítil si na obnažené vedení a chvíli si ho prohlížel. Byl jen pár centimetrů od ohrožené komory, od muže u páky ho nedělilo ani třicet metrů. Byl tam ještě vůbec? Bylo očividné, že zatím nezatáhl za páku (na co vlastně čeká?), protože to by Čáru už smetla voda. Mohli ho ostatní nějak zneškodnit? Nebo zajmout?
Čára se musel ušklíbnout, když si představil, že se v tom případě drápal kovovou housenkou úplně zbytečně.
Očima kontroloval dráty. Někde tady musí být relé. Opatrně zatahal za jeden drát, pak za další. Když se ten pohnul, objevilo se malé pouzdro ve tvaru dvojitého kužele. Čára si s úlevou vydechl. Svítilnu stiskl mezi zuby, aby měl obě ruce volné.
Pak s co největší opatrností začal otáčet v protisměru oběma polovinami kužele. Magnetické zarážky povolily, obě poloviny se začaly oddělovat od sebe a odhalily vnitřek pouzdra. Bylo v něm oddělovací relé, mezi jehož dvěma lesknoucími se kontakty byla téměř neviditelná mezera. Stimulem, jakým je například zatažení za páku, se vybudí ovládací cívka, kontakty se přitáhnou k sobě a vzniklý elektrický okruh pak otevře komoru v kupoli. To všechno se odehraje ve zlomku vteřiny.
Zpocený Čára byl napůl smířený s tím, že tohle nastane právě teď, když už ho jen krůček dělí od cíle. Zároveň ale tápavě prohledával kapsu trička, až z ní vytáhl izolační hmotu. Byla celá teplá od jeho těla. Chvilku hnětl kostku mezi prsty a potom ji opatrně vsunul mezi oba kontakty. Napočítal do tří a pak ji znovu vytáhl.
Teď už se kontakty nesepnou, protože je odděluje tenká vrstva izolační hmoty, a díky tomu nebude moct procházet ani proud.
Ať si ten chlap teď tahá za páku jak chce, komoru už neotevře.
Čára se nepřestával usmívat, když se vracel zpátky. Ještě jednou přelezl přes zbytky lopatek, minul odřezané výztuže a pak už mohl jen klouzat dolů šikmým potrubím…

Čára marně hledal Luckyho v ruchu, který zaplavil celé město. Muže se podařilo zajmout, přepážka z transitu byla opět vytažená a lidé se vraceli domů (rozzlobení na městskou správu, že se něco takového vůbec mohlo stát). Davy, které předtím tak zvrhle čekaly na katastrofu, konec nebezpečí využily jako signál k veselé zábavě.
Najednou se odněkud vynořil Morriss a dotkl se Čárová rukávu. "Volá vás Lucky."
"Kde je?" trhl sebou Čára.
"V mé kanceláři na ústředí. Řekl jsem mu, co jste dokázal."
Čára se začervenal radostí. Lucky na něho bude pyšný!
"Můžu s ním mluvit?"
Jenže Lucky se na obrazovce tvářil zachmuřeně. "Dobrá práce, Čáro. Skvělá."
"To nestojí za řeč," zašklebil se Čára. "Kam ses ztratil?"
"Kde je doktor Morriss?" zeptal se Lucky. "Nevidím ho."
Morriss vmáčkl tvář do kamery. "Tady."
"Prý se vám podařilo zajmout muže u páky. Je to tak?"
"Ano. Zvládli jsme to skvěle, díky Čárovi," odpověděl Morriss.
"Schválně jestli uhodnu, jak to proběhlo. Když jste se k němu přiblížili, ani náznakem se nepokusil pohnout pákou. A bez odporu se vzdal."
"Ano," odpověděl Morriss a zamračil se. "Jak to víte?"
"Protože celý poprask kolem komory byl jen kouřová clona. Skutečný záměr se týkal něčeho úplně jiného. Jakmile jsem si to uvědomil, pospíchal jsem zpátky sem. Musel jsem použít skákadlo, abych se dostal přes dav, a zbytek cesty jsem urazil v autě."
"A co bylo dál?" zeptal se Morriss znepokojeně.
"Přišel jsem už pozdě!" odpověděl Lucky.

7. Otázky
Den skončil. Davy se rozešly. Nad městem se rozprostřela klidná, téměř ospalá atmosféra. Jen ojedinělé hloučky dvou tří lidí ještě probíraly uplynulé události.

Čára byl rozmrzelý.
Spolu s Morrissem se rychle vrátil na ústředí. Morriss a Lucky se pak zavřeli v místnosti a Čára se jejich porady nesměl zúčastnit. Při odchodu se doktor tvářil zasmušile a rozzlobeně. Lucky byl klidný, nepromluvil ale ani slovo.
Když zůstali sami, řekl jen: "Vrátíme se do hotelu. Musím se vyspat a tobě to po dnešní rozcvičce taky prospěje."
Pobrukoval si Pochod Rady, což dělal vždycky, když se myšlenkami toulal úplně jinde. Rukou dal znamení blížícímu se taxíku. Jakmile jeho fotoelektrická čidla zaregistrovala vztyčenou ruku s roztaženými prsty, automaticky zastavil.
Lucky postrčil Čáru, aby nastoupil jako první. Pak zadal koordináty hotelu Bellevue, vhodil odpovídající počet mincí a nechal řízení na palubním počítači. Nohou ještě zařadil pomalou rychlost.
Auto se plynule rozjelo. Čára by v tom okamžiku cítil pohodu a spokojenost, nebýt toho, že mu vrtalo hlavou, co se vlastně děje.
Střízlík jedním okem mrkl na svého velkého přítele. Vypadalo to, že se Lucky chce věnovat jen dvěma věcem, odpočinku a přemýšlení. Zády se opíral o polstrování, měl zavřené oči a nechal se kolébat jízdou. Hotel se k nim stále víc přibližoval, až je vjezd do hotelové garáže spolkl jako nějaká obrovitá tlama.
Jakmile se octli ve svém pokoji, Čára to už nevydržel a vybuchl. "Lucky, u všech hromů, co to má znamenat? Mám hlavu jak kedlubnu, jak se to snažím pochopit."
Lucky si svlékl košili. "Stačí jen logicky uvažovat. Probrat si případy lidí vystavených duševní manipulaci. O kom mluvil Morriss? O muži, který rozdával peníze. O jeřábníkovi, který upustil balík chaluh. O muži, který nasypal jed do směsi pro kvasinky. Ani jednou nedošlo k velkému neštěstí, na druhé straně se ale pokaždé něco stalo."
"A co z toho plyne?" zeptal se Čára.
"Porovnej to s dnešním případem. Tady už nehrozila jen drobná nehoda, ba právě naopak. A přitom se nic nestalo. Někdo drží ruku na páce a nic neudělá. Vůbec nic!"
Lucky zmizel v koupelně. Čára ho slyšel, jak si pouští masážní sprchu a jak se tlumeně zajíkl, když ucítil proud vody na kůži. Nezbylo mu nic jiného než jít za ním, ale nepřestal si přitom divoce mumlat pro sebe.
"Slyšíš," zakřičel Čára.
Lucky si sušil svalnaté tělo proudem teplého vzduchu. "Ještě jsi na to nepřišel?"
"Lucky, přestaň mě napínat! Víš, že nesnáším záhady."
"Nic takového za tím nehledej. Protivník jednoduše změnil styl a musel k tomu mít nějaký důvod. Proč asi nechali toho muže sedět u páky v kupoli? Nic tě nenapadá?"
"Ne."
"Zkusíme to tedy jinak. Co tím dosáhli?"
"Nic."
"Nic? Panebože! Půlku města a prakticky všechny zástupce správy vylákali do ohroženého sektoru. Dostali tam i mě, tebe a Morrisse. A já zabedněnec to pochopil, až když hlavní inženýr Turner řekl, že by byla hračka dostat se z města, protože policie má plné ruce práce s hrozící katastrofou."
"Já to pořád nechápu. Přestaň mě napínat, nebo si to s tebou vyřídím ručně."
"Jen klid, Čáro." Lucky svou velkou dlaní odrazil Čárovu výhružně mávající pěstičku. "A poslouchej. Když jsem co nejrychleji dorazil na ústředí, Lou Evans už tam nebyl."
"Kam ho odvezli?"
"Nikam. Evans utekl. Praštil strážného, sebral mu zbraň, znamení člena Rady mu pomohlo získat ponorku a zmizel z města."
"Myslíš si, že jim šlo právě o tohle?"
"S největší pravděpodobností ano. Ohrožení města posloužilo čistě jako zastírací manévr. Jakmile se Evans dostal na moře, přestali držet pod kontrolou muže u páky, který se bez problémů vzdal."
"Hergot! Tím potrubím jsem se vůbec nemusel plazit. Vypadám teď jako šašek."
"Ani v nejmenším," řekl Lucky vážně. "Odvedl jsi skvělou práci. Postarám se o to, aby se o tom dovědělo i vedení na Zemi."
Malý Čára zčervenal jako pivoňka a tvářil se hrdě. Lucky využil okamžiku a vlezl si do postele.
Čára mu ale nedal pokoj. "Jenže to, Lucky, znamená… Chci říct, že jestli ti bídáci pomohli Evansovi zmizet, pak to svědčí o jeho vině. Mám pravdu?"
"Nemáš," odpověděl Lucky rezolutně.
Čára čekal, že Lucky k tomu ještě něco dodá, ten ale mlčel. Instinkt mu napověděl, že v tom okamžiku z Luckyho víc nevymámí. Jakmile se ale svlékl, umyl a zalezl si pod chladivou přikrývku, zkusil to znovu.
"Slyšíš mě, Lucky?"
"Ano."
"Co chceš dělat?"
"Najít Evanse."
"Co na to ale řekne Morriss?"
"Nic, protože od nynějška je to můj případ. Požádal jsem Zemi o souhlas a Conway mi ho dal."
Čára přikývl ve tmě hlavou. Tak proto se nesměl zúčastnit jejich porady. Ani kamarádství s Luckým nemohlo vyvážit fakt, že není členem Akademické rady. V situaci, kdy Lucky musel porušit subordinaci členů Rady a požádat o přímou podporu ústředí na Zemi, byla přítomnost cizích svědků krajně nežádoucí.
Teď se v něm ale začala probouzet stará touha po akci. Tentokrát se vydají do oceánu tak rozlehlého a neprobádaného, že se mu v tom žádný jiný nevyrovná. "Kdy vyrazíme?" zeptal se celý rozrušený.
"Jakmile nám připraví loď. Ještě ale zajdeme za Turnerem."

"Za tím inženýrem? Proč?"
"Mám záznamy o všech lidech, kteří byli doposud vystaveni manipulaci, a chci se dovědět něco i o tom posledním muži. Turner jako jeho nadřízený je tím nejpovolanějším člověkem. Než ho ale navštívíme, tak -"
"Tak co?"
"Tak se, cvrčku, pořádně vyspíme. Radím ti dobře, abys konečně zmlkl."

Ukázalo se, že Turner bydlí ve velkém obytném domě, který byl určený pro lidi hodně vysoko v administrativní hierarchii. Když vstoupili do haly s obloženými stěnami a trojrozměrnými obrazy oceánu, Čára tiše hvízdl. Lucky zamířil k domovnímu vozítku a vyťukal na displeji číslo Turnérova bytu.
Vozítko je nejdříve vyvezlo pět pater nahoru a pak s nimi pokračovalo rovně. Pokaždé, když přejíždělo přes silové trámy, nepatrně se zhouplo. Nakonec zastavilo před zadním vchodem do inženýrova bytu. Lucky s Čárou vystoupili, vozítko se bzučením pokračovalo dál a nakonec jim zmizelo za zatáčkou.
Čára ho užasle sledoval. "Páni, tohle jsem ještě neviděl."
"To je místní vynález," řekl Lucky. "Teď ho začínají zavádět i v nových obytných komplexech na Zemi. Ve starých domech se bohužel nedá použít, protože by to znamenalo přestavět byty. U každého totiž musí být speciální vchod, ke kterému vozítko zajíždí."
Lucky zmáčkl tlačítko, to se okamžitě rozsvítilo červeně. Dveře se otevřely a v nich se objevila žena. Byla štíhlá, mladá a velmi hezká, měla modré oči a světlé vlasy sčesané dozadu přes uši podle zdejší módy.
"Pan Starr?"
"Ano. Vy jste paní Turnerova?" zeptal se Lucky. Na zlomek vteřiny zaváhal, jestli ji správně oslovil, zdála se mu příliš mladá.
Přátelsky se na něho usmála. "Pojďte, prosím, dál. Manžel ví, že přijdete, nespal ale víc jak dvě hodiny, a tak není -"
Vešli dovnitř a dveře se za nimi zavřely.
"Omlouváme se, že vás rušíme tak brzy," řekl Lucky, "bohužel je to velmi naléhavé. Mohu vám ale slíbit, že vašeho manžela příliš dlouho nezdržíme."
"Ach, nemusíte se omlouvat. To je v pořádku." Začala nervózně popocházet po pokoji a rovnala věci, které se zdály být na svém místě.
Čára se zvědavě rozhlédl kolem. Byt působil naprosto ženským dojmem - byl plný barev, ozdůbek, takže vypadal nesmírně křehce. Když si všiml, že hostitelka sleduje jeho pohled, upadl do rozpaků a neohrabaně řekl: "Máte moc hezký byt, slečno - promiňte, madam."
Mile se usmála. "Děkuji vám. Myslím si, že Lymanovi se příliš nelíbí, jak jsem ho zařídila, nikdy se o tom ale ani slovem nezmínil. Víte, hrozně zbožňuji všelijaké maličkosti a drobnůstky. A co si myslíte vy?"
Lucky zachránil Čáru před nutností odpovědět tím, že se zeptal: "Bydlíte tady dlouho?"
"Nastěhovali jsme se až po svatbě, brali jsme se před necelým rokem. Je to rozkošný obytný dům, patří k nejhezčím ve městě. Máme tady všechna nezbytná zařízení. Jako například vlastní garáže pro přepravní loď nebo komunikační systém. Pod domem jsou dokonce i komory. Jen si to představte! Máme vlastní komory! Ne že by je někdo někdy použil. Dokonce ani včera ne. Alespoň si to tedy myslím, přesně to nevím, protože jsem všechno zaspala. Chápete to? Nevěděla jsem nic, dokud se Lyman nevrátil domů."
"Možná to tak bylo lepší, alespoň jste se nevylekala," mínil Lucky.
"Tady přece nejde o žádný strach, ale o vzrušení," odporovala mu. "Všichni z domu to viděli na vlastní oči, kdežto já jsem si klidně spala. Nikdo mě nevzbudil. Myslím si, že to je hrůza."
"Co je hrůza?" ozval se nový hlas. Do místnosti vstoupil Lyman Turner. Vlasy měl rozcuchané, jeho obyčejná tvář byla pomačkaná od spánku a rozespalost mu koukala i z očí. Pod paží si nesl svůj drahocenný počítač. Posadil se a počítač položil pod židli.
"Že jsem přišla o všechno vzrušení," odpověděla jeho mladá žena. "Jak ti je, Lymane?"
"S přihlédnutím k okolnostem dobře. Nemusíš ničeho litovat. Naopak jsem moc rád, že jsi o ničem nevěděla… Zdravím vás, Starre. Omlouvám se za to zdržení."
"Není za co, zrovna jsme přišli," odpověděl Lucky.
Paní Turnerová se rozeběhla k manželovi a letmo ho políbila na tvář. "Bude lepší, když vás muže nechám o samotě."
Turner ji pohladil po rameni a láskyplným pohledem ji vyprovodil až ke dveřím. Pak řekl: "Omlouvám se za stav, ve kterém jste mě zastihli, ale v posledních několika hodinách jsem si zrovna moc neodpočinul."
"To si dovedu představit. Jak to teď vypadá se zabezpečením kupole?"
Turner si promnul oči. "Obsluhu komor jsme zvýšili na dva muže a vlastní řídicí systém převádíme na méně automatický způsob. Jdeme tak proti trendu techniky v posledním století. Rozvádíme síť na různá místa ve městě, aby z nich bylo možné vypnout proud, pokud by ještě někdy nastal podobný případ. A samozřejmě se pracuje na zesílení jednotlivých bariér z transitu… Kouříte?"
"Ne," odpověděl Lucky a Čára zavrtěl hlavou.
"Můžete mi podat cigaretu ze zásobníku, co vypadá jako ryba? Ano, z toho. Koupila ho manželka, prostě neodolá, když vidí podobnou technickou hračku." Trochu se začervenal. "Brali jsme se teprve nedávno a musím přiznat, že svou manželku stále rozmazluji."
Lucky si zvědavě prohlížel podivnou zelenou rybu, která vypadala jako z kamene. Když jste jí zmáčkli hřbetní ploutev, objevila se jí v puse zapálená cigareta.
Zdálo se, že se Turner při kouření uvolnil. Nohy si dal křížem a komíhal jimi těsně nad počítačem, který ležel na zemi.
"Zjistili jste něco nového o tom nešťastníkovi z komory?" zeptal se Lucky.

"Je teď na pozorování. Zřejmě se u něho jedná o projev šílenství."
"Našel jste v jeho záznamech nějaké zmínky o duševní nerovnováze?"
"Nic takového. To byla jedna z prvních věcí, kterou jsem si ověřil. Jako hlavní inženýr zodpovídám za veškerý personál obsluhující kupoli."
"Proto jsem se obrátil právě na vás."
"Rád bych vám pomohl, ale jedná se o docela obyčejného zaměstnance. Pracoval u nás teprve pár měsíců a nebyly s ním žádné potíže, naopak byl tichý, skromný a pracovitý."
"Pracoval u vás teprve několik měsíců?"
"Ano."
"Je to inženýr?"
"Byl zařazený jako inženýr, ale v podstatě dohlížel jen na provoz komory. Doprava v obou směrech, z města i do města, je dost hustá. A pokaždé je třeba komoru otevřít a zavřít. Kromě toho je třeba kontrolovat účty za nakládku a vést záznamy. Je to vlastně provozně-administrativní práce, která se skutečným inženýrstvím nemá příliš mnoho společného."
"A má ten muž nějaké technické vzdělání?"
"Jen základní kurs na univerzitě. Bylo to jeho první místo. Je to ještě mladíček."
Lucky přikývl. "Poslední dobou se tady ve městě prý stala celá řada podivných nehod," prohodil mimoděk.
"Vážně?" Turner se unavenýma očima upřeně podíval na Luckyho a pak pokrčil rameny. "Nemám skoro čas sledovat zprávy."
Ozvalo se zabzučení. Turner zdvihl sluchátko a poslouchal. "To je pro vás, Starre," řekl nakonec.
Lucky pokýval hlavou. "Řekl jsem, že jdu k vám." Uchopil sluchátko do ruky. Obrazovku a hlasitý odposlech ale nechal vypnuté. "Starr," ohlásil se prostě.
Když zavěsil, zdvihl se. "Musíme už jít."
Turner rovněž vstal. "Klidně přijďte zas. Vždycky vám rád pomohu, pokud to bude možné."
"Děkuji. A pozdravujte od nás manželku."
Vyšli před budovu. "Co se děje?" zeptal se Čára.
"Naše loď je připravená," odpověděl Lucky a mávnutím ruky zastavil auto.
Nastoupili a Čára znovu přerušil ticho. "Dověděl ses něco od Turnera?"
"Jednu nebo dvě věci," odpověděl Lucky stroze.
Čára se neklidně zavrtěl a změnil téma. "Doufám, že Evanse najdeme."
"Já také."
"U všech písků, ten si ale navařil pěknou kaši. Čím víc na to myslím, tím se mi to zdá horší. Bez ohledu na vinu nebo nevinu má na krku odvolání za podezření z korupce."
Lucky se otočil k Čárovi. "Morriss žádné hlášení o Evansovi neodeslal. Myslel jsem, že jsi to pochopil ze včerejšího rozhovoru."
"Cože?" zeptal se Čára nevěřícně. "Tak kdo ho poslal?"
"Panebože!" řekl Lucky. "Je to přece nad slunce jasné. Poslal ho Lou Evans a podepsal se jako Morriss."

8. Člen Akademické rady stíhán!
Lucky ovládal dobře seřízenou podmořskou loď se stále větší jistotou, zatímco si zvykal na její řízení a vnímal moře kolem sebe.
Když jim muži předávali plavidlo, znepokojeně se zmínili o nutném instruktážním kursu. Lucky se ale jen usmál a omezil se na pár otázek, zatímco Čára se podle svého zvyku holedbal: "Lucky a já umíme jezdit se vším." Bez ohledu na všechno to chvástání nebyl Čára až zas tak daleko od pravdy.
Loď jménem Hilda měla teď vypnuté motory, takže ji unášel jen proud. Plavidlo lehce klouzalo inkoustově černým oceánem. Mohli navigovat potmě, protože radar dokázal zkoumat hlubiny kolem nich mnohem citlivěji a spolehlivěji než světlo.
Spolu s radarovými signály vysílali i mikrovlny v pásmu zvoleném tak, aby se odrazily od vnějšího kovového pláště podmořského plavidla. Mikrovlny s dosahem stovek kilometrů rozpínaly své prsty do různých stran a pátraly po kovových předmětech.
Zatím nic neobjevily, a tak Hilda vyčkávavě seděla v bahně na dně oceánu, od jehož hladiny ji dělil téměř kilometr. Loď se téměř nehýbala, jen se slabě kývala díky silným spodním proudům oceánu pokrývajícího celou planetu.

První hodinu se Čára příliš nestaral o vysílané vlny, ani o předmět, po kterém pátraly. Jeho pozornost zcela zaujala podívaná za oknem.
Podmořští živočichové na Venuši fosforeskují, díky čemuž byly černé hlubiny oceánu plné různobarevných teček, zářivějších a větších než hvězdy ve vesmíru. Většina z nich se pohybovala. Čára je fascinovaně pozoroval s nosem přitisknutým ke sklu.
Někteří živočichové připomínali malé kulaté skvrny, které jen pomalu čeřily vodu. Jiní se naopak pohybovali rychlostí blesku. A další vypadali jako mořské stuhy, které Lucky s Čárou viděli v hotelovém akváriu.
Lucky se na chvíli postavil vedle Čáry. "Jestli si ještě něco pamatuji z xenozoologie, tak -"
"Z čeho prosím?"
"Z vědy zabývající se studiem mimozemských živočichů. Zrovna jsem prolistoval jednu knížku o životě na Venuši. Položil jsem ti ji na postel pro případ, že se do ní budeš chtít podívat."

"Díky za námahu, od tebe to ale pochopím rychleji."
"Dobře. Začneme třeba od těch nejmenších. Jestli se nepletu, tak se řadí k čeledi knoflíkovitých."
"Knoflíkovitých?" přeptal se Čára. "No jasně, už je vidím," dodal po chvíli.
Soustředil se na světelné žluté oválky plující napříč černým prostorem před oknem. Každý z nich měl na sobě dvě rovnoběžné černé čárky. Pohybovaly se v krátkých skocích, chvílemi zůstaly stát na místě, pak se znovu daly do pohybu. Pluly po tuctech, protože ale jejich pohyb byl dokonale synchronizovaný, měl Čára podivně houpavý pocit, jako kdyby ovály stály na místě a naopak jejich loď se každou půlminutu prudce vychýlila.
"Myslím, že kladou vajíčka," řekl Lucky. Pak se na dost dlouho odmlčel. "Většinu z nich neznám. Moment! Vidíš tamhletu jasně červenou skvrnu? Vypadá jako rudá kaňka. Tak ta se živí ovály. Schválně, co se bude dít."
Jakmile žluté ovály zjistily nebezpečí, rozprchly se do všech stran, přesto nejméně tuctu zahradila cestu hrozivě zrudlá skvrna. Najednou okno lodě zakryla červená barva.
"V knížce je skvrna přirovnávána k velkému lívanci, který má okraje zahnuté dolů," komentoval Lucky. "Její tloušťka dosahuje jen pár centimetrů a uprostřed těla složeného jen ze svaloviny má malý mozek. Můžeš ji různě proděravět a vůbec jí to nevadí. Vidíš, jak je tahle okousaná? To si na ní nejspíš pochutnával šípoun."
Červená skvrna pomalu zmizela z jejich dohledu. Zůstala po ní jen jedno, dvě dohasínající žlutá světýlka. Postupně začaly pomalu připlouvat zpátky žluté ovály.
"Teď se skvrna usadí na dně, okrajem se přisaje do bahna a začne trávit všechno, co se jí podařilo nashromáždit pod sebou. Existuje ještě jeden podobný druh, má oranžovou barvu, ten je ale mnohem agresivnější. Dokáže vystřelit proud vody, který porazí i člověka, přitom ten živočich není širší než třicet centimetrů a tenký je jako list papíru. A ty největší ze skvrn jsou i nejnebezpečnější."
"A jak jsou vlastně velké?" zeptal se Čára.
"Nemám tušení. V literatuře se občas vyskytne zmínka o obrovitých šípounech, dosahujících kilometru a půl, a o skvrnách velkých tak, že by zakryly i město jako Afrodita. Zatím se ale ani v jednom případě nepodařilo předložit autentický důkaz."
"Ryba dlouhá kilometr a půl! Vsadím se s tebou o co chceš, že je to blbost."
Lucky zdvihl obočí. "Jen si nemysli. Úplně vyloučit se to nedá. Nezapomínej, že teď pozorujeme život na mělčině. Přitom v některých místech je zdejší oceán hluboký až patnáct kilometrů. Je v něm dost místa i pro tak obrovské živočichy."
Čára se na něho nejistě podíval. "Poslouchej, že mě taháš za nos?" Najednou se otočil a šel pryč. "Asi se na tu knížku přece jen budu muset podívat."

Hilda se přesunula do nového místa a nepřestávala vysílat neúnavně pátrající mikrovlny. Pak znovu změnila pozici. A ještě jednou. Lucky pomalu prozkoumával podmořskou plošinu, na níž stála Afrodita.
Zachmuřeně pozoroval přístroje. Někde tady dole je jeho přítel Lou Evans. Jeho loď nebyla uzpůsobená pro let vzduchem, či vesmírem, dokonce nemohla sestoupit do hloubky větší než tři kilometry. Závěr byl jednoznačný, nikde jinde než v mělkých vodách kolem Afrodity být nemůže. Prostě tady musí být.
V okamžiku, kdy v duchu vyslovil slovo musí, jeho oči zachytily bliknutí obrazovky. Ukazatel směru se zastavil v jednom místě, a to se postupně projasnilo.
Čára okamžitě sevřel Luckyho rameno. "To je určitě on!"
"Možná," odpověděl Lucky. "Může to ale být i jiné plavidlo nebo jen vrak."
"Na co čekáš, Lucky? Rychle za ním!"
"Přesně o to se snažím."
Čára cítil, jak zvyšují rychlost, a slyšel, jak vrtule víří vodu.
Lucky se naklonil nad vysílačku a naléhavě do ní opakoval: "Loui! Loui Evansi! Tady Lucky Starr! Ozvi se! Loui! Loui Evansi!"
Lucky nepřestával mluvit do mikrofonu. Jak se obě lodi k sobě přibližovaly, odezva v hledáčku sílila.
Nikdo na jeho volání ale neodpovídal.
"Lucky, loď, co k ní plujeme, se nehýbá," řekl Čára. "Asi to vážně bude vrak. Evans by se přece ohlásil, nebo by se snažil zmizet."
"Pst!" zarazil ho Lucky. Vysílal tichým, ale rozhodným hlasem: "Loui! Nemá smysl se schovávat. Znám pravdu. Vím, proč jsi Morrissovým jménem poslal zprávu na Zemi a proč jsi chtěl, aby tě odvolali. Vím i to, koho podezíráš. Lou Evansi! Ozvi se mi!"
Přijímač zapraskal statickou elektřinou. Dekodér proměnil zvuky ve slova. "Tohle není tvoje věc. Když všechno víš, tak se do toho nepleť!"
Lucky se úlevně zašklebil. Čára vydal válečný pokřik.
"Našli jsme ho," zakřičel střízlík.
"Plujeme k tobě," řekl Lucky do vysílačky. "Vydrž. Nenechám tě na holičkách."
Odpověď přicházela s pauzami. "Nic - nechápeš - Snažím se -" Pak se najednou ozval výkřik: "Proboha, Lucky, zmiz odsud! Nepřibližuj se ke mně!"
Pak se Evans odmlčel. Hilda si neomylně razila cestu k jeho lodi. Lucky se zády opřel o opěradlo a mračil se. "Proč neuteče, když se tak bojí?" zamumlal si pro sebe.
Čára ho neslyšel. Vítězoslavně prohlásil: "Gratuluju, Lucky. Vymyslels to parádně, jak ho oblafnout, aby se ozval."
"Nehledej v tom žádný uskok," odpověděl Lucky vážně. "Opravdu vím něco, co představuje klíč k celé téhle šlamastyce. A ty bys ho znal také, stačilo by se jen na chvíli zamyslet."

"Na co narážíš?" zeptal se Čára rozechvělým hlasem.
"Vzpomínáš si, jak jsme s doktorem Morrissem čekali, než stráž přivede Lou Evanse? Pamatuješ se, co se v té místnosti stalo?"
"Ne."
"Začal ses smát. Řekl jsi, že ti bez kníru připadám jako nahý. Přesně totéž jsem si ale myslel i já o tobě. Už si vzpomínáš?"
"No jistě."
"Nezdá se ti to nějak nápadné? Přece jsme se už celé hodiny dívali na muže s knírem. Jak je tedy možné, že nás to napadlo současně a právě tam?"
"To nevím."
"Co když nám ten nápad vnukl někdo s telepatickými schopnostmi?"
"Pak by tam ale musel být s námi."
"Zní to logicky, nebo ne?"
"To je nesmysl. Kromě nás tam byl jedině doktor Morriss, Lucky! Přece nechceš tvrdit, že doktor Morriss -"
"Doktor Morriss se na nás díval celé hodiny. Proč by mu najednou mělo připadat legrační, že nemáme knír?"
"Myslíš si, že tam byl někdo schovaný?"
"Ne," odpověděl Lucky. "V místnosti byla ještě jedna živá bytost a nikam se před námi neschovávala."
"To snad ne," vykřikl Čára a rozesmál se. "To přece nemůžeš myslet vážně, vždyť je to jen žába!"
"Proč ne?" prohlásil Lucky klidně. "Pravděpodobně jsme první lidé bez knírů, které kdy viděla. Mohlo ji to překvapit."
"To je nesmysl."
"Vážně? Najdeš je všude ve městě. Lidé je krmí, mají je rádi. Milují je ale doopravdy? Není to náhodou tak, že žáby ovládají jejich myšlení, probouzejí v nich lásku k sobě, a proto je lidé krmí a starají se o ně?"
"Proboha, Lucky!" odporoval mu Čára. "Proč by je lidé neměli mít rádi? Jsou to taková roztomilá zvířátka. Nepotřebuješ lidi hypnotizovat, aby je to napadlo."
"Takže sis tu žábu zamiloval naprosto spontánně? Bez donucení?"
"Ano. A klidně za to dám svůj krk. Prostě se mi líbila."
"Z ničeho nic? Neuplynuly ani dvě minuty, cos ji uviděl, a začal jsi ji krmit. Vzpomínáš si?"
"Co je na tom špatného?"
"A cos jí to dával?"
"To, co má ráda. Hrášek namočený do kolo-" Čára poslední slovo už nedokončil.
"Správně. Byla to kolomaz. Jak tě napadlo namočit hrášek právě do ní? To vždycky krmíš zvířátka kolomazí? Odkud víš, že nějaké zvíře jí právě tohle?"
"Krucipísek!" řekl Čára chabě.
"Teď už věříš, že žába dostala chuť na pamlsek a použila tě k tomu, protože jsi byl po ruce?"
"Nikdy by mě to nenapadlo," zamumlal Čára. "Přitom je to jasné jako facka. Fuj, je mi špatně."
"Proč?"
"Ani za mák se mi nelíbí, že mi nějaká žába cpala do mozku svoje nápady. To je proti přírodě." Jeho šibalská tvář se zkroutila odporem.
"Ano, to není žádná maličkost," souhlasil Lucky. Pak se otočil zpátky k přístrojům na řídicím panelu.
Podle pauz mezi pípnutími lokátoru bylo zřejmé, že obě lodi od sebe už dělí jen necelý kilometr. Pak se najednou na obrazovce radaru objevil obrys Evansovy ponorky.
Lucky ho zavolal vysílačkou. "Evansi, už tě vidíme. Můžeš plout? Máš poškozenou loď?"
Evansova odpověď byla plná emocí. "Přísahám, Lucky, že jsem tomu chtěl zabránit. Snažil jsem se tě varovat. Teď jsi v pasti jako já!"
Následující náraz jako kdyby měl podtrhnout jeho naříkavá slova. Hilda se převrhla na bok a její hlavní motory se skřípavě zastavily.

9. Hlubina
Když se Čára později vrátil k událostem následujících hodin, jak si je pamatoval, měl pocit, že se na ně dívá obráceným koncem dalekohledu a splývají mu v jediný děsivý přízrak.
Čáru nečekaný úder odhodil na protější stěnu plavidla. Zdálo se mu, že to trvá celou věčnost, nejspíš se ale všechno odehrálo ve zlomku vteřiny. Zůstal ležet natažený na zemi a nemohl popadnout dech.
Lucky, který se udržel u řídicího panelu, vykřikl: "Hlavní generátory nefungují."
Čára se na nakloněné plošině ztěžka postavil znovu na nohy. "Co to bylo?"
"Dostali jsme zásah. Škodu ale nedokážu odhadnout."
"Světlo svítí," řekl Čára.
"Náhradní generátory se naštěstí rozběhly."
"A co motory?"
"Nevím. Právě se to snažím zjistit."
Někde dole pod nimi se ozval chrčivý zvuk. Místo jemného předení motorů se ozvalo hrozné rumplování. Čáru to přinutilo zatnout zuby.
Hilda se otřásla jako raněné zvíře a napřímila se. Pak motory znovu vysadily.
Z vysílačky vycházely žalostné zvuky. Tentokrát to byl Čára, kdo si jich všiml jako první a natáhl k ní ruku.
"Starre," ozvalo se z ní. "Lucky Starre! Tady Evans. Slyšíš mě?"

Lucky byl rychlejší než Čára.
"Tady Lucky. Kdo to na nás zaútočil?"
"Na tom už nesejde," ozval se unavený hlas. "Svůj účel to splnilo. Živí se odsud nedostanete. Proč jsi mě jen neposlechl? Proč jsi to nenechal plavat?"
"Máš poškozenou loď, Evansi?"
"Trčím tady už dvanáct hodin. Zbytek energie mi sotva stačí na vysílačku a už i ten mi dochází. Vzduchové filtry nefungují, nemám kyslík. Sbohem, Lucky."
"Můžeš se dostat ven z lodi?"
"Přes komoru to nepůjde, ta je rozbitá. A když to zkusím se skafandrem, skončím rozmáčknutý na placku."
Čára věděl, o čem Evans mluví, a z jeho slov ho až zamrazilo v zádech. Přestupní komory na podmořských plavidlech vpouštěly vodu do meziprostoru jen velmi pomalu. Jakýkoli pokus o přímé otevření výstupu v situaci, kdy je loď u dna, by znamenal vystavit se zatížení stovek tun. Takový tlak by člověka splácl jako plechovku od limonády a ani ocelový skafandr by mu nepomohl.
"Naše loď se dá ještě řídit," řekl Lucky. "Spojíme se přes komory."
"Díky za námahu, k čemu by to ale bylo? Jakmile se pohnete, dostanete druhý zásah. A i kdyby k němu nedošlo, jaký je rozdíl umřít rychle tady nebo pomaleji na tvé lodi?"
Lucky mu rozzlobeně odsekl. "Nemám ve zvyku se vzdávat předem. Každý musíme jednou umřít, to ještě ale neznamená, že prodám svou kůži lacino."
Obrátil se na Čáru. "Běž dolů do strojovny a zjisti, jak to tam vypadá. Jestli se porucha dá opravit."
Čára, který se dole mořil s radioaktivním mikroreaktorem - ještě štěstí, že k tomu mohl použít manipulátory - cítil, jak se loď namáhavě vleče po dně, slyšel chraplavé skřípění motorů. V jednom okamžiku zaslechl z dálky třesk doprovázený táhlým zadrnčením, které se přeneslo pláštěm lodi. Znělo to, jako kdyby někde nablízku vybuchlo torpédo.
Pak se loď zastavila a hukot motorů přešel do temného rachocení. Čára si v duchu představil, jak se z jejich lodi vysune nástavec a hermeticky se přisaje k trupu druhého plavidla. Teprve potom se z tunelu propojujícího obě lodě odčerpá voda. Neušlo mu, že se najednou ztlumila světla ve strojovně, protože náhradní generátory běžely na hranicích svých možností. Lou Evans k nim už teď ale bude moct přejít takříkajíc suchou nohou.
Když se Čára vrátil do řídicí místnosti, našel tam Luckyho i s Evansem. Obličej pokrytý světlým strniskem měl protažený vyčerpáním. Přesto se zmohl na slabý úsměv, který vyslal směrem k Čárovi.
"Pokračuj, Loui," pobídl ho Lucky.
"Byla to jako rána naslepo. Když jsem si porovnal všechny případy selhání, zjistil jsem, že ti lidé mají společnou jedinou věc - žáby. Tady na Venuši jsou víceméně miláčkem všech, ale tihle jich chovali doma spoustu. Bál jsem se ale o tom někomu říct, aby mě nepovažovali za hlupáka, protože jsem pro svou teorii neměl jediný důkaz… Proč jsem to jen neudělal! Místo toho jsem se rozhodl, že nastražím na žáby past tím, že jim podstrčím informaci, kterou zná jen úzký okruh lidí."
"Proto ten nápad s kvasinkami, mám pravdu?" zeptal se Lucky.
"Přesně tak. Muselo se jednat o tajnou informaci. Jedině tak jsem si mohl být jistý, že ji mají ode mě. Výzkum kolem kvasinek se na to hodil přímo skvěle. Když jsem údaje nemohl získat legální cestou, ukradl jsem je. Pak jsem si na ústředí půjčil žábu, položil ji vedle sebe na stůl a začal listovat příslušnou složkou. Některé pasáže jsem dokonce přečetl nahlas. Dva dni nato došlo v továrně k nehodě a týkala se přesně informace, kterou jsem přečetl nahlas. V tom okamžiku jsem držel v ruce důkaz. Jen jsem neměl -"
"Cos neměl?" skočil mu do řeči Lucky.
"Být tak přehnaně sebejistý," odpověděl Evans. "Otevřel jsem jim cestu do svého vědomí. Přímo před nimi rozvinul rudý koberec a pozval je dovnitř. Jenže pak jsem se jich už nedokázal zbavit. Přišla ke mně policie a hledala dokumenty. Věděli, že jsem byl v továrně, proto vyslali zdvořilého agenta, aby mi položil pár otázek. Materiály jsem jim okamžitě vrátil a chtěl to i vysvětlit, jenže jsem nemohl."
"Nemohl? Jak nemohl?"
"Prostě to nešlo. Selhal jsem fyzicky. Nedostal jsem ze sebe ani slovo. Jediné slovo o žábách. Místo toho mě nutily spáchat sebevraždu, vůlí se mi ale podařilo potlačit vysílané signály. Nepřinutily mě udělat něco, co by bylo v takovém rozporu s mým vlastním já. A tehdy mě napadlo, že kdybych se dostal pryč z Venuše, že bych se mohl z vlivu žab vymanit. Tak jsem udělal jedinou věc, která mohla vést k mému okamžitému odvolání. Obvinil jsem se z korupce a zprávu odeslal Morrissovým jménem."
"Vím, že to tak bylo," pronesl Lucky vážně.
"Jak je to možné?" Evans vypadal překvapeně.
"Když jsme přijeli do města, Morriss nás informoval o tvém případu. Nakonec řekl, že připravuje hlášení pro ústředí na Zemi. Jenže já jsem věděl, že to hlášení už odešlo. Kdo kromě Morrisse zná vysílací kód a okolnosti případu? Jedině ty."
Evans přikývl a hořce dodal: "Místo aby mě odvolali, tak sem poslali tebe. Je to tak?"
"Sám jsem na vedení naléhal, Loui. Nevěřil jsem, že by ses nechal zkorumpovat."
Evans si skryl hlavu v dlaních. "Větší chybu jsi udělat nemohl, Lucky. Když jsi poslal zprávu, že letíš na Venuši, prosil jsem tě, aby ses vrátil. Vzpomínáš si? Nemohl jsem ti říct proč. Nebyl jsem toho fyzicky schopný. Bohužel žábám na základě mých myšlenek došlo, že jsi výjimečný člověk. Přečetly si v nich, jak obdivuju tvé schopnosti, a proto se rozhodly tě odstranit."
"A málem jim to vyšlo," zamumlal si Lucky pro sebe.
"Podruhé se už dobře pojistily, aby neudělaly chybu. Je mi to upřímně líto, Lucky, bylo to ale silnější než já. Když

zhypnotizovaly obsluhu v přestupní komoře, přikázaly mi, abych utekl z města. A ty ses vydal za mnou. Využily mě jako návnadu na tebe. Snažil jsem se tě zastavit, jenže jsem ti nebyl schopný vysvětlit důvod."
Zhluboka se nadechl. "Teď už o tom můžu mluvit. Znamená to, že mě přestaly ovládat. Nestojíme jim za duševní energii, kterou při tom musejí vynakládat. Ví, že nás mají v pasti. Pro ně jsme dávno mrtví."
"U všech Marťanů, o co tady jde?" zeptal se ho Čára nechápavě. "Proč už jsme teď mrtví?"
Evans si nepřestával držet hlavu v dlaních a mlčel.
Zamračený Lucky zamyšleně odpověděl: "Nad námi je oranžová skvrna. Gigantická oranžová skvrna z hlubin zdejších oceánů."
"Stačí zakrýt celou naši loď?"
"Tahle skvrna je dlouhá tři kilometry!" odpověděl mu Lucky. "A stejně tak široká. Když jsme manévrovali k Evansovi, zaútočila na nás. Napoprvé nám div nerozbila loď na kousky a podruhé se jen těsně netrefila. A víš čím? Obyčejným proudem vody! Jenže ten proud má sílu smrtícího úderu.
"Jak jsme se ale dostali pod ni, když jsme ji vůbec neviděli?"
"Evans si myslí, že ji žáby ovládají, a já jsem téhož názoru. Skvrna dokáže potlačit svou fosforescenci jakýmsi přimhouřením světélkujících buněk v kůži. Stejně tak může nadzdvihnout okraj svého těla, aby oběť nalákala pod sebe. A přesně tohle se stalo nám."
"Pokud se pokusíme pohnout nebo uniknout z pasti, zaútočí na nás znovu svým vodním dělem a na sto procent nás nemine," řekl Evans.
Lucky se na chvíli zamyslel. "Tahle skvrna se už ale jednou netrefila!" řekl náhle. "A to jsem mohl s Hildou plout jen čtvrtinovou rychlostí." Otočil se k Čárovi a přimhouřil oči.
"Čáro, jak to vypadá s hlavními generátory?"
Čára na ně téměř zapomněl. Vzpamatoval se a odpověděl: "Mikroreaktorům se nic nestalo. Pokud najdu nástroje, co potřebuju, dokážu je znovu spustit."
"Jak dlouho ti to bude trvat?"
"Pár hodin určitě."
"Pusť se hned do práce. Já se zatím podívám ven."
Evans sebou trhl a podíval se na něho. "Co chceš dělat?"
"Posvítit si na oranžovou obludu." Lucky už stál před skříní se skafandry a kontroloval, že silové pole tvořící jeho izolační vrstvu funguje a je dobře nabité. Nezapomněl se také přesvědčit, že kyslíkové bomby jsou plné.

Jakmile Lucky opustil loď a ocitl se v naprosté tmě, zmocnil se ho klamavě uklidňující pocit. Nebezpečí jako by pominulo. Hned si ale uvědomil, že kromě dna oceánu ho ze všech stran obklopují kilometry pružné hmoty, která tvarem připomíná misku převrácenou dolů.
Díky pohonné trysce ve skafandru mohl pomalu stoupat vzhůru. V ruce držel blaster připravený k výstřelu. Chtě nechtě musel obdivovat tuhle zbraň určenou pro boj pod vodou. Lidé na jeho rodné planetě Zemi byli neobyčejně vynalézaví, nutnost přizpůsobit se krutým podmínkám na cizí planetě ale jako by ještě stonásobně zvětšila jejich důmyslnost.
Stejně jako kdysi Amerika daleko předstihla starý kontinent Evropu, tak nyní Venuše daleko předčila Zemi. Například podmořská města. Nikde na Zemi by se nenašel podobný příklad obratnosti, s jakým bylo silové pole využito v ocelových vzpěrách. Nebo dejme tomu jeho skafandr. Jen díky silovým polím vetkaným dovnitř mohl odolávat tlaku tun vody nad ním (ovšem za předpokladu, že zátěž vzrůstala dostatečně pomalu). Jeho skafandr představoval technický zázrak i v mnoha dalších ohledech. Člověk musel smeknout před schopností inženýrů zkonstruovat tryskové zařízení pro pohyb pod vodou či výkonný přívod kyslíku, o řídicím mechanismu ani nemluvě.
A co teprve zbraň, kterou držel v ruce!
Jeho myšlenky tím přeskočily k monstru nad ním. Svým způsobem se o něm dalo říct, že je to vynález zdejší planety. Důsledek místní evoluce. Mohlo by se takové zvíře objevit na Zemi? Na souši to bylo vyloučené. V podmínkách zemské gravitace živá tkáň neunese větší zatížení než čtyřicet tun. Obrovití brontosauři z doby druhohor měli nohy silné jako kmeny stromů, přesto nemohli opustit močál, protože bylo nutné, aby jejich tělo nadnášela voda.
Vztlak představoval nutnou podmínku pro existenci obrovitých živočichů. V oceánech jejich velikost nebyla ničím omezená. Na Zemi k nim patřily velryby, které byly mnohem větší než dinosauři. Oranžová skvrna nad ním ale vážila přinejmenším dvě stě miliónů tun. Ani dva milióny velryb neválily tolik dohromady. Lucky v duchu přemítal, jak může být tohle monstrum staré. Kolik let trvá, než nějaké zvíře doroste do velikosti dvou miliónů velryb? Sto let? Tisíc let? Kdo to ví?
Jeho obrovitost může ale na druhé straně způsobit jeho zánik. Takové monstrum nemusí přežít ani pod hladinou oceánu. S velikostí se úměrně zpomalují jeho reakce. Než se nervové vzruchy přenesou, nějakou dobu to trvá.
Evans si myslel, že obluda na ně znovu nezaútočila, protože je i tak držela v pasti. Přesněji řečeno si to myslely žáby, které obrovitou skvrnu ovládaly. Nemusí to ale být pravda. Je přece zřejmé, že monstrum potřebuje nějaký čas, než se jeho obrovitý vak zaplní vodou, a další čas ztratí, než přesně zacílí.
Kromě toho skvrna nemohla plně předvést, co všechno dovede. Byla přizpůsobená životu v hlubinách deset kilometrů pod hladinou, ne-li více. Tady na mělčině její výkonnost musela rozhodně utrpět. Možná je podruhé minula právě proto, že po prvním úderu nedokázala hned plně zkoncentrovat své síly.
Teď ale obluda čekala, její vodní vak se pomalu naplňoval. I když je na mělčině, její nebezpečnost narůstala. A Lucky o váze osmdesáti kilogramů se bude muset utkat s obludou o váze dvě stě miliónů tun.
Lucky se podíval nad sebe. Nic neviděl. Levým prostředníčkem se dotkl kontaktu na vnitřní straně rukavice, kterou

rovněž chránilo silové pole. Z kovového konce prstu mu vytryskl paprsek čistě bílého světla. Pronikal mlhou vzhůru, až nakonec zmizel. Bylo tam snad tělo obludy? Nebo tam už paprsek zeslábl?
Třikrát zaútočila obluda svým vodním dělem. Poprvé zničila Evansovu loď. Pak se soustředila na Hildu, jen ji ale poškodila. (Znamená to, že jí už docházejí síly?) A třetí úder byl uspěchaný a nepřesný.
Lucky zdvihl ruku se zbraní. Byla krátká a měla širokou rukojeť. Muselo se do ní vejít sto padesát kilometrů drátu a malý generátor s obrovitým napětím. Lucky namířil blaster vzhůru a stiskl spoušť.
Okamžik jako by se nic nedělo. Lucky ale věděl, že z ústí zbraně vystřelil tenounký drátek a letí vzhůru vodou nasycenou oxidem uhličitým…
Pak následoval zásah. V okamžiku, kdy se vlákno dotklo cíle, Lucky viděl, jak po něm rychlostí světla proletěl elektrický výboj a udeřil jako blesk. Okolní voda ozářená světlem vřela a měnila se v černou pěnu. Voda hrozivě bublala, jak se z ní uvolňoval oxid uhličitý. Lucky cítil, jak poskočil vzhůru v divokém proudu.
A nad tím vším - nad stoupající párou, vroucí vodou pokrytou pěnou, nad tenkým světelným paprskem mířícím vzhůru - vybuchla ohnivá koule. V místě, kde se vlákno střetlo s živou tkání, se uvolnilo obrovské množství energie. Za ní zůstala v živé hoře díra tři metry široká a stejně tak hluboká.
Lucky se zachmuřeně usmál. Bylo to, jako kdyby do obra píchl špendlíkem, přesto to skvrna pocítí, i když asi až za deset minut. Tak dlouho potrvá, než informace o bolesti dorazí do jejího malého mozku. Pak ale monstrum přesune svou pozornost od bezmocné lodi na dně oceánu k novému útočníkovi.
To už bude pozdě, tady ho nenajde, pomyslel si Lucky vážně. Během deseti minut se stačí přesunout jinam. Za deset minut bude -
Lucky už nestačil myšlenku dokončit. Od okamžiku, kdy vystřelil proti obludě, neuplynula ještě ani minuta. Vtom na něho monstrum zaútočilo.
Otřesený, zmučený Lucky cítil, jak ho šílený vír vody stahuje dolů, níž a níž…

10. Hora masa

Luckymu se z toho úderu všechno točilo před očima. Kdyby měl na sobě jen obyčejný skafandr, materiál by tento tlak nevydržel. Kdyby on sám byl člověk jen s průměrnou odvahou, zřítil by se v bezvědomí dolů, prudce by narazil do dna a zahynul by.
Lucky místo toho ale bojoval ze všech sil. Překonal tlak silného proudu a zdvihl levou paži k hrudníku, aby zkontroloval indikátory stavu skafandru.
Zasténal. Všechny indikátory byly bez života, jejich jemné mechanismy se poškodily. Přesto se zdálo, že přívod kyslíku je nenarušeny (plíce by mu už ohlásily sebemenší pokles tlaku), stejně tak to vypadalo, že skafandr není nikde poškozený. Mohl jen doufat, že tryskový pohon bude v pořádku.
K tomu, aby se mohl pokusit uniknout z vodního víru jen tak nazdařbůh, neměl dost energie. Nezbývá mu než počkat a všechno vsadit na jedinou kartu. Čím klesal hlouběji, tím se postup vodního kužele zpomaloval. Okolní voda jej silně brzdila a navíc se vír na okrajích stáčel dovnitř. V okamžiku, kdy monstrum vystřelilo proud vody, dosahovala jeho šířka až sto padesáti metrů. Než ale dorazí k oceánskému dnu, může se zúžit na pouhých patnáct metrů - záleží na výchozí rychlosti a vzdálenosti ode dna.
To však ještě neznamená, že se rychlost vodního sloupu sníží natolik, aby se jí Lucky mohl vysmát. Už jednou poznal, jakou má sílu, když zasáhl jejich loď.
Všechno záleželo na tom, jak daleko byl Lucky od středu víru nebo jak přesně se obluda strefila do středu terče. Čím déle čekal, tím se jeho šance zvyšovaly - pokud ovšem už nečekal příliš dlouho. Lucky měl ruku v kovové rukavici připravenou na tlačítku, kterým se ovládaly trysky skafandru. Mezitím ho vír táhl dolů. Lucky se snažil zůstat klidný, odhadoval, kolik ho ještě dělí od pevného dna. Počítal i s možností, že v příštím okamžiku ucítí poslední náraz ve svém životě.
Když dopočítal do deseti, zmáčkl tlačítko. Ve výši jeho lopatek se rychle roztočily malé vrtule, silně vibrovaly, zatímco rozháněná voda narážela v pravém úhlu do hlavního proudu. Lucky cítil, jak jeho tělo mění směr pohybu.
Kdyby byl ve středu vodního sloupu, nedokázal by to. Vyvinutá energie by nestačila překonat silný tah dolů. Jedině pokud je hodně na kraji, mohl by se účinek trysek začít pomalu projevovat.
Sotva si to pomyslel, poskočil tak prudce nahoru, až se ho zmocnila závrať. Lucky ale okamžitě věděl, že je v bezpečí. Trysky na skafandru přepnul na opačný chod a světelným paprskem zamířil na dno oceánu. Dělilo ho od něho pouhých patnáct metrů. V té chvíli bahno vystříklo vzhůru a zahalilo úplně všechno.
Podařilo se mu uniknout z pasti vodního sloupu rozdílem několika vteřin.
Lucky teď rychle stoupal, trysky měl puštěné na maximum. Zoufale pospíchal. V absolutní tmě nebylo vidět, jak má rty pod přilbou sevřené do úzké čáry a obočí svraštělé.
Ze všech sil se snažil na nic nemyslet. Na to měl dost času během několika vteřin, kdy ho vír táhl ke dnu. Podcenil svého nepřítele. Myslel si, že je to oranžová skvrna, kdo na něho míří. Zmýlil se. To žáby na hladině ovládly její vědomí a tím i tělo! Skutečným útočníkem byly žáby. Nepotřebovaly čekat, až signál o bolesti doputuje do jejího mozku. Přečetly si informaci o zásahu přímo v Luckyho vědomí.
Teď už nešlo jen o nějaké pošimrání obludy, aby se odsunula stranou od Hildy a zmizela zpátky v hlubinách oceánu, který ji zrodil. Musel ji zabít.
A to rychle!
Jejich loď, ani jeho skafandr by už další přímý zásah nemusely přežít. Teď přišel o indikátory, příště by to ale mohly být samotné funkce. Nebo by se mohlo poškodit silové pole generátorů u zásobníků s tekutým kyslíkem.
Lucky nepřestával stoupat vzhůru, směřoval k jedinému bezpečnému místu. Nikdy neviděl, jak vypadá útočná zbraň

skvrny, bylo ale velmi pravděpodobné, že má tvar výsuvné, pohyblivé trubice, aby se jí dalo namířit do různých stran. Ovšem proti sobě by skvrna sotva chtěla zaútočit. Kromě toho nebylo technicky možné, aby se vystřelený proud vody ohnul do tak velikého úhlu.
Lucky se tedy musel dostat až těsně k vodnímu dělu skvrny a musel to stihnout dřív, než se její vak znovu naplní vodou.
Lucky si posvítil nad sebe. Udělal to jen se zdráháním, protože instinktivně cítil, že takto osvětlený se proměňuje v snadný cíl. Rozum mu ale napovídal, že jeho instinkt není správný. Zrakový podnět nebyl tím impulsem, který vyprovokoval skvrnu k okamžité reakci.
Po patnácti metrech se světelný paprsek dotkl našedivělé kůže zbrázděné hlubokými rýhami. Lucky věděl, že nemusí příliš intenzívně brzdit. Jeho pevnému skafandru se při nárazu do pružné hmoty nemohlo nic stát. Sotva si to pomyslel, jeho tělo zaregistrovalo náraz.
Nejdříve Lucky jen zhluboka a s úlevou oddechoval. Od okamžiku, kdy vystoupil z Hildy, se poprvé cítil v relativním bezpečí. Příliš dlouho ale nesměl otálet. Obluda mohla kdykoli zaútočit (přesněji řečeno k tomu dostat příkaz) na jejich loď. Tomu on musí zabránit.
Lucky se za pomoci světla rozhlížel kolem sebe. Pocit úžasu se v něm mísil s nutkáním zvracet.
Kůže oranžového monstra měla místy otvory. Díry byly široké až dva metry a protékala jimi voda. Lucky to poznal podle sloupce bublinek spolu s pevnými částečkami. Tu a tam se v kůži pootevřely štěrbiny a za nimi se objevily třímetrové prolákliny, z nichž vystříkla zpěněná voda.
Tohle byl zřejmě způsob, jakým se skvrna živila. Nejdříve vypustila do vody pod sebou trávicí šťávy, potom ji vsála do sebe a oddělila z ní všechny živiny. Nestrávené zbytky a vlastní odpad pak nakonec vyloučila s velkým množstvím vody.
Daný mechanismus ji tak nutil přesouvat se z místa na místo, aby se v jejím okolí nemohl akumulovat vlastní odpad, který by pro ni mohl být škodlivý. Kdyby se obluda řídila vlastním rozumem, už by tady dávno netrčela. Jenže dokud je pod vlivem žab, tak -
Luckym to najednou škublo, i když on sám se vůbec nepohnul. Překvapeně pátral světlem ve svém okolí. Jakmile mu došlo, k čemu slouží hluboké prolákliny, kterých si všiml už předtím, polila ho hrůza. Jedna z nich se začala tvořit přímo vedle něho tak, že se její střed postupně propadal do těla obludy. Okraje prolákliny se o sebe otíraly a tím obluda drtila kusy potravy, které se nevešly do jejích vstupních průduchů.
Lucky na nic nečekal. Nemohl riskovat situaci, kdy by se jeho těžce zkoušený skafandr dostal do tak obrovitého sevření. Vlastní oblek by tlak nejspíše vydržel, jeho citlivé přístroje ale sotva.
Švihem se natočil tak, aby trysky na jeho zádech mířily přímo proti obludě, a zapjal je na plný výkon. S ostře mlaskavým zvukem se mu podařilo uniknout z pasti. Jakmile byl Lucky znovu volný, zatočil stranou a vrátil se zpátky ke skvrně.
Tentokrát dával pozor, aby se její kůže už nedotkl. Držel se ale v její těsné blízkosti a přesouval se výš, k jejímu středu. Najednou se dostal k místu, kde se tělo skvrny znovu začalo svažovat dolů a vytvářelo stěnu, jejíž konec se ztrácel ve tmě. Hradba před ním byla složená z jemnější tkáně a zřetelně pulsovala.
Před očima měl vodní dělo.
Lucky si byl jistý, že tahle obrovitá dutina široká sto metrů, z níž se valí voda, slouží právě k tomuto účelu. Lucky ji opatrně obeplul. Nedovedl si za dané situace představit bezpečnější místo, přesto se ale pohyboval s maximální opatrností. Věděl přesně, co hledá. Znovu začal stoupat vzhůru až k nejvyššímu bodu obrácené mísy. Tady to je!
Zpočátku Lucky vnímal jen vzdálený hukot, byl tak hluboký, že nebyl téměř slyšet. Všiml si ho spíš díky vlastnímu chvění. Pak se jeho pozornost soustředila na podivnou zduřelinu na těle zvířete. To místo se stahovalo, pulsovalo; byla to ohromná masa hmoty, vypouklá nejméně deset metrů, jejíž obvod mohl měřit stejně jako samotné vodní dělo.
Díval se na srdce zvířete, mohl-li ho tak nazvat. Luckymu se až zatočila hlava, když se snažil představit si rytmus tohohle obrovitého orgánu. Jeho jednotlivé údery musí trvat nejméně pět minut a během nich se tisíce kubických metrů krve (nebo jakékoli látky plnící tutéž funkci) vženou do cév tak velkých, že by se do nich vešla i Hilda. Údery srdce musí být dostatečně silné, aby krev urazila kilometr a půl, než začne proudit zpátky.
Jaký fantastický mechanismus to musí být, pomyslel si Lucky. Kdyby tak někdo dokázal tohle zvíře chytit živé a prostudovat jeho fyziologii!
Někde v téhle vypouklině se ukrývá i mozek zvířete. Je to opravdový mozek? Možná se jedná o pouhý shluk nervových buněk, bez nichž by se mohlo klidně obejít.
Bez srdce ale žít nemůže! To právě dokončilo stah, celá zduřelina se tak smrštila, že nebyla téměř vidět. Teď bude srdce nejméně pět minut odpočívat a během té doby se bude postupně znovu zvětšovat, jak se krev bude vracet zpátky.
Lucky zdvihl zbraň a zamířil jí přesně na obrovské srdce. Asi by neměl být tak blízko, jenže se děsil možnosti, že by se netrefil.
Na okamžik pocítil palčivou lítost. Z vědeckého hlediska byl zločin zabíjet tohoto obra mezi živočichy.
Napadlo ho to samotného, nebo mu tu myšlenku vnutily žáby číhající na hladině oceánu?
Dál už se neodvažoval čekat. Zmáčkl rukojeť blasteru. Vlákno vyletělo z ústí zbraně a srazilo se s živou hmotou. Lucky div neoslepl ze světelného záblesku, který propálil srdce zvířete.

V následujících minutách se oceán stal svědkem smrtelného zápasu oranžového monstra, jehož tělo se svíjelo v gigantických křečích. Rozbouřená voda si pohazovala s Luckým jako s hračkou, byl proti tomu bezmocný.
Snažil se spojit s Hildou, ve sluchátkách ale slyšel jen přerušované oddychování. Loď na tom musela být stejně špatně jako on.

Avšak ani monstrum vážící stovky miliónů tun nedokáže věčně vzdorovat smrti, která už nastala. Na hladině nakonec zavládl klid.
Lucky sestupoval pomalu, hrozně pomalu dolů. Byl k smrti vyčerpaný.
Znovu se spojil s Hildou. "Je po ní," řekl. "Zapněte navádění, ať se mám čím řídit."
Lucky dovolil Čárovi, aby mu sundal skafandr. Dokonce se vzmohl na úsměv, když si všiml, jak se střízlík tváří ustaraně.
"Skoro jsem už nevěřil, že se ještě někdy uvidíme, Lucky," řekl Čára zajíkavě.
"Hele, jestli se chceš rozbrečet, tak otoč hlavu stranou," požádal ho Lucky. "To jsem se nemusel vracet z oceánu, abys mě znovu polil. Jak to vypadá s generátory?"
"Poběží," vložil se Evans do rozhovoru, "jen potřebujeme ještě nějaký čas. Kvůli těm křečím prásknl jeden svar."
"Co se dá dělat," řekl Lucky, "budeme si s tím muset nějak poradit." Posadil se a unaveně vzdychl. "Věci nejdou tak, jak jsem myslel."
"V čem?" naléhal Evans.
"Chtěl jsem obludu jen trochu pošimrat, aby se odsunula pryč. Jenže místo toho jsem ji musel zabít. Takže teď máme tu horu masa na sobě, jako kdyby na nás spadl zbouraný stan."

11. Na hladinu?
"Chceš říct, že jsme v pasti?" zeptal se Čára vystrašeně.
"Mohlo by se to tak chápat," odpověděl Lucky klidně. "Nebo to můžeš brát tak, že jsme v bezpečí. Rozhodně nám tady hrozí menší nebezpečí než kdekoli jinde na Venuši. Díky hoře masa, která se na nás sesula, nám nikdo nemůže fyzicky ublížit. A jakmile spravíme generátory, prorazíme si cestu ven. Čáro, mrkni se na ně. My s Evansem si zatím nalijeme trochu kávy a celou záležitost probereme. Možná je to poslední příležitost, kdy si můžeme klidně popovídat."
Lucky byl rád, že nemusí chvíli jednat a mohou jen přemýšlet nahlas.
Evans se ale tvářil rozrušeně. Modré oči měl přimhouřené, až se mu v koutcích objevily vrásky.
"Vypadáš ustaraně," poznamenal Lucky.
"A divíš se? Co chceš dělat?"
"Napadlo mě," řekl Lucky, "že jediné řešení je předat zprávu o žábách někomu, jehož vědomím nedokážou manipulovat."
"Kde chceš někoho takového najít?"
"Rozhodně ho nemůžeme hledat na Venuši."
Evans se upřeně zadíval na svého přítele. "Chceš tím naznačit, že ovládají všechny lidi na Venuši?"
"To ne, každý se ale potenciálně může stát jejich obětí. Je přece zřejmé, že používají různé způsoby manipulace lidským vědomím." Lucky se jednou rukou opřel o pilotní křeslo a překřížil si nohy. "Především dokážou po určitou krátkou dobu absolutně kontrolovat cizí vědomí. A slovo absolutně podtrhuji! Během té doby donutí člověka provést věci, které jsou v naprostém rozporu s jeho podstatou a které ohrožují jeho vlastní život nebo jiných lidí; to je příklad pilotů z přepravní lodě, kterou jsme s Čárou přiletěli na Venuši."
"To ale není můj případ," poznamenal Evans zachmuřeně.
"Já vím. Jenže Morrissovi to uniklo. Myslel si, že když se u tebe neprojevují žádné podobné příznaky, že se o žádnou manipulaci nejedná. Neuvědomil si, že může existovat i jiný typ ovládání vědomí, který se týká právě tebe. Je nepochybně subtilnější, protože osoba neztrácí paměť. A protože člověka ovládají s nižší intenzitou, nemohou ho přinutit, aby se choval v rozporu se svou přirozeností. Proto tě žáby například nedonutily spáchat sebevraždu. Na druhé straně jejich vliv trvá déle - spíše dny než hodiny. Intenzitu manipulace si tak kompenzují časem. Vedle toho ale musí existovat ještě třetí způsob kontroly vědomí."
"Jaký?"
"Projevuje se ještě nenápadněji než předchozí typ. Je dokonce tak slabý, že si ho oběť ani neuvědomuje. Zároveň ale žábám dovolí proniknout do mozku oběti a získat z něho potřebné informace. To je případ Lymana Turnera."
"Hlavního inženýra z Afrodity?"
"Správně. A víš proč? Vezmi si příklad včerejšího muže z komory, který seděl s rukou na páce a ohrožoval celé město. Zavřel se tam jako v nějaké pevnosti a vůbec se k němu nedalo nepozorovaně proniknout. Až Čára se k němu dostal přes větrací šachtu. Nezdá se ti to divné?"
"Ne. Proč?"
"Ten muž tam pracoval teprve pár měsíců. Navíc nemá vzdělání inženýra. Dělal vlastně úřednickou práci. Kde tedy získal potřebné informace, aby se mohl tak zabarikádovat? Odkud znal tak důkladně zabezpečovací systém v daném úseku?"
Evans našpulil pusu a nehlučně hvízdl. "To dává smysl."
"Přitom Turnera to nenapadlo. Mluvil jsem s ním, než jsme vypluli s Hildou. Samozřejmě jsem mu neřekl, co mě zajímá. On sám se ale zmínil o tom, že se jedná o nezkušeného mladíka. Zároveň mu tahle nesrovnalost vůbec nepřipadala nápadná. A kdo tak může mít všechny nezbytné informace? Kdo jiný než hlavní inženýr? Kdo může znát systém lépe než on?"
"Správně. To sedí."
"Můžeme tedy říct, že mají Turnera pod nenápadnou kontrolou. Na jedné straně z něho čerpají potřebné informace a na druhé straně mu nenásilně zabrání, aby si všiml nějakých rozporů. Chápeš, jak to myslím? A pokud jde o Morrisse -"
"Morrisse ovládají taky?" zeptal se Evans zděšeně.
"Pravděpodobně ano. Myslí si, že za případem s kvasinkami stojí Sirius. Žádnou jinou variantu nechce připustit. Jedná

se o pouhou chybu v úsudku, nebo mu někdo tenhle závěr naočkoval? Začal tě okamžitě podezírat, vůbec se nerozmýšlel. Člen Rady by neměl tak zbrkle obviňovat svého kolegu."
"U všech galaxií! Je vůbec někdo, kdo jim může uniknout, Lucky?"
Ten se zadíval do prázdného šálku od kávy a teprve pak odpověděl: "Na Venuši nikdo. O tom jsem přesvědčený. Musíme zprávu předat jinam."
"Jak to chceš ale udělat?"
"Správná otázka." Lucky Starr se zamyslel nad problémem.
"Z planety se nedostaneme," řekl Evans. "Hilda se nedá použít pro let vzduchem, o vesmíru ani nemluvě. Když se vrátíme do města pro nějaký vhodnější dopravní prostředek, už nás z něho nepustí."
"To je pravda," souhlasil Lucky. "Kde je ale psáno, že musíme odletět z Venuše? Stačí, když odsud odejde naše zpráva."
"Jestli máš v plánu použít lodní rádio," řekl Evans, "tak na něj můžeš zas klidně zapomenout. Tenhle typ se dá použít jen pro místní spojení. Nedá se s ním vysílat do vesmíru, tudíž ani na Zem. Navíc odsud zezdola by se vlny nedostaly ani nad oceán. Kvůli dalekému dosahu pod vodou se odrážejí od hladiny dolů. Kromě toho, i kdyby se nám zprávu podařilo odeslat, na Zem stejně nedoletí."
"To nemusí," řekl Lucky. "Máme tady přece prostředníka, který to zvládne za nás."
Evans chvíli nechápal, o čem to Lucky mluví. "Myslíš vesmírné stanice?" zeptal se nakonec.
"Přesně tak. Dvě přece obíhají kolem Venuše. Země je odsud vzdálená padesát až sedmdesát miliónů kilometrů, zatímco stanice maximálně tři tisíce. A nejsou na nich žádné žáby, tím jsem si naprosto jistý. Morriss se zmínil o tom, že nesnesou příliš kyslíku. Moc bych se divil, že by pro ně někdo zkonstruoval speciální komory s oxidem uhličitým. Nezapomeň, že provoz na stanicích musí být maximálně úsporný. Jinými slovy, pokud se nám podaří vyslat zprávu na stanici, můžeme počítat s tím, že ji předají našemu ústředí na Zemi."
"To je ono," zvolal Evans nadšeně. "A jsme z pasti venku. Ani žáby nedokážou řídit někoho, kdo je odsud vzdálený tři tisíce kilometrů." Najednou se znovu zachmuřil. "To nepůjde, naše rádio stejně nepřekoná hladinu oceánu."
"Nevadí. Můžeme přece vystoupit k hladině a začít vysílat odtamtud."
"K hladině?"
"Proč ne?"
"Jsou tam přece žáby!"
"To je pravda."
"Znovu nás dostanou pod svůj vliv!"
"Myslíš?" zeptal se Lucky. "Zatím ještě nenarazily na nikoho, kdo by o nich věděl a byl připravený se jim postavit na odpor. Většina obětí o nich neměla nejmenší tušení. Pokud jde o tebe, sám jsi je pozval k sobě, abych použil tvých slov. Jenže já dobře vím, o co jde, a rozhodně jim žádné pozvání nepošlu."
"Říkám ti, že to nedokážeš. Vůbec nevíš, o čem mluvíš."
"A můžeš mi navrhnout něco jiného?"
Než Evans stačil odpovědět, vešel do místnosti Čára. Ještě si stahoval rukávy, když ohlásil: "Hotovo. Za generátory ručím."

Lucky přikývl a obrátil se k řídicímu panelu, zatímco Evans zůstal sedět. Oči měl zastřené nejistotou.
Motory se znovu rozeběhly, tentokrát ale poslušně předly. Tlumené zvuky jim vzdáleně připomínaly píseň, zatímco pod nohama cítili chvění, jaké v kosmické lodi nemůžete nikdy zažít.
Hilda plula vodní bublinou, která zůstala uvězněná pod obrovitou oranžovou skvrnou, a postupně nabírala rychlost.
"Kolik ještě?" zeptal se Čára nervózně.
"Asi kilometr," odpověděl Lucky.
"A co když se nám nepodaří prorazit?" zamumlal Čára. "Co když se zasekneme jako sekera do stromu?"
"Tak dáme zpátečku a zkusíme to znovu," odpověděl Lucky.
Na chvíli se rozhostilo ticho, než se ozval Evansův tichý hlas: "Jsme tady zavření jako v komoře."
"V jaké komoře?" přeptal se Lucky.
"V bezpečnostním krytu," odpověděl Evans bezmyšlenkovitě. "Jedná se o malé kupole z transitu pod hladinou, něco jako podzemní kryty proti větrným smrštím nebo bombám. Postavili je kvůli ochraně, pro případ, že by například kupole nevydržela otřesy půdy. Ještě jsem ale neslyšel, že by je někdo už někdy použil. Na druhé straně se dočteš v inzerátech, že patří k vybavení honosnějších bytů." Lucky na to už nic neřekl. Motory přešly do vyšších obrátek.
"Držte se!" vykřikl Lucky.
Celá loď se třásla a pak najednou bylo cítit, jak nezadržitelně zpomaluje. Setrvačnost mrštila Luckyho na přístrojovou desku. Čára s Evans měli klouby na rukou celé bílé, jak zatínali pěsti a drželi se ze všech sil zábradlí.
Loď se ale úplně nezastavila. Kvílení motorů a pískot generátorů přinutily Čáru, aby soucitně přivřel oči, zatímco Hilda si dál razila cestu kůží, tkáněmi, šlachami, prázdnými cévami i mrtvými nervy, silnými jako půlmetrová lana. Zamračený Lucky se zaťatou čelistí bez ohledu na silný odpor mrtvé masy držel páku výkonu na doraz.
Uplynuly dlouhé minuty, nakonec se ale motor vítězoslavně rozeřval. Znamenalo to, že si prorazili cestu ven do volného moře.

Hilda tiše a hladce stoupala temným oceánem, jehož voda byla nasycená oxidem uhličitým. Všichni tři mlčeli a ticho jako by ještě umocňovalo jejich odhodlání jít na zteč proti nepřátelské formě života na Venuši. Od okamžiku, kdy se dostali ze zajetí skvrny, Evans nepromluvil ani slovo. Lucky předal řízení automatickému pilotovi a jen seděl v křesle,

prsty si při tom poklepával do kolen. Dokonce věčně neposedný Čára se zachmuřeně stáhl na záď, jejíž vypouklé okno nabízelo širokoúhlý pohled ven. Najednou Čára zavolal: "Lucky, pojď se na něco podívat."
Lucky se postavil vedle něho a společně se dívali ven. Polovinu obrazu tvořily zářivé tečky vycházející z malých tlustých fluoreskujících živočichů, zatímco druhou polovinu zaplňovala monstrózní stěna, jejíž barva se neustále měnila.
"Myslíš, že to dělá skvrna?" zeptal se Čára. "Přece takhle nezářila a kromě toho je po ní, ne?"
"Skutečně za to může ona," řekl Lucky zamyšleně. "Celý oceán se tu schází na hostinu."
Čára se znovu podíval ven a z toho pohledu se mu udělalo trochu nevolno. Mělo ho to hned napadnout! Stovky miliónů tun masa se tu volně nabízely a tu zář představovalo všechno živé z oceánu, právě hodující na mrtvém monstru.
Nejrůznější tvorové se jako šipky míhali před jeho očima. Všichni směřovali dozadu k obrovité mršině, která zůstala za Hildou.
Ze všech nejrychlejší byli šípouni. Podél páteře se jim táhla rovná zářivě bílá čára (neměli skutečnou páteř, ale jen nečlánkovaný pás z rohoviny). Na hlavě se jim čára zakončovala světle žlutým véčkem. Čára měl pocit, jako kdyby kolem jejich lodi proudila nekonečná armáda živých šipek, zatímco jejich jehlami poseté čelisti, zející a hladové, si musel jen představit.
"To je neuvěřitelné!" žasl Lucky.
"To jsem ještě nezažil!" přidal se k němu Čára. "Všechno, co se může hýbat, se sem žene."
"Odhaduju, že při tom, jak se šípouni cpou, tady za dvanáct hodin nezůstane jediný kousek masa," řekl Lucky.
Najednou se za nimi ozval Evans. "Lucky, potřebuju s tebou mluvit."
Lucky se k němu otočil. "Samozřejmě. O co jde?"
"Ptal ses mě, jestli mám jiný nápad než se vynořit?"
"Ano, ale neodpověděl jsi mi."
"Teď už vím co dělat. Vrátíme se do města."
"Co to má znamenat?" zvolal Čára.
Lucky si ale nemusel klást tuhle otázku. Nosní dírky se mu rozšířily vztekem za minuty, které promarnil pohledem ven, místo aby se absolutně soustředil na to, co je čeká.
Evans totiž držel v ruce jeho vlastní blaster a z přimhouřených očí mu čišelo naprosté odhodlání. "Vrátíme se do města," opakoval Evans.

12. Do města?
"Co se děje, Loui?" zeptal se Lucky.
Evans netrpělivě ukázal zbraní. "Přepni motory na zpětný chod, začni klesat dolů a zamiř přídí k městu. Ne, udělá to Čára. Ty se postav vedle něho, abych viděl na vás oba i na řídicí panel."
Čára už měl ruce napůl zdvižené a očima vyhledal Luckyho. Ten nechal ruce svěšené podél těla.
"Můžeš mi říct, Loui, co to do tebe najednou vjelo?" zeptal se ho klidným hlasem.
"Nic," odpověděl Evans. "Já jsem v naprostém pořádku. Zato ty ses musel pomátnout. Nejdřív zabiješ obludu, pak se vrátíš a začneš mluvit o tom, že vystoupíme k povrchu. Proč to chceš udělat?"
"Vysvětlil jsem ti své důvody."
"Těm já, Lucky, nevěřím. Jakmile se vynoříme, žáby nás dostanou pod svou kontrolu. Už jsem to zažil, a tak vím, že tě lapily."
"Cože?" vybuchl Čára. "Co to plácáš za nesmysly?"
"Jen říkám, jak to je doopravdy," odpověděl Evans a nespouštěl přitom oči z Luckyho. "Pokud se na to, Čáro, díváš bez emocí, musíš uznat, že Luckyho ovládají žáby. Nezapomeň, že je to taky můj kamarád. Znám ho delší dobu než ty a dělám to hrozně nerad. Není ale jiná cesta. Musí to být."
Čára se nejistě podíval na oba muže a pak se tiše zeptal: "Lucky, mají tě žáby pod kontrolou?"
"Ne."
"Čekal jsi snad jinou odpověď?" rozohnil se Evans. "Samozřejmě že ovládají jeho vědomí. Nemohl obludu zabít jinak, než že se k ní těsně přiblížil. Jenže zároveň se vynořil skoro na hladinu, kde jsou žáby. A ty toho hned využily. Klidně mu dovolily zabít skvrnu. Proč ne? S radostí ji obětovaly za možnost ovládat Luckyho. A proto začal Lucky tvrdit, že se musíme vynořit, aby nás mohly chytit do pasti. Jsme totiž jediní, kdo znají pravdu."
"Lucky?" zeptal se Čára rozechvěle. Z hlasu mu zaznívala prosba o pomoc.
"Tak to není, Loui," řekl Lucky Starr klidně. "Naopak, ty nejsi svým pánem. Žáby už jednou pronikly do tvého vědomí, takže ho znají. Mohou do něho kdykoli znovu vstoupit. Právě teď posloucháš jejich příkazy."
Evans zaťal prsty do pažby své zbraně. "Promiň, Lucky, ale tenhle trik ti nevyšel. Obrať loď zpátky do města."
"Pokud tě neovládají, můžeš se svobodně rozhodovat," řekl Lucky. "Znamená to tedy, že mě zastřelíš, když se budu chtít dostat na hladinu?"
Evans mlčel.
"Nic jiného by ti nezbylo. Musel bys to udělat v zájmu Rady i celého lidstva. Pokud ale platí, že žáby ovládají tvé vědomí, mohou ti nepochybně nařídit, abys mě výhrůžkami donutil změnit kurs. Určitě tě ale nedokážou přinutit mě zabít. Vražda kamaráda a kolegy je přece v rozporu s tvou podstatou. Tak mi vrať ten blaster."
Lucky s nataženou rukou vykročil k Evansovi.
Čára je zděšeně pozoroval.
Evans ustoupil o kus dozadu. "Varuju tě, Lucky. Zastřelím tě," řekl zhrublým hlasem.

"Nezastřelíš. Dej mi tu zbraň."
Evans couvl až ke stěně. Ječel čím dál tím víc. "Zastřelím tě! Zastřelím tě!"
"Lucky, přestaň!" vykřikl Čára.
Nemusel ho ani varovat. Lucky se sám mezitím zastavil a začal pomalu ustupovat zpátky. Hrozně opatrně couval dozadu.
Z Evansových očí se najednou vytratil život, stál nehybně jako socha a ukazováček držel na spoušti. Ledovým hlasem jim přikázal: "Zpátky do města."
"Čáro, otoč loď směrem k městu," řekl Lucky.
Čára bez váhání vykročil k řídicímu panelu a tiše přitom prohodil: "Mají ho pevně v drápech, co?"
"Obávám se, že ano. Plně ovládají jeho vědomí, aby měly jistotu, že doopravdy vystřelí. A je jisté, že by to udělal. Má teď oslabenou paměť. Později si z tohohle nebude nic pamatovat."
"Slyší nás?" zeptal se Čára. Vzpomněl si na piloty přepravního letadla, jak byli tehdy při přistání naprosto mimo sebe.
"Myslím že ne," odpověděl Lucky. "Dává ale pozor na panel. Jestli se odchýlíme od kursu, tak vystřelí. Za žádnou cenu se nesmíš splést."
"Co chceš tedy dělat?"
Evans pohnul bledými, ztuhlými rty: "Zpátky do města! Rychle!"
Lucky nehybně stál, oči upíral na nehybné ústí zbraně v přítelově ruce a zároveň něco rychle šeptal Čárovi.
Ten neznatelně přikývl, že rozuměl.

Hilda se vracela zpátky do města cestou, kterou už jednou plula.
Lou Evans se opíral o stěnu, obličej měl strnule bílý a nelítostnýma očima střídavě sledoval Luckyho s Čárou a řídicí panel. Jeho tělo slepě poslouchalo toho, kdo ovládal i jeho mysl, takže ani necítilo potřebu přehodit si zbraň do druhé ruky.
Lucky se soustředil na hluboký tón navigačního signálu, který vysílala Afrodita a který se neustále ozýval z lodního lokátoru. Tenhle signál se stanovenou vlnovou délkou vycházel z nejvyššího bodu kupole a šířil se do všech stran. Díky tomu se návrat do Afrodity dal přirovnat k procházce, kdy cíl je vidět na dohled.
Lucky dokázal zachytit nepatrný rozdíl ve výšce signálu, který znamenal, že se k městu nepřibližují přímo. Zároveň doufal, že Evans, jehož vědomí bylo pod cizí kontrolou, si ničeho nevšimne. Přál si to přímo horoucně.
Lucky sledoval Evansův prázdný pohled, když se zastavil u panelu. Byl si jistý, že ho zajímá hloubkoměr. Byla to velká, ale velice jednoduchá kruhová stupnice udávající tlak vody. Z místa, kde Evans stál, mohl snadno kontrolovat, zda Hilda nestoupá k hladině.
Lucky nepochyboval, že jakmile by se ručička hloubkoměru vychýlila v nesprávném směru, Evans by okamžitě zmáčkl kohoutek.
Ze všech sil se snažil nemyslet na vzniklou situaci, aby žáby nemohly zachytit jeho myšlenky. Přesto se neubránil, aby nepřemýšlel o příčině, proč je Evans rovnou nezastřelí. Proč je vedou jako ovce zpátky do Afrodity, když podle původního plánu měli zemřít pod obrovitou skvrnou?
Souvisí to snad s tím, že se žábám ještě nepodařilo překonat poslední zábranu v Evansově vědomí?
Hloubka navigačního signálu se ještě o něco snížila. Lucky střelil pohledem k Evansovi. Zdálo se mu to jen, anebo opravdu zachytil v jeho očích jakýsi náznak pochopení?
Následující okamžik ho zbavil nutnosti o tom přemýšlet. Svaly na Evansově paži se napjaly, aby pomalu zdvihly ruku se zbraní.
Evans se chystal vystřelit!
Jakmile ta informace proletěla jeho hlavou, Lucky bezděčně ztuhl v očekávání výstřelu, v tom okamžiku ale loď narazila. Evans náraz nečekal a spadl dozadu. Zbraň mu vyklouzla z roztažených prstů.
Lucky neztrácel ani okamžik. Síla, která odhodila Evanse dozadu, ho naopak vymrštila dopředu. Lucky ji využil a vrhl se proti Evansovi, zalehl ho svým tělem a zápěstí mu sevřel do kleští. Ovšem Evans nebyl žádný trpaslík a navíc mu cizí vůle vlila do žil až nelidskou zuřivost. Skrčil kolena a začal Luckyho nad sebe nadzdvihávat. Kymácející se loď mu pomohla zbavit se nechtěného břemene. Evans se znovu ocitl navrchu.
Bez rozmýšlení zaútočil proti Luckymu pěstí, ten ale ránu odrazil ramenem. Pak ohnul nohy v kolenou, nadzdvihl je a pevně jimi sevřel Evansovy boky.
Jeho obličej se stáhl bolestí. Snažil se kroucením dostat ze sevření, jenže Lucky se kolébal s ním, dokud se nepřevalili a Evans znovu nezůstal pod ním. Lucky si na něho sedl, ale ani na chvíli nepovolil stisk kolen.
"Loui, slyšíš mě?" zeptal se ho Lucky.
Evans neodpověděl. Místo toho se jeho tělo ještě jednou prohnulo jako luk a oba se ocitli ve vzduchu. Lucky nad ním ztratil kontrolu.
Jakmile Lucky dopadl na zem, přetočil se na bok a švihem se postavil na nohy. Chytil vstávajícího Evanse za paži a přehodil si ho přes rameno. Evans zůstal nehybně ležet na zádech.
"Čáro!" zavolal Lucky celý udýchaný a rychlým pohybem ruky si odhrnul spadlé vlasy s čela.
"Tady jsem," ozval se jeho malý společník. Nepřestával se zubit a lehce pohupovat blasterem. "Všechno mám pod kontrolou."
"Tak odlož tu pistoli a prohlídni Evanse. Zjisti, jestli nemá něco zlomeného, a pak ho svaž."
Lucky se vrátil k řízení a opatrně vycouval lodí ze zbytků obrovské skvrny, kterou před pár hodinami zabil.
Jeho rozhodnutí hrát vabank vyšlo. Lucky se spoléhal na to, že žáby netuší, jak je oranžová skvrna doopravdy velká, protože jsou výhradně zaměřeny na duševní ovládání jiných. Stejně tak doufal, že nemají zkušenost s orientací v

oceánu, takže si nevšimnou nepatrné odchylky od kursu, kterou provedl Čára. Klíčovou roli pak sehrál pokyn, který rychle dal Čárovi, když je Evans s blasterem v ruce zádech přinutil obrátit loď zpátky do města.
"Vraž do ní," řekl mu tehdy.

Hilda znovu změnila kurs. Její příď mířila vzhůru.
Evans ležel svázaný na lůžku a upřeně se díval na Luckyho. Ve tváři mu byla vidět únava i hanba. "Promiň," řekl.
"Nemusíš se omlouvat, Loui. A hlavně si s tím nelam hlavu," odpověděl Lucky lehce. "Musíš ale zůstat ještě nějakou dobu svázaný. Nebude ti to vadit?"
"Naopak, svažte mě ještě pevněji. Nic jiného si ani nezasloužím. Věř mi, Lucky, většinu si vůbec nepamatuju."
"Poslyš, kamaráde, co kdybys teď chvíli spal?" Lucky ho jemně praštil pěstí do ramene. "Až se vynoříme, vzbudíme tě, když to bude třeba."
Po chvíli tiše přikázal Čárovi: "Seber blastery a všechny další zbraně, co najdeš na palubě. Prohledej všechno, nezapomeň na skladiště, ani na skříňky pod lůžky."
"Na co je potřebuješ?"
"Hodíš je do moře," odpověděl Lucky stroze.
"Proč?"
"Udělej, co ti říkám. Nedá se vyloučit, že ovládnou tvoje vědomí. Může se to stát i mně. Nechci znovu prožít stejný malér jako před chvílí. Proti žábám jsou nám tyhle zbraně stejně nanic."
Proudový lodní odpad měl otvor zabudovaný ve stěně hned vedle skříňky první pomocí. Za dvěma blastery v něm zmizely i elektrické biče patřící k vybavení skafandrů.
"Připadám si jako nahý v trní," mumlal si Čára pro sebe, zatímco se upřeně díval ven, jako kdyby tam mohl zahlédnout vyhozené zbraně. Před oknem se ale mihla jedině slabá fosforescenční čára šípouna. To bylo všechno.
Ručička tlakoměru pomalu klesala. Z hloubky přes osm set metrů vystoupili nyní na necelých šest set metrů.
Čára se nepřestával dívat ven.
Lucky k němu sklouzl pohledem. "Co tam pořád vyhlížíš?"
"Myslel jsem, že se objeví trochu světla, jakmile budeme blíž k hladině."
"To sotva," odpověděl Lucky. "Světlo nemůže proniknout kobercem mořských řas. Nezbavíme se tmy, dokud se nevynoříme na hladinu."
"A co když narazíme do nákladní lodě, Lucky?"
"Doufejme, že se to nestane."
Nad nimi bylo nyní pět set metrů vody.
Čára řekl s nápadnou nenuceností, kterou se snažil přerušit tok vlastních myšlenek. "Poslyš, Lucky, proč vzduch na Venuši obsahuje tolik oxidu uhličitého? Je tady přece spousta rostlin. A ty přeměňují oxid uhličitý na kyslík, nebo snad ne?"
"Na Zemi to platí. Jenže tady, pokud si to dobře pamatuju z přednášek, za tím vězí jistý trik. Zatímco rostliny na Zemi přeměněný kyslík znovu vydechují, zdejší rostliny ho hromadí ve svých tkáních." Lucky odpovídal automaticky, jako kdyby mluvil jen proto, aby nemohl myslet na něco podstatnějšího. "Díky tomu zvířata na Venuši získávají potřebný kyslík přímo z potravy a nemusejí vlastně dýchat."
"To jsem ještě neslyšel!" zvolal Čára překvapeně.
"Dalo by se dokonce říct, že ho potravou dostávají víc než potřebují, protože jinak by jim přece tak nechutnaly látky jako kolomaz, která kyslík téměř neobsahuje. Ber ale mou teorii s rezervou, nevím, jestli je to pravda."
Od hladiny je dělilo pouhých dvě stě metrů.
"Jsi pašák," řekl Lucky. "Myslím, jak jsi to napálil do obludy."
"To nestojí ani za řeč," odpověděl Čára, radostí ale celý zčervenal.
Lucky se znovu podíval tlakoměr. Měli před sebou ještě sto padesát metrů.
Rozhostilo se ticho.
A potom se nad jejich hlavami ozval skřípavý zvuk, jak si lodní motory namáhavě razily cestu ven. Výhled z lodi se nečekaně projasnil, museli až přivřít oči, když uviděli zataženou oblohu a vodní hladinu zbrázděnou rozervanými kusy chaluh a pokrytou malými tečkami.
"Prší," řekl Lucky. "Teď musíme počkat, až si nás žáby najdou."
"Hm. Tamhle je jedna!" řekl Čára bezvýrazně.
Ze tmy se na ně přes okno dívaly její vodnaté oči a tvářily se vážně. Žába měla dlouhé nohy přitažené k tělu a prsty se pevně přidržovala chaluhy.

13. Setkání vůlí

Příď Hildy se zvedala vysoko ve vlnách oceánu. Silné bubnování vytrvalého deště do vnějšího pláště lodi znělo stejně rytmicky jako na Zemi. Pro Čáru, který pocházel z Marsu, déšť s oceánem představovaly cizí prvek, v Luckým ale vyvolaly vzpomínky na domov.
"Vidíš ji, Lucky!" zvolal Čára.
"Vidím," odpověděl Lucky klidně.
Čára otřel rukávem sklo a přitiskl k němu nos.
Najednou ho napadlo, že by se k žábě neměl tolik přibližovat.
Uskočil dozadu. Pak si schválně zavěsil malíčky do koutků úst a roztáhl pusu doširoka. Vyplázl jazyk a prsty si nadzdvihl oční víčka.

Žába ho pozorovala bez mrknutí oka. Od chvíle, kdy se vynořila za sklem, se jediný její sval nepohnul. Pouze se nevzrušeně kývala ve větru. Vypadalo to, že jí nevadí, nebo si dokonce ani neuvědomuje, že se kolem ní vzdouvá voda a občas se přes ni i přelije.
Čára ještě více zpitvořil obličej a začal bučet.
"Co to provádíš, Čáro?" ozval se Lucky za ním.
Čára nadskočil, pak svěsil ruce a do obličeje se mu vrátil jeho obvyklý čtverácký výraz. "Ukazoval jsem žábě, co si o ní myslím."
"A ta ti to oplatila?!"
Čárovi poskočilo srdce. Slyšel jasný nesouhlas v Luckyho hlase. V momentu, kdy jim hrozí takové nebezpečí, se on tady šklebí jako nějaký blázen. Zalil ho pocit hanby.
"Nevím, co to do mě vjelo, Lucky," řekl rozechvěle.
"Vězí za tím žáby," odpověděl Lucky ostře. "Mysli na to, že se pokoušejí najít tvoje slabé místo. A jakmile ho objeví, proniknou do tvého vědomí. A může se stát, že nebudeš mít dost sil je odtud vyhnat. Proto nesmíš udělat nic, dokud si to pořádně nepromýšlíš."
"Rozumím, Lucky," zamumlal Čára.
"Tak a co teď?" Lucky se rozhlédl po lodi. Evans sebou ve spánku neklidně házel a těžce oddechoval. Lucky se u něho na zlomek vteřiny zastavil pohledem, než ho stočil stranou.
"Lucky?" zeptal se Čára téměř bojácně.
"Hm."
"Není načase zavolat vesmírnou stanici?"
Lucky se na něho nechápavě podíval. Trvalo chvíli, než se mu otazníky začaly vytrácet z očí. "U všech hromů!" řekl tiše. "Já jsem na to zapomněl, Čáro! Úplně mi to vypadlo z hlavy."
Čára ukázal vztyčeným palcem přes rameno k oknu, odkud se na ně pořád dívala žába. "Myslíš, že -?"
"Kdo jiný. Budou jich tam venku tisíce!"
Čára si napůl provinile přiznal, že cítí radost, že i Lucky spadl do léčky, kterou mu nastražily žáby. Zbavovalo ho to části viny, kterou by jinak nesl sám. Koneckonců, Lucky neměl žádné právo -
Čára se zděšeně zarazil. Jak ho něco takového mohlo napadnout? Něco takového ještě nikdy neudělal. To mu musely našeptat jedině žáby!
Nemilosrdně vyhnal z hlavy všechny myšlenky a soustředil se jen na Luckyho, jehož prsty pečlivě nastavovaly vysílačku tak, aby její vlny doletěly na vesmírnou stanici.
Najednou Čára překvapeně trhl hlavou, když uslyšel nový, podivný zvuk.
Byl to hlas, který zněl naprosto ploše. "Nesahej na přístroj, co posílá zvuky do dálky. Nepřejeme si to."
Čárá se otočil. Chvíli stál s pusou otevřenou dokořán. Pak se zeptal: "Co to bylo? A odkud to mluví?"
"Klid, Čáro," řekl Lucky. "Slyšel jsi ji jen v hlavě."
"Přece mi nechceš tvrdit, že jsem slyšel žábu!" bránil se Čára.
"A koho jiného?"
Čára se znovu otočil k oknu a upřeně pozoroval mraky, déšť a žábu kolébající se na vodě.

Lucky už jednou v životě zažil, že mu cizí bytost vstoupila do vědomí. Stalo se to na Marsu, když se setkal s jeho původními obyvateli, kteří opustili materiální formu života a žili jen jako čistá energie v podzemních jeskyních. Tehdy věděl, že je proti tomuto proniknutí bezmocný, nijak se mu ale nebránil, nepůsobilo mu žádnou bolest, naopak bylo příjemné.
Tohle ale bylo něco jiného. Cítil, jak si cizí neviditelné prsty silou prorážejí cestu jeho mozkem, a prožíval při tom bolest, nenávist i odpor.
Ruka mu sklouzla z vysílačky, Lucky ale nechápal, proč by ji měl vracet zpátky. Znovu zapomněl, že chce vysílat.
"Pohybuj ústy, aby vzduch vibroval," ozval se hlas podruhé.
"Myslíš, abych mluvil nahlas?" zeptal se Lucky. "Neslyšíte naše myšlenky, když mlčíme?"
"Jen nepřesně. Nemůžeme je jasně vnímat, dokud si něčí vědomí dobře neprostudujeme. Mluvením se tvoje myšlenky pro nás stávají zřetelnější."
"My vás ale slyšíme dobře," řekl Lucky.
"To je proto, že my umíme myšlenky vyzařovat mnohem intenzivněji."
"Zatím jste mi rozuměly?"
"Ano."
"Co ode mě chcete?"
"Tvé myšlenky mluví o organizaci bytostí, jako jsi ty. Je daleko odsud, na druhé straně oblohy. Říkáš jí Rada. Chceme o ní vědět víc."
Lucky pocítil malou jiskřičku sebeuspokojení. Přinejmenším získal odpověď na jednu otázku. Nepřítel ho chtěl zabít, pak ale zjistil, že Lucky toho příliš ví, a to mu začalo dělat starosti.
Mohou i jiní členové Rady stejně snadno odhalit pravdu? A co je to vlastně ta Rada?
Lucky rozuměl jeho zvědavosti, chápal jeho náhlou opatrnost i zájem dovědět se víc, než ho zabijí. To byl vlastní důvod, proč nepřítel v posledním okamžiku zarazil Evanse, když už se ho chystal zabít blasterem, který držel v ruce a proti němuž byl Lucky bezmocný.
Lucky se přinutil úvahu dál nerozvíjet. Možná opravdu pořádně neslyší myšlenky, které nejsou vyslovené nahlas. Mohou ale také lhát.

"Co máte proti mým lidem?" zeptal se Lucky náhle.
"Neumíme mluvit o věcech, jak nejsou," ozval se plochý hlas bez emocí.
Lucky pevně stiskl zuby. Znamená to, že zachytily jeho poslední myšlenku o lhaní? Musí být mnohem opatrnější.
"Nelíbí se nám na tvých lidech," pokračoval hlas dál, "že ničí cizí život. Jedí maso. Je špatné být inteligentní bytost a jíst maso. Ten, kdo jí maso, musí kvůli tomu připravit o život jiné. A ten, kdo je inteligentní, způsobí více škody než ten, kdo nemá rozum, protože dokáže vymyslet více způsobů, jak si maso opatřit. Vy lidé máte malé roury, kterými umíte ukončit spoustu životů najednou."
"Nikdo z nás ale nezabíjí žáby."
"Jen proto, že vám to nedovolíme. Jste schopní se zabíjet i navzájem, ve velkých i malých skupinách."
Lucky přešel bez poznámky poslední repliku a místo toho se zeptal: "Co tedy chcete od mých lidí?"
"Zabrali jste si velký kus Venuše," řekl hlas.
"Dále už ale nepůjdeme," namítl Lucky. "Můžeme stavět města jen na mělčinách. Hlubiny, které představují devět desetin oceánu, budou vždycky patřit jen vám. Kromě toho vám můžeme pomoct. Vy rozumíte vědomí, zatímco my toho víme spoustu o hmotě. Znáte naše města a stroje z lesklého kovu, které mohou cestovat vzduchem a vodou do světů na druhé straně oblohy. Jen si představte, jak bychom vám díky své síle mohli být užiteční."
"My nic jiného nepotřebujeme. Žijeme a myslíme. Neznáme strach, ani nenávist. Co víc potřebujeme? K čemu by nám byla vaše města a lodě? Jak by se tím změnil náš život k lepšímu?"
"Chcete nás tedy všechny zabít?"
"Netoužíme ničit životy. Nám stačí mít moc nad vaším vědomím. Tím budeme vědět, že nám neublížíte."
Luckyho hlavou se mihla představa (byla jeho vlastní, nebo vnucená?), jak lidé na Venuši žijí ovládáni místními živočichy, jak jsou postupně odřezáváni od Země a stále více se proměňují ve spokojené duševní otroky.
"Lidé nepřipustí, aby jejich vědomí řídil někdo jiný," prohlásil Lucky. Sám cítil, že jeho slova neznějí příliš přesvědčivě.
"Jiná cesta není a ty nám v tom pomůžeš."
"Ne."
"Nic jiného ti nezbyde. Musíme se dovědět o zemích za oblohou, o organizaci tvých lidí i o tom, co proti nám chystají."
"K tomu mě žádným způsobem nepřinutíte."
"Myslíš?" zeptal se hlas. "Pokud nám nepovíš, co potřebujeme vědět, nařídíme ti, abys se svou lodí z lesklého kovu sestoupil zpátky na dno oceánu a tam ji otevřel."
"A zemřel?" zeptal se Lucky vážně.
"Musíš ukončit svůj život. Nemůžeme připustit, aby ses vrátil mezi ostatní lidi. Mohl bys jim všechno říct a způsobit, že by se nám chtěli pomstít. To by nebylo dobré."
"V tom případě se pro mě nic nezmění, když nepromluvím."
"To se mýlíš, můžeš toho hodně ztratit. Pokud odmítneš mluvit, vnikneme do tvého vědomí násilím. Při tom způsobu ale můžeme přijít o spoustu informací. Abychom ztrátu co nejvíc omezily, budeme muset tvé vědomí rozbít na kusy, a to bude pro tebe velmi nepříjemné. Bude pro nás všechny mnohem lepší, když se rozhodneš s námi dobrovolně spolupracovat."
"Ne." Lucky zavrtěl hlavou.
Nastala pauza. "Tví lidé si libují v ukončení života, ale bojí se, když má nastat jejich vlastní," řekl hlas po chvíli. "Když nám pomůžeš, ušetříme tě tohoto strachu. Odstraníme ho z tvého vědomí, až budeš klesat ke dnu, kde tvůj život skončí. V opačném případě skončíš svůj život v hrozných mukách."
"Ne," řekl Lucky nahlas.
Nastala nová pauza. Tentokrát byla delší. Pak hlas řekl: "Nežádáme tě o informace ze strachu o naši vlastní bezpečnost. Potřebujeme je proto, abychom v sebeobraně nemusely přistupovat k nepříjemným opatřením. Pokud se nedozvíme, jak se chránit proti lidem z opačné strany oblohy, budeme muset ukončit život všech lidí na této straně. Pustíme oceán do jejich měst. Jednou jsme to už málem udělaly. Život tvých lidí skončí, jako když se sfoukne plamen hořící svíčky."
Lucky se divoce zasmál. "Tak si zkuste mě přinutit!"
"K čemu?"
"Abych promluvil. Abych se potopil s lodí. Abych udělal cokoli."
"Myslíš si, že to nedokážeme?"
"Vím, že ne."
"Dobrá. Rozhlédni se kolem sebe. Hned uvidíš, jakou máme moc. Tvůj společník s pouty je zcela v našich rukou. Ovládáme i tvého druhého společníka."
Lucky se prudce otočil. Za celou dobu, kdy rozmlouval s hlasem, neslyšel Čáru říct jediné slovo. Bylo to, jako kdyby úplně zapomněl na jeho existenci. Teprve nyní si všiml, že jeho malý kamarád leží zhroucený u jeho nohou.
Lucky klesl na kolena, hrdlo se mu stáhlo hrůzou., Je mrtvý?"
"Není. Není ani vážně zraněný. Zůstal jsi úplně sám. Nikdo ti nemůže přijít na pomoc. Ty dva jsme přemohly a teď jsi na řadě ty."
"Ne," řekl Lucky, tvář mu zbledla. "Mě nedostanete."
"Máš poslední šanci. Vybírej. Pokud budeš spolupracovat, tvůj život skončí klidně a tiše. Jestliže odmítneš, čeká tě bolest a vědomí, že zkáza čeká i všechny tvé lidi ve městech. Tak kterou cestu si zvolíš? Pověz!"
Poslední slovo mu ještě znělo v hlavě, zatímco se chystal bojovat sám, bez přátel proti duševnímu nepříteli, proti němuž neměl jinou zbraň než neochvějnou vůli.

14. Souboj vůlí

Jak se člověk může bránit proti útoku na své vědomí? Lucky chtěl bojovat, jenže mu nepomohlo pohnout jakýmkoli svalem, zaujmout obranný postoj či vyrazit do protiútoku. Na všechno tohle musel zapomenout a místo toho se vzpírat tlakům zaplavujícím jeho vědomí, o nichž nedokázal s jistotou říct, že se zrodily v jeho vlastní hlavě.
Jak to má poznat? Co si vůbec přeje udělat? Co považuje za nejdůležitější?
Nenašel žádnou odpověď. V hlavě měl naprosto prázdno. Něco si ale přece musí pamatovat. Přece se tady nevynořil jen tak. Nevynořil?
Z toho vyplývá, že předtím byl dole. Zapátral ještě hlouběji ve své paměti. Už to má. Byl na lodi. Ta opustila mořské dno a vynořila se na hladinu. Dobrá. A co dál?
Proč je na hladině? Matně si vzpomínal, že pod vodou se cítil bezpečněji.
Ztěžka svěsil hlavu, zavřel oči a znovu je otevřel. V hlavě měl naprosté prázdno. Musel k tomu mít nějaký důvod… Určitě je někde schovaný… Čeho se to týkalo?
Musí na to přijít.
Musí.
A pak to najednou přišlo. Měl pocit, že někde hrozně uvnitř sebe se mocně opřel do dveří a ty se rozletěly. Najednou se mu rozblesklo a rázem věděl, proč je tady.
Lodní rádio a vesmírná stanice.
"Prohrály jste," řekl chraplavým hlasem. "Slyšíte? Pamatuju si, co mám udělat, a nezapomenu to."
Nedostal žádnou odpověď.
Hlas mu nekontrolovatelně stoupal vzhůru, vykřikoval cosi nesrozumitelného. Měl nezřetelný pocit, že je jako člověk, který se předávkoval prášky na spaní. Proti tomu je jediná obrana, napadlo ho v duchu. Udržet svaly v pohybu. Pořád chodit. Nezastavovat se.
V jeho případě to znamenalo udržet v činnosti mozek, zaměstnat nervové spoje. Musel něco podniknout. Něco udělat. Jestli se zastaví, tak ho dostanou.
Nepřestával křičet, tentokrát bylo slyšet, jak opakuje: "Udělám to. Udělám to."
Co má udělat? Cítil, jak mu odpověď znovu uniká.
Horečnatě si opakoval pro sebe. "Zavolat stanici… zavolat stanici…" Slova pro něho ale najednou ztratila význam.
Udělal krok. Jeho nohy se vlekly, jako kdyby měl klouby ze dřeva a pevně přitlučené k tělu, přesto se dokázal posunout vpřed. Nespouštěl oči z vysílačky. Na okamžik ji uviděl jasně, pak se její obraz roztřásl a zamlžil. Lucky se přinutil soustředit se na úkol a znovu se rozpomněl, co má dělat. Rozeznával vysílačku, knoflík na nastavení vlnového rozsahu i ladicí kondenzátory. Dokonce věděl, jak se vysílačka obsluhuje.
Sotva udělal další namáhavý krok, do spánku se mu zabodly rozžhavené jehly.
Zavrávoral a klesl na kolena. Znovu se v mukách vztyčil.
Přestože mu oči zastírala bolest, stále ještě věděl, kde je vysílačka. Pohnul jednou nohou, pak druhou.
Měl pocit, že je od něho vzdálená sto metrů, její obraz se mu ztrácel v krvavé mlze. S každým dalším krokem bušení v jeho hlavě sílilo.
Sváděl boj, aby překonal bolest a myslel jen na vysílačku. Nutil své nohy, aby se vzepřely síle, která je svazovala a táhla k zemi.
Konečně vztáhl ruku, od krátkovlnné vysílačky ho ale ještě dělilo patnáct centimetrů. V tom okamžiku Lucky pochopil, že je u konce svých sil. I kdyby se snažil sebevíc, nepřinutí své vyčerpané tělo posunout se jen o kousek blíž. Byl vyčerpaný. Víc ze sebe nedokáže vydat.

Hilda připomínala obraz zkázy. Evans ležel v bezvědomí na lůžku; Čára byl zhroucený na podlaze. Jen Lucky zůstal tvrdošíjně stát, jeho třesoucí se prsty představovaly však jedinou známku života v jeho těle.
Ledový hlas se mu znovu rozezněl v hlavě, mučil ho svou neúprosnou monotónností. "Došly ti síly, jenže neztratíš vědomí jako tví druhové. Budeš trpět, dokud se neponoříš ke dnu, neřekneš nám, co chceme vědět, a neukončíš svůj život. My klidně počkáme. Ne-můžeš nás přemoct. Nemůžeš nás podplatit! Ani zastrašit!"
Lucky i přes mučivou trýzeň ucítil, že se v jeho omámené mysli rodí jakási jiskřička. Žádný úplatek? Žádná hrozba? Žádný úplatek?
Tahle jiskřička dokázala v jeho vědomí zahalené mlhou zažehnout oheň.
Lucky přestal myslet na vysílačku a závoj bolesti se okamžitě nepatrně nadzdvihl. Lucky udělal jeden vrávoravý krok dál od rádia a bolest ještě více ustoupila. Šel dál.
Snažil se na nic nemyslet. Jednal automaticky, o ničem nepřemýšlel. Žáby se soustředily na to, aby mu zablokovaly cestu k vysílačce. Nesmí teď zjistit, že jim hrozí i jiné nebezpečí. Nemilosrdný nepřítel nesmí odhalit jeho záměr a zastavit ho. Musí jednat rychle. Nesmí jim dovolit, aby ho zastavily.
Nezastaví ho!
Dostal se k lékárničce na stěně a trhnutím otevřel dvířka. Před očima se mu všechno rozplývalo, a tak ztratil vzácné vteřiny hledáním poslepu.
"Jak ses rozhodl?" zeptal se ho hlas. Luckyho začala zaplavovat nová vlna palčivé bolesti.
Konečně našel, co hledal - širokou sklenici z namodralého silikonu. Konečky prstů se probíjel k záklopce, díky níž zůstalo paramagnetické pole nepřerušené a sklenice neprodyšně uzavřená.
Lucky téměř ani nezaslechl cvaknutí, když se mu jedním z nehtů podařilo záklopku zachytit. Stejně tak ani neviděl, jak se odsunula stranou a spadla na železnou podlahu. Jen jako v mlze viděl, že sklenice je otevřená. Tápavě zamířil rukou k odpadní skluzavce.
Bolest na něho zaútočila plnou silou.

Levou rukou nadzdvihl víko otvoru širokého patnáct centimetrů a třesoucí se pravou rukou k němu zdvihl drahocennou sklenici.
Měl pocit, že vzdálenost překonává celou věčnost. Nic neviděl. Všechno měl zahalené rudým oparem.
Cítil, jak jeho ruka, v níž držel sklenici, narazila do stěny. Chtěl ji posunout výš, nemohl se ale hnout z místa. Prsty levé ruky, kterou přidržovaly víko, sjel níž a nahmatal jimi sklenici.
Nesmí ji teď upustit. Kdyby to udělal, už by v životě nenašel sílu, aby ji znovu zvedl.
Držel sklenici oběma rukama a posouval ji nahoru. Nakláněl se při tom stále víc nad okraj propasti do bezvědomí.
A pak sklenice zmizela!
Zdálo se mu, že milióny kilometrů daleko se ozvalo hvízdnutí stlačeného vzduchu. Teď už věděl, že sklenice volně padá do teplých vod oceánu.
Bolest na okamžik zakolísala a potom naráz zmizela.
Lucky se opatrně narovnal a poodstoupil od stěny. Tvář i tělo měl zmáčené potem, hlava se mu neustále točila.
Co nejrychleji, jak mu to jen vratké nohy dovolily, zamířil k vysílačce a tentokrát ho už nic nezastavilo.
Evans seděl v křesle, hlavu si držel v dlaních. Předtím se žíznivě napil vody a teď jen opakoval: "Nic si nepamatuju. Vůbec nic."
Čára svlečený do půl pasu si otíral hlavu a hrudník namočeným ručníkem, ve tváři už měl svůj obvyklý úšklebek, i když ještě trochu roztřesený. "A to já zas jo. Jeden moment jsem stál tady a poslouchal tě, Lucky, jak mluvíš s hlasem, a pak už jsem ležel na podlaze. Nic jsem necítil, nemohl jsem otočit hlavou, dokonce ani mrknout očima, slyšel jsem ale všechno. Tvůj hlas i to, co jsi říkal. Pak jsi zamířil k vysílačce…" Čára si odfoukl a zavrtěl hlavou. "Na první pokus se mi to nepodařilo," řekl Lucky tiše. "To už jsem neviděl, protože to bylo mimo moje zorné pole. Musel jsem jen ležet a čekat, až uslyším tvé vysílání. Hrozně dlouho se nic nedělo, říkal jsem si v duchu, že tě taky dostaly. Představoval jsem si, jak tady všichni tři ležíme jako živé mrtvoly. Bylo po všem a já nemohl pohnout ani palcem u ruky. Mohl jsem jen dýchat. Pak jsem tě znovu uviděl, chtělo se mi křičet, brečet i smát se zároveň, jenže jsem tu ležel jako nehybná kláda. Viděl jsem, že se opíráš o stěnu, neměl jsem ale nejmenší tušení, co tam vyvádíš. A za pár minut vězení skončilo. To je senzace!"
"Opravdu se vracíme zpátky do Afrodity, Lucky?" zeptal se Evans unaveně. "Není to omyl?"
"Pokud přístroje ukazují správně a já si myslím, že jsou v pořádku, tak ano," odpověděl Lucky. "Až tam dorazíme, snad si najdeme chvilku, aby nás lékaři dali do pořádku."
"Spát!" dožadoval se Čára. "Potřebuju spát alespoň dva dny."
"I toho se dočkáš," slíbil mu Lucky. Jenže Evanse přestálý zážitek zasáhl mnohem silněji než je dva. Dalo se to poznat ze způsobu, jakým se choulil na židli. "Dají nám už konečně pokoj?" zeptal se. Důraz přitom položil na slovo konečně.
"To nemůžu zaručit," odpověděl Lucky, "hlavní ale je, že se mi podařilo spojit se s vesmírnou stanicí."
"Určitě se ti to povedlo? Nespletl ses?"
"Ne. Dokonce jsem mluvil přímo s Conwayem. Tahle záležitost je vyřízená."
"V tom případě máme po šichtě," vykřikl Čára radostí. "Země zná pravdu o žábách z Venuše, už ji nezaskočí." Lucky se usmál, nic na to ale neřekl. "Ještě něco, Lucky," ozval se Čára. "Můžeš nám říct, jak to všechno bylo? Jak jsi je vlastně převezl? U všech hromů, jak se ti to podařilo navlíct?"
"Žádné čáry za tím nehledej. Jiná věc je, že mě to mělo napadnout hned. Ušetřili bychom si tak většinu potíží. Hlas tvrdil, že jim nezáleží na ničem jiném než na možnosti žít a myslet. Pamatuješ se, Čáro? Pak tentýž hlas dodal, že neexistuje způsob, jakým bychom je mohli zastrašit nebo podplatit. Teprve v tom okamžiku jsem si uvědomil, že my dva známe únikovou cestu."
"Jakou?" zeptal se Čára nechápavě.
"Jen si vzpomeň. Při prvním setkání se zdejší žábou ti stačily pouhé dvě minuty na to, abys zjistil, že potřebují ještě něco jiného. Cestou na hladinu jsme mluvili o tom, že rostliny na Venuši hromadí kyslík v těle, a proto zvířata vlastně nedýchají, protože přijímají kyslík zároveň s potravou. Říkal jsem ti v té souvislosti, že si myslím, že dostávají až příliš mnoho kyslíku, a proto tolik milují potravu složenou jen z uhlovodíků, například kolomaz. Vzpomínáš si?
"Ano," Čára vykulil překvapeně oči.
"Uhlovodíky pro ně představují stejnou pochoutku jako sladkost pro malé děti."
"Ano," zopakoval Čára ještě jednou.
"Když žáby začaly ovládat naše vědomí, musely se na to plně soustředit. Musel jsem proto odvést jejich pozornost, přinejmenším těch, co byly nejblíž k nám a měly nad námi největší vliv. Udělal jsem to tak, že jsem je docela normálně odlákal."
"Ale čím? Nenapínej mě, Lucky."
"Hodil jsem jim sklenici vazelíny, kterou jsem našel ve skříňce na léky. Je to čistý uhlovodík, tedy v koncentrovanější podobě než v případě kolomazi. Něco takového si nedokázaly odepřít. Přestože bylo tolik v sázce, neodolaly pokušení. Ty kolem sklenice se za ní hned potopily. Ostatní se to dověděly díky vzájemnému propojení a začaly myslet jen na vazelínu. V tom okamžiku přestaly kontrolovat naše jednání a já se bez problémů mohl spojit se stanicí. To je všechno."
"V tom případě," prohlásil Evans, "jsme s nimi definitivně hotoví."
"Takhle bych to přímo netvrdil," řekl Lucky. "Je tady ještě pár věcí -"
Lucky se zamračeně odvrátil, rty měl pevně sevřené, jako kdyby toho prozradil už příliš mnoho.
Kupole města je vítala velkolepou září a Čárovi při tom pohledu až poskočilo srdce. Stačil se mezitím najíst, dokonce i trochu prospat a teď doslova sršel nadšením. Dokonce i Evans se z velké míry zbavil své malomyslnosti. Jen Luckymu nezmizely obavy z očí.
"Povídám, Lucky," prohlásil Čára, "že už to definitivně vzdaly. Máme za sebou sto kilometrů a ani ťuk. Úplně se

vypařily."
"V tomhle okamžiku mě víc zajímá, proč se nám ještě neohlásila věž," řekl Lucky.
Evans se zamračil. "Normálně to tak dlouho netrvá."
Čára si je oba přeměřil. "Chcete tím snad naznačit, že se ve městě něco děje?"
Lucky mu dal rukou znamení, aby mlčel. V přijímači se ozval hluboký hlas, který je úsečně vyzval: "Identifikujte se."
"Podmořská loď Hilda pronajatá Radou. Vracíme se zpět do Afrodity. Mluví její velitel David Starr."
"Musíte počkat."
"Proč?"
"Všechny přestupní komory jsou momentálně obsazeny."
Evans se zamračil a zamumlal: "To není možné, Lucky."
"Kdy bude některá z komor volná?" zeptal se Lucky. "Udejte mi její polohu a navigujte mě k ní pomocí signálu."
"Musíte počkat."
Spojení mezi nimi se nepřerušilo, muž na druhé straně se ale odmlčel.
"Zavolej Morrisse," rozzlobil se Čára. "Tohle si přece nenecháme líbit."
"Morriss mě považuje za zrádce," řekl Evans váhavě. "Co když si, Lucky, myslí, že jste se přidali ke mně?"
"V tom případě by se naopak snažil, aby nás co nejdříve dostal do města," odpověděl Lucky. "Podle mě toho muže ve věži ovládají žáby."
"Aby nám zabránil vplout do města? Myslíš to vážně?" zeptal se Evans.
"Naprosto."
"To nedává smysl. Nemohou nám v tom věčně bránit, pokud -"
Evans zbledl a dvěma skoky se přenesl k oknu. "Lucky, máš pravdu! Vysouvají ven dělo! Budou střílet!"
Čára přiskočil k němu. Evans se nemýlil. Ze štěrbiny v kupoli trčela krátká hlaveň, byť pod vodou vypadala tak trochu nereálně.
Čára se fascinovaně a zděšeně díval, jak se hlaveň naklání a zaměřuje na ně. Hilda neměla žádné zbraně. Stejně tak by nedokázala vyvinout potřebnou rychlost, aby unikla vypálené střele. Zdálo se, že je už nic nemůže zachránit před nevyhnutelnou smrtí.

15. Nepřítel?

Žaludek se mu tváří v tvář bezprostřední smrti stáhl, přesto ještě Čára dokázal vnímat, jak Lucky vyrovnaným hlasem opakuje do mikrofonu:
"Loď Hilda s nákladem nafty… Loď Hilda s nákladem nafty… Loď Hilda s nákladem nafty… Loď Hilda s -"
Na druhé straně se ozval něčí rozrušený hlas. "Tady strážný Clement Heber. Co se děje? Opakuju. Co se děje? Tady Clement Heber -"
"Stahují dělo," vykřikl Čára.
Lucky si zhluboka vydechl, jinak ale nedal najevo rozrušení. Řekl do mikrofonu: "Loď Hilda připravena ke vstupu do Afrodity. Udejte číslo komory. Opakuju. Udejte číslo komory."
"Patnáctka je volná. Řiďte se naváděcím signálem. Zdá se, že tady panuje nějaký zmatek."
Lucky vstal a obrátil se k Evansovi. "Loui, převezmi řízení a snaž se co nejrychleji dostat do města." Rukou naznačil Čárovi, aby s ním šel do vedlejší místnosti.
"Co - Co -" Čára prskal jako vzteklá kočka.
"Předpokládal jsem," povzdychl si Lucky, "že se nám žáby pokusí zabránit ve vstupu do města. Proto jsem si vymyslel ten trik s naftou. Ale ani ve snu by mě nenapadlo, že to poženou až na ostří nože a vytáhnou proti nám dělo. Měli jsme pěkně namále. Vůbec jsem netušil, jestli můj nápad ještě zabere."
"Co se tedy stalo?"
"Zase šlo o uhlovodíky. Nafta je složená ze samých uhlovodíků. Jakmile žáby ovládající personál komor uslyšely mou zprávu, okamžitě se o naftu začaly zajímat."
"Jak mohly vědět, co je to nafta?"
"Představil jsem si v duchu její složení, snažil jsem se při tom využít všechnu svou obrazotvornost. Dokážou totiž číst myšlenky, pokud obraz podpoříš slovy." Lucky ztišil hlas, než pokračoval dál. "Fakt, že se nás chystaly zastřelit, odstranit pomocí očividného násilí, dokazuje jejich zoufalost. A ani my na tom nejsme lépe. Musíme je proto okamžitě zastavit a nesmíme udělat jedinou chybu. Byla by pro nás osudná."
Lucky vytáhl z kapsy na košili tužku s ostrým hrotem a rychle jí něco napsal na proužek fólie.
Pak ho podal Čárovi. "Přesně tohle uděláš, až ti dám znamení."
Čára otevřel překvapením oči dokořán. "Ale Lucky -"
"Tiše. Ani slovo nahlas z toho, co jsem napsal."
Čára přikývl. "Víš určitě, že se nepleteš?"
"Alespoň doufám." Luckyho hezký obličej byl stažený úzkostí. "Země ví o žábách, takže nad lidmi nikdy nezvítězí, přesto by tady na Venuši mohly napáchat ještě spoustu škody. Musíme jim v tom zabránit. Pamatuješ si, co máš udělat?"
"Ano."
"V tom případě…" Lucky stočil proužek do kuličky a prohnětl ji svými silnými prsty. Pak ji znovu strčil do kapsy košile.
Lou Evans zavolal: "Lucky, jsme v komoře. Během pěti minut vstoupíme do města."
"Výborně. Spoj se okamžitě s Morrissem," požádal ho Lucky.
Znovu se ocitli v budově ústředí Rady pro Venuši, seděli ve stejné místnosti, kde se poprvé setkali s Evansem. Tady

také prvně uviděli žábu. Čára se otřásl, když si vybavil, že právě tady mu zvíře prvně proniklo svými neviditelnými prsty do vědomí, aniž by to tušil.
V místnosti se změnila jediná věc. Akvárium se žábou bylo pryč, stejně jako talířky s hráškem a kolomazí. Vysoké stoly před slepými okny byly holé.
Morriss na ně mlčky ukázal hned, jakmile vešli dovnitř. Vědcovy baculaté tváře byly tentokrát propadlé a vrásky kolem očí vypovídaly o vnitřním napětí. Stisk jeho ruky jevil známky nejistoty.
Čára opatrně položil na stůl věc, kterou přinesl. "Vazelína," řekl na vysvětlenou.
Lou Evans se posadil. Lucky ho následoval.
Morriss zůstal stát. "Nechal jsem odstranit všechny žáby z této budovy," řekl. "Víc udělat nemohu. Těžko mohu žádat lidi, aby se zbavili svých domácích mazlíčků, když jim neřeknu důvod. A ten jim zjevně říct nemohu."
"To stačí," řekl Lucky. "Hlavně se nezapomeňte pořád dívat na vazelínu a opakovat si v duchu, že je složená z uhlovodíků."
"Myslíte si, že to pomůže?" zeptal se Morriss. "Doufám, že ano."
Morriss přestal chodit po místnosti sem a tam a stoupl si přímo před Luckyho. Hlas mu přímo burácel. "Starre, považuju to za absurdní. Žáby tu žijí s námi celé roky. Téměř od okamžiku, kdy jsme město dostavěli."
"Nesmíte zapomenout, že -" začal Lucky.
"Že mě mají pod kontrolou?" Morriss zrudl. "To není pravda. Něco takového odmítám připustit."
"Nemáte se za co stydět, doktore Morrissi," odpověděl Lucky rázně. "Evans byl pod jejich vlivem celé dny, i já s Čárou jsme jim na chvíli podlehli. Není to přece žádná hanba, když člověk neví, že někdo jiný zneužívá informace z jeho hlavy."
"Chybí vám důkazy, na tom ale teď nezáleží," řekl Morriss prudce. "Dejme tomu, že máte pravdu. Pak se ptám, co můžeme udělat? Jak můžeme proti nim bojovat? Nemá smysl proti nim poslat armádu, ani bombardovat Venuši ze vzduchu. Mohlo by je to vyprovokovat k tomu, aby násilím otevřely komory v kupolích a zaplavily všechna města na Venuši. Stejně tak je nedokážeme úplně vyhladit. Chcete propátrat tři miliardy krychlových kilometrů oceánu? To je, jako kdybyste chtěli hledat jehlu v kupce sena. Kromě toho dokážou v případě nutnosti velice zrychlit svůj reprodukční cyklus. Připouštím, že zpravit o tom Zemi bylo nadmíru důležité, mnoho důležitých otázek ale zůstává."
"Máte pravdu," souhlasil Lucky. "Jde o to, že jsem ústředí neřekl celou pravdu. Nemohl jsem to udělat, dokud jsem si nebyl jistý, že se nemýlím. Já -"
Telefon začal blikat. Morriss zdvihl sluchátko a krátce vyštěkl: "Prosím."
"Přišel Lyman Turner, pane."
"Okamžik." Doktor se otočil k Luckymu a tiše se ho zeptal: "Určitě stojíte o to, aby tady byl?"
"Svolal jste přece poradu ohledně zesílení bariér z transitu."
"To ano, ale -"
"A Turner patří k obětem. To je mimo jakoukoli pochybnost. Navíc je jediným vysoce postaveným úředníkem, kromě nás, který byl vystaven manipulaci. Nemůže tady chybět."
"Pošlete ho nahoru," přikázal Morriss službě. Když Turner vstoupil dovnitř, vychrtlý obličej se zahnutým nosem měl zakrytý maskou nedůvěřivosti. Ticho, které se rozhostilo v místnosti, a upřený pohled ostatních by dokázaly znervóznit i méně citlivého člověka. Odložil kufřík s počítačem na zem a zeptal se: "Co se děje?" Lucky mu pomalu, důkladně vylíčil podstatu problému. Turner překvapeně pohnul svými tenkými rty. "Chcete říct, že manipulovaly mým vědomím?" zeptal se nerozhodně.
"Kde jinde by muž z komory mohl zjistit, jak se účinně bránit? Nemá na to patřičné vzdělání, ani praxi. A přitom se dokázal zabarikádovat tak, že k němu nemohla proklouznout ani myš."
"To mě nikdy nenapadlo. To mě nikdy nenapadlo," mumlal si Turner téměř nesrozumitelně pro sebe. "Jak mi to jen mohlo uniknout?"
"Protože se o to postaraly žáby," řekl Lucky.
"Bože, hrozně se stydím."
"Není třeba. Vítejte mezi stejně postiženými."
"Co budeme ale dělat?"
"Přesně tuto otázku položil doktor Morriss, právě když jste přišel. Budeme muset napnout všechny síly. Z tohoto důvodu jsem navrhl, abyste se zúčastnil jednání, protože budeme možná potřebovat váš počítač."
"Nic jiného si nepřeju," prohlásil Turner zaníceně. "Udělám cokoli, jen abych odčinil -" Turner si zakryl dlaní čelo, jako kdyby se bál, že nosí na ramenech cizí hlavu. "Jsme tady opravdu sami?" zeptal se. "Ano, za předpokladu, že budeme intenzivně myslet na vazelínu," ozval se Evans.
"Tomu nerozumím. K čemu je to dobré?"
"To teď není podstatné, hlavně že to pomáhá," řekl Lucky. "Dovolte, abych se vrátil k tomu, o čem jsem chtěl právě mluvit, než jste se k nám přidal."
Čára se posadil na stůl u stěny, na kterém předtím stálo akvárium se žábou. Upřeně se díval na otevřenou sklenici s vazelínou na druhém stole a poslouchal.
"A tím problémem je, zda jsou žáby tou opravdovou hrozbou," řekl Lucky.
"Cože! Sám jste přišel s touhle teorií," zvolal Morriss překvapeně.
"Nepochybně platí, že jsou tou pákou, která ovládá vědomí lidí. Znamená to ale zároveň, že jsou i naším skutečným nepřítelem? Při souboji naší vůle s jejich se ukázaly být nebezpečným protivníkem, kterého nelze podceňovat, jinak ale nepůsobí příliš inteligentním dojmem."
"Podle čeho tak soudíte?"

"Například žába v této místnosti neměla tolik zdravého rozumu, aby se před námi chovala zdrženlivě. Místo toho dala najevo své překvapení, že nemáme knír. Pak chtěla na Čárovi, aby jí dal hrášek namočený v kolomazi. Tomu snad říkáte inteligentní chování?"
Morriss pokrčil rameny. "Třeba všechny zdejší žáby nejsou inteligentní."
"Tohle vysvětlení se nedá přijmout, protože v oceánu nás držely v šachu. Pak jsem si dal dohromady jisté věci a udělal pokus. Fungovalo to. Jakmile jsem jim hodil vazelínu, okamžitě se na ni vrhly. Přitom se hrálo o hodně vysokou sázku. O nic méně než o to, zda nám zabrání předat na Zem zprávu o jejich existenci. A tohle všechno zahodily kvůli jedné plechovce vazelíny. Totéž se opakovalo při našem návratu do Afrodity. Hlaveň kanónu už mířila přímo na nás, když je od vystřelení odradila pouhá zmínka o naftě."
Turner se zavrtěl na židli. "Teď už chápu, jak jste to myslel s tou naftou, Starre. I malé dítě přece ví, že žáby zbožňují kolomaz v jakékoli podobě. Prostě jí nedokážou odolat."
"Nezdá se vám to trochu podivné u bytostí dostatečně inteligentních, aby mohly zápasit s lidmi? Řekněte, Turnere, vy byste se vzdal rozhodujícího vítězství pro biftek nebo kus dortu?"
"Samozřejmě že ne, nemůžete ale naše měřítka přenášet na ně."
"Souhlasím. Nevíme nic o jejich vědomí, a proto nelze automaticky předpokládat, že fungují jako my. Přesto se mi zdá dost podezřelé, že kvůli nějaké kolomazi hodí všechno za hlavu. Připomínají mi tím spíše psy než lidi."
"Proč?" zajímalo Morrisse.
"O psech je známo," pokračoval Lucky, "že pomocí výcviku mohou provádět řadu zdánlivě inteligentních věcí. Než byly vynalezeny speciální brýle pro nevidomé, určitě vás při pohledu na psa, který vedl svého pána, napadlo, kdo z nich je vlastně inteligentnější. Pokud byste ale kolem nich prošli s kostí, hned by vám byl jasný rozdíl, protože psova pozornost by se soustředila výhradně na maso."
"Chcete snad tvrdit, že žáby jsou jen nástroje lidí?" zeptal se Turner a nevýrazné oči měl přímo vypoulené.
"Vám to snad nepřipadá pravděpodobné, Turnere? Doktor Morriss mluvil o tom, že žáby žijí ve městě už dlouhé roky, zatímco problémy se objevily až v posledních pár měsících. Nejdříve to byly jen triviální případy - dejme tomu člověk, který rozdával své peníze na ulici. Jako kdyby se někdo teprve učil využívat přirozené telepa-tické schopnosti žab k přenosu lidských myšlenek a příkazů do vě-domí jiných lidí. Jako kdyby někdo nejdříve zkoumal hranice a mož-nosti nového nástroje, učil se s ním zacházet, než se pustí do opravdu velkých věcí. Vždyť nejde jen o nějaké kvasinky, ale o ovládnutí Sluneční konfederace, možná i celé galaxie."
"Tomu nevěřím," řekl Morriss.
"Dobrá. Zkusím to jinak. Když jsme byli na moři, něčí hlas - pravděpodobně patřil žábám - se ozýval v našem vědomí. Snažil se nás přinutit, abychom prozradili jisté věci a pak spáchali sebevraždu."
"A co z toho vyplývá?"
"Ten hlas nám žáby jen zprostředkovaly. Ve skutečnosti patřil člověku."
Lou Evans se napřímil a vytřeštil na Luckyho oči.
"Dokonce ani Lou tomu nevěří," usmál se Lucky, "přesto mám pravdu. Hlas například nemluvil o lodi, ale o stroji z lesklého kovu. Chtěl tak potvrdit naši představu, že žáby nemohou znát odpovídající termín. Jenže pak se přestal kontrolovat a řekl - tu větu si pamatuju doslova - ‚Život tvých lidí skončí, jako když se sfoukne plamen hořící svíčky.' "
"A dál?" zeptal se Morriss znovu nechápavě.
"Pořád vás nic nenapadá? Odkud by žába mohla vědět, co to znamená hořet a sfouknout svíčku? Když hlas předstíral, že žába nezná pojem loď, jak by mohla znát oheň?"
Teď už to bylo všem jasné. Lucky ale pokračoval dál. "Atmosféra na Venuši je složená z dusíku a oxidu uhličitého, neobsahuje však žádný kyslík. Díky tomu zde nic nehoří. Milióny let žádná žába neviděla oheň a nemůže tušit, co je to plamen. A pokud ho snad viděla v podmořském městě, nemůže rozumět principu hoření. To mě přivedlo k domněnce, že daná slova pocházejí od člověka, který žáby jen využil jako zprostředkující kanál, kterým propojil své vědomí s naším."
"Jak to ale dokázal?" zeptal se Turner.
"To nevím," odpověděl Lucky. "Přál bych si znát odpověď. V každém případě něco takového mohl dokázat jedině skvělý mozek. Takový člověk musí rozumět nervovému systému a vědět toho hodně o elektrických přenosech." Lucky se podíval chladně na Morrisse. "Nejspíše by měl být odborníkem na oblast biofyziky."
Všechny oči se obrátily na Morrisse. Z baculatého obličeje se mu vytrácela krev, až jeho šedivý knír nebyl téměř vidět na zbělelé pokožce.

16. Nepřítel!

"Chcete říct, že -" Morriss ze sebe nedokázal víc vypravit, hlas se mu skřípavě zadrhl.
"Nic takového," odpověděl Lucky nevzrušeně. "Jen uvažuju o možnostech."
Morriss se bezradně podíval kolem sebe, klouzal pohledem od jednoho muže ke druhému. Všichni čtyři na něho fascinovaně hleděli.
"Musel jste se zbláznit, tohle je přece absolutní nesmysl," prohlásil zajíkavě. "Sám jsem jako první napsal hlášení o tomhle - tomhle - problému na Venuši. Můžete si ho vyhledat v archívu na ústředí. Je na něm můj podpis. Proč bych to hlásil, kdybych… A proč bych to dělal? Jaký bych k tomu měl motiv?"
Evans se zatvářil znepokojeně. Podle pohledu, kterým sjel k Turnerovi, Čára pochopil, že nesouhlasí s tím, aby se vnitřní záležitosti Rady probíraly před někým, kdo do organizace nepatří.
Evans nicméně prohlásil: "Dá se to chápat jako pokus doktora Morrisse o mou diskreditaci. Jako cizí jsem nebyl zatížen žádnými vnitřními vazbami a mohl jsem náhodou zjistit pravdu. Mimochodem, z velké části se mi to opravdu podařilo."

"Popírám, že bych něco takového udělal." Morriss prudce oddechoval. "Tohle je spiknutí proti mé osobě. Prohlašuji na tomto místě, že se domůžu spravedlnosti. Všichni, kdo jste se k němu přidali, budete po právu potrestáni."
"Máme tomu rozumět tak, že se chcete hájit před Nejvyšším výborem Rady?"
Lucky tím narážel na předepsaný postup v případě procesu proti členu Rady, obviněnému z velezrady proti Radě a Sluneční konfederaci. Za celou historii organizace nebyla tahle možnost ještě nikdy využita.
Luckyho otázka Morrisse tak vyprovokovala, že ztratil i poslední zbytky sebekontroly. Zařval, neohrabaně vstal a slepě se vrhl na Luckyho.
Lucky se pružně vymrštil ze židle, ale zároveň dal rychlé znamení Čárovi.
Čára čekal jen na něj. Od toho okamžiku se řídil instrukcemi, které mu Lucky dal na lodi při návratu do Afrodity.
Ozval se výstřel. Nebyl nijak silný, přesto stačil na to, aby po ionizačním záření zůstal ve vzduchu štiplavý zápach ozónu.
Všichni na okamžik znehybněli jako sochy. Morriss klečel za převrácenou židlí a ven mu trčela jen hlava. Čára stál na místě, blaster pořád držel u boku v pozici, z níž vystřelil.
Terč, na který mířil, ležel před ním zničený na zemi.
Lou Evans se vzpamatoval jako první, nedokázal ale víc než vykřiknout: "U všech ďasů!? Co to má znamenat?"
"Co jste to udělal?" zašeptal Lyman Turner.
Morriss, který díky svému předchozí fyzickému výkonu ještě nemohl popadnout dech, se na Čáru jen mlčky díval.
"Dobrá trefa," řekl Lucky a Čára se zašklebil.
Černý kufřík Lymana Turnera se rozletěl na tisíce kousků.
"Ty idiote!" Turner zvýšil hlas. "Proč jsi zničil můj počítač?"
"Protože to jinak nešlo, Turnere," odpověděl Lucky stroze. "A teď se všichni uklidněte."
Lucky se otočil k obtloustlému doktorovi a pomohl mu vstát. "Omlouvám se vám, doktore Morrissi, potřeboval jsem ale Turnerovu pozornost odvést jinam. A pro tento účel jsem vás využil."
"Není tedy pravda, že mě podezíráte z -"
"Nemyslel jsem si to nikdy ani minutu," ujistil ho Lucky.
"V tom případě mi, Starre, dlužíte vysvětlení." Morriss poodstoupil, oči mu rozzlobeně jen sršely.
"Před dnešní schůzkou jsem se nikomu neodvážil říct, že za žábami stojí úplně někdo jiný. Nemohl jsem se o tom zmínit ani ve své zprávě na Zem. Kdybych to udělal, mohl bych danou osobu vyprovokovat k nepředloženému činu. Ze zoufalství by například mohla doopravdy zatopit celé město a pak nás vydírat, že budou následovat i další města. Když ale nevěděla, že ji podezírám, existovala naděje, že nic neudělá a bude hrát o čas nebo že se pokusí zabít jen mé přátele a mě samotného.
Teď už ale mohu říct celou pravdu, protože muž, kterého se to týká, je mezi námi. Bez důkladné přípravy jsem proti němu nemohl ale nic podniknout, protože hrozilo nebezpečí, že i přes přítomnost vazelíny by nás mohl dostat pod kontrolu a jeho následné kroky by mohly být drastické. Musel jsem tedy odvést jeho pozornost, aby se alespoň na několik vteřin plně soustředil na něco jiného a neodhalil za pomoci žab silné emoce, které mohly uniknout z Čárová nebo mého vědomí. V této budově sice už žádné žáby nejsou, nedalo se ale vyloučit, že s nimi není ve spojení na dálku, protože na moři byly celé kilometry vzdálené od Afrodity.
Z tohoto důvodu jsem vás, doktore Morrissi, obvinil ze zrady. Nemohl jsem vás předem varovat, protože vaše reakce musela být zcela spontánní a věrohodná. Zvládl jste to skvěle. Váš útok proti mně byl přesně to, co jsem potřeboval."
Morriss si vytáhl obrovský kapesník a otřel si lesklé čelo. "Nejednal jste zrovna v rukavičkách, Lucky, ale chápu to. Turner je tím člověkem v pozadí, mám pravdu?"
"Ano," odpověděl Lucky.
Turner klečel na zemi a prohraboval se mezi roztavenými a roztříštěnými úlomky svého počítače. Podíval se na ně s očima plnýma nenávisti. "Zničili jste můj počítač."
"Pochybuju, že to byl počítač," řekl Lucky. "Na to jste byli příliš neoddělitelnými společníky. Když jsme se poprvé setkali, měl jste ho u sebe. Prohlásil jste, že vám pomáhá propočítat, zda vnitřní bariéry dokážou v případě zatopení, které hrozilo městu, skutečně odolat. Teď jste si ho nejspíš přinesl pro případ, že by bylo zapotřebí nových propočtů týkajících se téhož problému."
Lucky se na chvíli odmlčel, pak pokračoval pevným, klidným hlasem. "Když jsem vás navštívil doma hned následující ráno po onom incidentu, chtěl jsem se vás zeptat jen na pár věcí, které nijak s propočty nesouvisely, a vy jste to věděl. Přesto jste měl počítač u sebe. Nedokázal jste ho nechat ve vedlejší místnosti. Musel jste ho mít vedle sebe. Proč?"
"Je to mé dítě, sám jsem si ho zkonstruoval," odpověděl Turner zoufale. "Jsem na něj pyšný, proto ho nosím všude s sebou."
"I když vážil nejméně dvanáct kilo? To je dost velká tíha i pro podobnou náklonnost. Nebylo to náhodou tak, že se jednalo o přístroj, pomocí něhož jste byl v neustálém kontaktu s žábami?"
"Zkuste to dokázat!" odrazil Turner jeho otázku. "Sám jste řekl, že mě využily. Všichni to tady slyšeli."
"Ano," řekl Lucky, "muž obsluhující přetlakovou komoru se v ní mohl dokonale opevnit jen proto, že potřebné informace získal od vás. Ukradl vám je někdo z vašeho vědomí? Nebo jste mu je poskytl dobrovolně?"
"Dovolte, Lucky, abych se zeptal přímo," vložil se Morriss rozzlobeně do hovoru. "Turnere, jste zodpovědný za případy duševní kontroly lidí?"
"Samozřejmě že ne," vykřikl Turner. "Máte v ruce jen plané řečičky tohohle holobrádka a věříte mu jen pro to, že je členem Rady."
"Turnere, pamatujete si dobře na ten večer, kdy onen mladík seděl u páky v komoře?" zeptal se ho Lucky.
"Ano."

"A pamatujete si, že jste mi tehdy řekl, že pokud komoru skutečně otevře, že vnitřní bariéra z transitu tlak vody nevydrží a že celé město zmizí pod vodou? Byl jste dost vyděšený, téměř jste panikařil."
"To ano a nic se na tom nezměnilo. Taková možnost by pořád měla člověku nahánět hrůzu." Pak našpulil rty a dodal: "Pokud ovšem někdo není neohrožený Lucky Starr."
Lucky onu poznámku ignoroval. "Řekl jste mi o hrozícím nebezpečí z jediného důvodu. Chtěl jste ještě zvýšit panující zmatek a zaměstnat nás na dostatečně dlouhou dobu, abyste dostal Evanse pryč z města a v tichosti se ho zbavil v oceánu. Nemohl jste Evanse zvládnout a kromě toho si domyslel spoustu věcí o žábách. Možná jste mi tím zároveň chtěl nahnat strach a dostat mě pryč z Venuše."
"To je absurdní," řekl Turner. "Vnitřní bariéry jsou opravdu nedostatečné. Můžete se zeptat Morrisse. Viděl moje výpočty."
"V tomhle má Turner pravdu," připustil Morriss neochotně.
"Dobrá," řekl Lucky, "považujme tento bod za uzavřený. Vyjděme z toho, že městu hrozilo opravdové nebezpečí a Turner měl důvod k panice… Jestli se, Turnere, nepletu, tak jste ženatý."
Turner po něm neklidně střelil pohledem a pak ho znovu odvrátil. "Proč vás to zajímá?"
"Vaše manželka je velmi hezká a mnohem mladší než vy. Nejste svoji ještě ani rok."
"Co tím chcete dokázat?"
"Že k ní pravděpodobně chováte velmi vřelé city. Hned po svatbě jste se přestěhovali do drahého bytu a dokonce jí dovolíte, aby ho vyzdobila podle svého vkusu, i když se liší od vašeho. Určitě byste nezapomněl na její bezpečnost, mám pravdu?"
"Nerozumím vám. O čem to mluvíte?"
"Jen se tak tváříte. Když jsem viděl vaši manželku, řekla mi, že všechno zaspala. Vypadala dost zklamaně, že přišla o tak velkolepou podívanou. Od ní také vím, že k vybavení vašeho luxusního bytu patří komora. Kdybych v tom okamžiku tušil, o jaké komoře mluví, hned by mi všechno bylo jasné. Pochopil jsem to ale až později, na dně oceánu. Evans se tehdy náhodou zmínil o komorách a vysvětlil mi jejich princip. Nejedná se o nic jiného než o speciální úkryty pro případ, že by zemětřesení porušilo kupoli města a došlo k jeho zaplavení vodou z oceánu. Teď už víte, o čem mluvím, Turnere?"
Turner mlčel.
"Když vás tak děsila katastrofa hrozící městu, proč jste si nevzpomněl na svou manželku? Mluvil jste o záchraně lidí, o opuštění města. Jak je možné, že jste se nesnažil zachránit svou manželku? Pod vaším domem je přece bezpečnostní úkryt. Potřeboval jste pouhé dvě minuty na to, aby se ocitla v bezpečí. Stačilo jí jen zavolat a varovat ji jediným slovem. Vy jste ji místo toho nechal spát."
Turner si něco nesrozumitelně zamumlal.
"Neříkejte, že jste zapomněl," pokračoval Lucky. "To vám nikdo neuvěří. Na všechno jste mohl zapomenout, na manželčinu bezpečnost těžko. Měl bych jiné vysvětlení. Nedělal jste si o ni starosti, protože jste věděl, že jí žádné skutečné nebezpečí nehrozí. Věděl jste totiž, že komora v kupoli zůstane zavřená." Lucky rozzlobeně zvýšil hlas. "Mohl jste to vědět, protože jste to byl vy, kdo ovládal muže u páky. Jenže vás zradila vaše náklonnost k manželce. Nepřinutil jste se ji probudit jen proto, aby váš zastírací manévr působil ještě hodnověrněji."
"Od této chvíle neřeknu ani slovo bez přítomnosti právníka," prohlásil Turner nečekaně. "Nemáte proti mně žádný důkaz."
"Je toho ale dost na to, aby vás Rada začala vyšetřovat… Doktore Morrissi, zařídíte jeho hlídání, než bude převezen na Zem? Čára a já poletíme s ním. Postaráme se o to, aby tam bezpečně dorazil."

Když se vrátili do hotelu, Čára se ho znepokojeně zeptal: "U všech písků, Lucky, kde chceš sebrat důkaz proti Turnerovi? To, co říkáš, zní logicky, není to ale důkaz."
Lucky byl už po večeři a poprvé od okamžiku, kdy vletěli s Čárou do hradby mraků nad Venuší, se cítil uvolněně.
"Nemyslím, že by Radu zajímal nějaký právní důkaz, bez kterého nemohou Turnera popravit."
"Lucky! Co to říkáš? Ten mizera přece -"
"Já vím, je to několikanásobný vrah. Ano, nejspíše se chtěl stát diktátorem a zradit lidstvo. Jenže mnohem důležitější je skutečnost, že se mu podařila geniální věc."
"Myslíš tím jeho přístroj?" zeptal se Čára.
"Ano. Nejspíše neexistuje jeho kopie a bez Turnera nový nesestavíme. Je tady spousta otázek, které nám může zodpovědět jen on. Jak řídil žáby? Když chtěl zabít Evanse, řídil každý jejich další krok? Nebo jim jednoduše přikázal, aby Evanse zabily, a nechal je to udělat, jako se posílají cvičení psi proti nepříteli?
Umíš si vůbec představit, jak užitečný může být jeho přístroj? Znamenal by hotový převrat v boji s duševními chorobami, ale i se zločinci. Není vyloučené, že by se v budoucnosti s jeho pomocí dalo zabránit válkám či napomoci rychle ukončit války, které by nám byly vnuceny, a to bez jediné kapky krve. V rukou ambiciózního jedince byl tento přístroj nebezpečný, zatímco Rada ho dokáže proměnit v užitečného a blahodárného pomocníka."
"Myslíš si, že se ho Radě podaří přesvědčit, aby sestavil nový přístroj?" zeptal se Čára.
"Pokud mu nabídnou jisté záruky, tak ano. Pokud mu dají vybrat mezi prominutím trestu a rehabilitací na jedné straně a doživotním vězením bez možnosti vidět znovu manželkou na straně druhé, nepochybně si vybere spolupráci. Kromě toho se nový přístroj ze všeho nejdříve použije na prozkoumání Turnerova vědomí, aby bylo možné zbavit ho jeho patologické touhy po moci, a díky tomu se podaří pro lidstvo zachránit jeho brilantní mozek."
Zítra je čeká let zpátky na Zem. Lucky si nostalgicky vybavil nádherně modrou oblohu rodné planety, její čerstvý vzduch, nesyntetické jídlo a její volný prostor. "Pamatuj si, Čáro," řekl Lucky, "je snadné popravit vraha a chránit tak

společnost, jenže životy tím jeho obětem už nevrátíš. Pokud ho ale vyléčíme, můžeme mnohem víc přispět k tomu, aby život společnosti byl lepší a optimističtější."

ISAAC ASIMOV
LUCKY STARR A OCEÁNY VENUŠE

Řada Lucky Starr, sv. 3
Z anglického originálu Lucky Starr & The Oceans of Venus, vydaného nakladatelstvím Bantam Books, New York 1993, přeložila Hana Volejníková.
Obálku podle kresby P. Bauera navrhl M. Sládek.
Vydal jako svou tisící šestistou třicátou třetí publikaci IŽ, s. r. o., Václavské nám. 36, Praha 1, roku 1999.
Odpovědný redaktor Viktor Janiš.
Vytiskl EKON, družstvo, Srázná 17, 586 01 Jihlava.
Vydání první.
Doporučená cena 61,80 + 3,10 DPH = 64,90 Kč

Isaac Asimov, jeden z velmistrů zlatého věku science j fiction, je kromě takových románů jako Konec věčnosti, Ani sami bohové nebo cyklu Nadace autorem i šesti příběhů o Lucky Starrovi, které vycházejí v češtině poprvé
Lucky Starr zavítá s nerozlučným přítelem Čárou Jonesem na Venuši. Nejlepší Luckyho přítel z Akademie byl obviněn z krádeže a korupce a hrozí nebezpečí, že všichni obyvatelé venušanských podmořských měst budou telepaticky ovládáni!

1. David Starr - Tulák po hvězdách
2. Lucky Starr a piráti z asteroidů
3. Lucky Starr a oceány Venuše
4. Lucky Starr a velké slunce Merkuru
5. Lucky Starr a měsíce Jupiterovy
6. Lucky Starr a prstence Saturnu

Doporučená cena: 64, 90